423

Mildred Davis

MAMA VITREGĂ

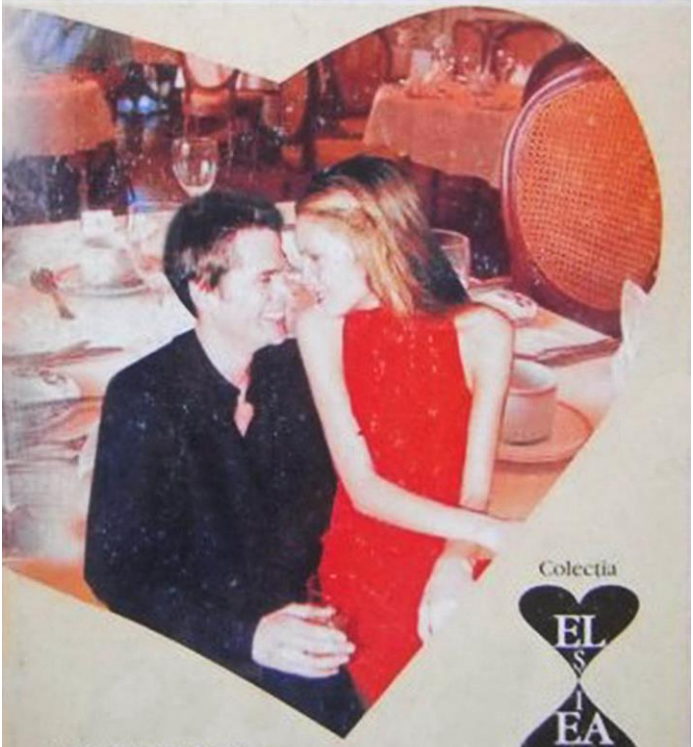

Colecția

EL ȘI EA

Editura ALCRIS

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

De când Lucas Grey a surprins-o pe Victoria în brațele viitorului său cumnat, a început să o bănuiască de tot ce putea fi mai rău.
În alte împrejurări, pe Victoria ar fi distrat-o această situație cel puțin nostimă, dar exista ceva în privirea intensă și pătrun-zătoare pe care i-o aruncase Lucas, care îi insuflase dorința să lămurească imediat nedorita încurcătură.

THE BEST

ISBN 973-646-171-8

PREȚ 21.000 LEI

Capitolul 1

— Îmi pare rău, domnişoară. Nu puteţi intra fără invitaţie.

Victoria scoase un oftat uşor de nerăbdare. Bărbatul îi ascultase politicos explicaţia, cu oarecare simpatie chiar, dar rămânea pe poziţie.

— Nu sunt ,,domnişoară", replică ea.

Şi îşi ridică mâna stângă, arătându-i verigheta. Spera ca în acest fel să-l convingă pe majordom că era o femeie respectabilă în ochii societăţii. De neclintit, omul ridică din umerii largi, încorsetaţi în smoching.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia. Îmi pare rău doamnă, dar nu puteţi intra fără invitaţie. Şi acum, vă rog să vă daţi la o parte ca să nu-i deranjaţi pe noii-veniţi…

Două perechi trecură prin faţa ei fără s-o bage măcar în seamă şi îi arătară cerberului cartonaşele. Acesta se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre.

Dându-se înapoi, Victoria se lovi de bordura care delimita aleea şi, dacă nu căzu pe spate peste trandafiri, se înţepă totuşi încercând să scape de atingerea lor plăcut mirositoare, dar dureroasă.

Se părea că aceasta nu era ziua ei norocoasă. La doi

kilometri de aici, trebuise să-şi schimbe roata. Pe urmă, constatase că îşi uitase invitaţia acasă, ceea ce nu-i stătea în obicei. Ha care era atât de conştiincioasă… lăsase totul pe ultimul moment. Nici asta nu-i stătea în obicei. În general, Victoria rămânea calmă în orice împrejurare.

Dar nu şi în seara asta. Recepţiile o aruncau într-o stare e nervozitate de nedescris. Şi, de altfel, nici nu dădea curs invitaţiilor. Cu această excepţie, pe care o făcuse pentru David. Insistase atât de mult. Şi chiar o asigurase, rugând-o să se întâlnească direct la Nympheas, că nu e vorba decât de o întâlnire fără pretenţii între prieteni. Văzând lista lungă pe care majordomul o ţinea în mână şi după numeroasele Mercedes, Porsche, BMW şi alte limuzine de lux parcate de-a lungul aleii, era clar că David şi ea nu împărtăşeau aceeaşi concepţie despre ceea ce însemna „o întâlnire fără pretenţii între prieteni”.

Îşi încercă din nou şansa.

— Poate că dacă i-aş putea vorbi domnişoarei Grev…

— O cunoaşteţi?

— Nu, n-am întâlnit-o niciodată, dar… domnul West, David West. C… I:… în sfârşit, lucrează pentru domnul Grey şi…

Copleşită, avu impresia că se afundă în nisipuri

mişcătoare. Era vădit că omul începuse să-şi piardă răbdarea. Dacă n-ar fi fost rolul pe care era obligat să-l joace, probabil că ar fi dat-o afară fără niciun pic de ceremonie.

Şi Victoria nici măcar nu-i putea găsi vreo vină. Având în vedere că numele lui David nici nu se găsea pe listă, cum ar fi putut avea încredere în ea?

— La drept vorbind, îşi pledă ea din nou cauza, am aerul unei hoaţe? Sau al unei impostoare?

Bărbatul studie chipul Victoriei. Un chip pe care se putea citi cinstea, după cum i se repeta mereu Victoriei. Nu cedă, dar umbra unui surâs îi apăru pe faţă. De fapt, cum îi putea fi frică de Victoria? în ciuda tocurilor înalte, nu depăşea un metru şaizeci şi cinci. Părul roşcat îi încadra chipul oval. Ochii de culoarea atunci coapte dădeau acea impresie de linişte interioară. Totuşi, trăsăturile tinerei femei nu erau deloc lipsite de caracter. Bărbia, mică dar cu linii ferme, era semnul unei voinţe care, chiar dacă nu se remarca de la început, vădea o răbdare de fier. Şi pe urmă, pistruii de pe pielea albă, care ajungeau până în vârful nasului, dădeau o notă în plus personalităţii ei.

— Îmi pare rău, repetă omul. Dar am primit instrucţiuni foarte stricte.

Victoriei nu-i plăcea deloc să se roage de cineva. Dar era gata să se folosească acum de orice mijloace. Dacă, pentru a-l întâlni pe David, trebuie să cadă în genunchi, era gata să facă şi asta.

— Ascultaţi, eu…

— Vreo problemă?

Un bărbat ieşise din holul mare luminat puternic şi se apropiase de ei.

— Nu, nu chiar.

Majordomul adoptă imediat o atitudine diferită.

— Această tânără pretinde că şi-a uitat invitaţia. După câte spune, trebuie să-l însoţească pe un anume David West, dar nimeni cu acest nume nu apare pe lista mea.

— Evident, Max, fiindcă acest domn face parte din personalul meu. Dar nu a sosit încă.

După o scurtă ezitare, bărbatul întinse mâna spre Victoria.

— Lucas Grey, se prezentă el.

Aşadar, îl avea în faţa ei pe patronul lui David, acel geniu al informaticii pe care David îl descria numai la superlativ. Victoria îi întinse mâna şi fu nevoită să-şi dea capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

Impresionant. Acesta era epitetul care îi veni în minte.

Impresionant era acest Lucas Grey, nu numai prin statura lui, prin eleganţa naturală cu care îşi purta smochingul de culoare închisă, dar şi prin acea forţă uimitoare care emana din persoana lui. Fără îndoială că părul de culoarea abanosului nu era străin de această senzaţie de putere; el îi conferea, ca şi trăsăturile voluntare, o virilitate pe care Victoria o consideră imediat intimidantă.

Vru să-şi retragă mâna dar, curios, cea a lui Lucas o strânse şi mai tare, trăgând-o spre lumină.

Însă, contrar oricărei aşteptări, chipul lui se întunecă. Ochii negri se îngustară în timp ce o privea din cap până-n picioare pe tânăra femeie. Privirea lui întârzie pe pandantivul de smarald pe care-l purta la gât. Şi, când o privi din nou în ochi, în privirea lui strălucea o inexplicabilă mânie.

Îi lăsă brusc mâna şi, întorcându-i spatele, dădu câteva ordine în şoaptă majordomului, căruia la început îi veni greu să creadă ceea ce auzise, fiindcă îl rugă să repete.

Apoi Lucas Grey intră din nou în casă fără să-i mai arunce nicio privire Victoriei care, uluită, îşi îndreptă atenţia asupra majordomului. Acesta păru foarte încurcat când îi explică:

— Îmi pare rău, doamnă, dar domnul Grey vă cere…

hmm, să plecaţi imediat.

— Dar sunt invitată. L-aţi auzit şi dumneavoastră. Sunt cu David West şi…

Se întrerupse. De data asta, înţelese că niciuna din explicaţiile ei nu-l va convinge. Lucas Grey personal îi dăduse ordin. Nu reuşea să-şi revină. Ce fel de om era? Se putea oare ca David să fie atât de orbit de geniul patronului său încât să nu-şi fi dat niciodată seama de detestabila lui aroganţă? Era un tip odios.

Realizând că nu mai avea de ce insista, urcă de-a lungul aleii, pe lângă interminabilii! şir de maşini parcate acolo.

Se mai întreba încă ce semnificaţie avea comportamentul cel puţin ciudat al lui Lucas Grey, când cineva o prinse de braţ.

— Ei! Era gata să nu te văd! Unde te duci?

— David!

— Îmi pare rău că am întârziat, dar am fost reţinut la birou. Îmi propusesem să ajung înaintea ta, dar am avut o zi îngrozitoare şi… în sfârşit, nu am putut ajunge la timp.

Luând-o de braţ, o conduse spre casă.

Când trecură pe sub unul din felinarele luminate de pe alee, Victoria îşi ridică privirea spre el. Înalt şi atletic, cu părul blond şi tenul bronzat, David respira sănătate. În nouă ani,

avusese timp să vadă frumuseţea lui de adolescent fragil transformându-se într-un farmec viril care făcea să se întoarcă după el mai mult de un cap sau două. Când se întâlniseră la aeroport în această după-amiază, la întoarcerea dintr-un voiaj la Sydney, David se arătase de o bună dispoziţie aproape copilărească. Totuşi, în seara asta, o cută amară apărută în colţul buzelor, îl făcea să pară mai mare decât cei douăzeci şi şase de ani ai lui. Se întâmplase ceva la birou, după ce-l lăsase acolo, acum câteva ore?

— Vreo problemă? îl întrebă ea cu amabilitate.

David fusese numit director adjunct al departamentului „Relaţii publice” de la Computel Industries şi Victoria ştia că, în ciuda profesionalismului său, nu era prea sigur de el în noua funcţie.

Tânărul ridică din umeri, cu o mişcare obosită.

— Nimic grav, sper. Nu mă pot pronunţa deocamdată. Mă aştepţi de mult?

Victoria nu insistă. O prietenie adevărată îi lega pe cei doi tineri şi, în numele acestei prietenii, îi respecta viaţa particulară. Dacă el ar fi dovedit aceeaşi discreţie faţă de ea!

— Şi eu am sosit tot adineaori.

— Atât de târziu? Dar ce s-a întâmplat? De fapt, nu l-am

văzut pe Jason. Să nu-mi spui că s-a mulţumit să te lase la poarta proprietăţii!

— Nu. Era deja plecat când mi-ai telefonat că nu poţi veni să mă iei. Am luat maşina.

— De ce nu mi-ai telefonat? M-aş fi descurcat eu în vreun fel!

— Nu mă îndoiesc, dar ai fi întârziat şi mai mult. Ştii doar că am permis de conducere. Dar mi s-a întâmplat o chestie tâmpită, mi-am uitat invitaţia acasă. Altfel, aş fi fost de mult înăuntru.

— Doar nu plecai?

— Aşa aveam intenţia. Majordomul n-a vrut cu niciun chip să mă lase să intru.

— Câtă prudenţă! Dar, pe de o parte, e de înţeles. Casa e plină de obiecte de artă. Ar fi trebuit să ceri să-l cheme pe Lucas şi să-i spui cine eşti.

— N-am avut timp. A venit chiar el la uşă, dar când i-am spus că sunt cu tine, a poruncit majordomului să mă dea afară.

David se opri brusc şi o privi neîncrezător.

— Cum?! Glumeşti!

Scutură din cap.

— Probabil că ea i-a spus. Altfel, nu există nicio

explicaţie. Ah, dacă ea crede că…

— Despre cine vorbeşti?

— De Gabrielle – Gabby. Ne-am certat în această după-amiază când a venit la birou şi a plecat trântind uşa în urma ei. Dar nu pricep deloc ce îmi reproşează. E o aiureală! Credeam că s-a calmat de atunci.

Bombăni printre dinţi.

— Dar, dacă îşi închipuie că o să permit să fii insultată din cauza ei, se înşelă. Hai, vino.

— David… nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Probabil că era ceva serios. Victoria ştia că Gabrielle

Grey, sora lui Lucas şi vicepreşedinte la Computel, lucra cu David la un nou proiect, dar mai ştia că David nu-şi pierdea niciodată sângele rece din cauza unor fleacuri.

— Bineînţeles. Imediat ce voi înţelege şi eu. Sunt David West. Îl anunţă el pe cerber. Această persoană mă însoţeşte şi va intra împreună cu mine. Dacă domnul Grey doreşte să plecăm, o vom face împreună şi fără scandal. Dar mi-ar plăcea să stau mai întâi de vorbă cu el.

Majordomul îl privi lung, apoi dădu încet din cap şi le făcu semn să treacă.

Dar, în momentul când ajunseră în lumină, David

exclamă îngrozit:

— Victoria!

— Ce e?

Îi urmări privirea şi-şi văzu ciorapii găuriţi.

— Oh, nu! Mi i-am agăţat adineaori în tufele de trandafiri. Oh, David! Nu pot intra în halul ăsta. Mai bine plec.

— Nu. Nu, până n-o văd pe Gabby. Haide, pe aici!

Deschise o uşă şi o împinse repede pe Victoria înaintea lui. Apoi trase uşa în urma lor. Un miros de vopsea plutea în încăperea proaspăt redecorată. Nişte bucăţi mari de plastic acopereau o mochetă aparent nouă, vişinie, în contrast cu pereţii albi. Drept orice mobilier, un fotoliu mare de piele neagră împins într-un colţ, sub un tablou înrămat pe care Victoria abia avu timp să-l recunoască drept un desen al lui Picasso. Înainte ca David s-o împingă spre fotoliu.

— Grăbeşte-te şi scoate-ţi colanţii!

Cu un gest nerăbdător, puse mâna pe coapsa ei ca s-o ajute.

— David! Sunt destul de mare ca să mă descurc şi singură.

Bărbatul zâmbi.

— Ar trebui să fii mândră! Eşti singura femeie din lume

cu care mă simt în largul meu. Şi mă întreb de ce!

— Fiindcă nu ai nevoie să joci un rol când eşti cu mine. Nu încerci să mă impresionezi în vreun fel.

— Te înşeli! Fac totul ca să fii mândră de mine. Fără îndoială, fiindcă mi-ai respectat întotdeauna dorinţele. Nu ai fost niciodată la fel ca ceilalţi, care voiau să mă împingă într-o direcţie nedorită. Cred că este o problemă de încredere. Oferi atât de mult, Victoria! Eşti atât de delicată cu ceilalţi. Niciodată nu te-am văzut rănind pe cineva, chiar involuntar. Faci în aşa fel încât oamenii să vadă întotdeauna partea bună a lucrurilor în loc să se închidă în ei. Să ştii că porţi noroc! Eşti un adevărat talisman.

— Să nu mă agăţi la un portchei! glumi Victoria cu stângăcie, emoţionată din cauza acestei avalanşe de complimente.

Îşi scoase repede colanţii şi îşi încălţă escarpenii bej pe piciorul gol.

— Crezi că mă pot arăta în această ţinută? îl întrebă ea neliniştită.

Se simţea parcă goală fără colanţii lycra, în ciuda căldurii blânde a acestui sfârşit de vară australiană.

Amândoi îşi plecară ochii spre picioarele pistruiate, apoi

se priviră schimbând un zâmbet fatalist.

— Merge, rosti ea. Şi pe urmă, cea mai mare parte a timpului o să-mi ţin picioarele sub masă. Dacă ni se permite să rămânem…

O cută de îngrijorare reapăru pe chipul lui David.

— Doream atât de mult ca întâlnirea dintre tine şi familia Grey să se desfăşoare bine. Alesesem special această seară pentru… Da, ştiu că deteşti recepţiile, dar m-am gândit că te vei simţi mai în largul tău pierdută în mulţime decât singură pe scenă, în bătaia reflectoarelor. M-am înşelat oare?

Victoria trebui să admită că nu. Raţionamentul lui fusese bun.

— E adevărat, continuă el, că ai refuzat mereu să vii la Computel cu mine. Şi cum voiam neapărat să te prezint lui Lucas şi Gabby, a trebuit să iau taurul de coarne.

Victoria nu-i răspunse. David coborâse tonul şi nu fu surprinsă când îl auzi trecând la confidenţe.

— O iubesc, ştii asta. O iubesc de mult timp. De fapt, dar mi-am dat seama de asta abia săptămâna trecută. Şi am cerut-o în căsătorie.

— Şi? insistă ea cu blândeţe, văzându-l că ezită.

— Gabby a spus că preferă să mai aştepte puţin. Şi ea mă

iubeşte, dar nu vrea să grăbească lucrurile. Când a venit de la Sydney luni, noi… în sfârşit, nu a acceptat să devină soţia mea, dar ţinând cont de faptul că…

Se făcu stacojiu la faţă, văzând zâmbetul cu subînţeles al Victoriei şi îşi trecu mâna cu nervozitate prin păr.

— A fost atât de fantastic încât aveam toate motivele să cred că un „da” va urma în mod firesc! Am fost împreună la bijutier ca să alegem smaraldul pentru tine şi părea foarte grăbită să te întâlnească. Şi când ne-am revăzut astăzi m-a făcut praf. M-a acuzat că întreţin un harem. Îţi dai seama?

David să întreţină un harem? Era chiar de râs. Victoria putea număra pe degetele de la o singură mână iubitele pe care le avusese de la terminarea studiilor. Şi, după câte ştia ea, nu cunoscuse pe nimeni de când se angajase la Computel.

— Sunt sigură că vei lămuri neînţelegerea asta, David. Sunt lucruri care se întâmplă când eşti îndrăgostit.

— Poate. Dar eu nu-mi amintesc să vă fi văzut certându-vă pe tine şi pe Josh.

— Asta-i altceva. Oh, sigur că nu eram întotdeauna de acord. Dar Josh şi cu mine nu puteam suferi să ridicăm tonul unul la celălalt.

— Mi-ar plăcea să pot spune acelaşi lucru despre Gabby.

De altfel, trebuie să-ţi mărturisesc că am ţipat şi eu la ea. Sincer vorbind, nu m-aş fi crezut în stare de asta. Poate că La urma urmei, nu sunt chiar atât de blând după cum se pretinde.

— Nu trebuie să te încrezi în apele liniştite, răspunse Victoria zâmbind.

Se pregătea să iasă, când el o opri.

— Ei, dar ce ai pe bluză? Cred că sânge!

— Oh, nu! Probabil m-am înţepat la deget în spinii trandafirilor…

— Stai jos, mă ocup eu de asta.

Victoria îl lăsă docilă să-i descheie nasturii de sus ai bluzei, să-şi vâre mâna pe dedesubt şi să frece pata cu colţul batistei pe care o umezise cu salivă.

Uşa se deschise brusc şi în pragul ei îşi făcu apariţia Lucas Grey…

Capitolul 2

— West!

David tresări violent, ca ars cu fierul roşu, lăsând batista să cadă pe genunchii Victoriei.

— Hmm… Lucas, tocmai încercam să…

— Scuteşte-mă de explicaţii. Am şi eu ochi să văd. Sora mea doreşte să-ţi vorbească.

— Gabby? Presupun că ţi-a spus că am avut o… neînţelegere.

Lucas nu răspunse. Privirea lui rămase aţintită asupra Victoriei. Aceasta, ciufulită, cu colanţii aruncaţi pe jos, îşi încheia grăbită bluza. Roşeaţa din obraji îi dădea un aer vinovat, care făcea ca scena să pară şi mai echivocă.

— Te aşteaptă în biroul meu, reluă Lucas pe un ton glacial. Ştie că eşti aici, ştie cu cine eşti. Dar te previn: ai tot interesul ca explicaţia ta să fie bună. Gabrielle nu are chef să audă o aiureală. Şi dacă te gândeşti să mai rămâi la Computel, ai face bine să-ţi schimbi strategia pe viitor. Nu atrăgând-o pe sora mea în patul tău, vei obţine o promovare.

Victoria făcu nişte ochi mari, îngroziţi, în faţa acestei remarci oribile. Îl văzu pe David pălind şi strângând din pumni.

— Dacă sugerezi că…

— Nu sugerez nimic. Te avertizez, asta e tot. Computel este o afacere de familie, dar membrii acestei familii, că fac parte din ea prin naştere sau prin căsătorie, nu urcă scările ierarhice decât graţie meritelor lor. Şi aceste merite depind atât de integritatea lor cât şi de capacităţile profesionale de care dau

dovadă.

— Nu am nimic să-mi reproşez, se apără David.

— Atunci eşti, în mod sigur, ori incredibil de amoral, ori extrem de naiv. Ai face mai bine să te duci la Gabrielle înainte să-şi dea seama că nu meriţi osteneala să te aştepte.

La acesta idee, David păru că intră în panică. Îi aruncă o privire speriată Victoriei.

— Crezi că…

— Du-te, David. Nu-ţi face griji din cauza mea.

Mărul lui Adam se mişca pe gâtul lui David, trădându-i nervozitatea.

— Lucas, o să vă fac cunoştinţă mai târziu. Dar te poţi ocupa până atunci de Victoria? E cam timidă cu străinii şi…

— Nu te teme, David. O să am mare grijă de ea.

Tonul lui sarcastic nu era deloc încurajator. Cu o falsă solicitudine îl împinse pe David afară şi închise uşa în urma lui, sprijinindu-se de ea. Pe Victoria o trecu un fior. Exista ceva ameninţător în persoana lui.

Nesimţindu-se deloc în largul ei, duse mâna spre nasturii bluzei. O mână zgâriată, cu unghiile rupte. Rezultatul căzăturii în tufele de trandafiri.

Nervozitatea ei spori când Lucas se apropie pentru a

aduna de jos, cu vârful degetelor, colanţii şi a-i ridica profund dispreţuitor.

— Probabil că era foarte grăbit…

Victoria făcu din nou ochii mari.

— Poftim?!

— Ce aţi încercat să dovediţi venind aici? Vreţi să-l obligaţi să rupă relaţia cu Gabrielle? Să-l puneţi într-o situaţie imposibilă pentru a-l obliga să facă o alegere?

— Dar eu…

— Să nu-mi spuneţi că sunteţi îndrăgostită de el fiindcă, în ciuda micii puneri în scenă de adineaori, nu v-am crezut nicio clipă. Nu păreaţi deloc excitată de intenţiile amantului dumneavoastră. O femeie sexy are nevoie de o pasiune tumultuoasă, nu-i aşa? Şi aveţi fără îndoială motive. Un bărbat ambiţios ca David n-ar risca să piardă totul dacă n-ar merita.

Sexy? Pasiune tumultuoasă? Putere de seducţie? Dar, la urma urmei, despre cine vorbea tipul ăsta? Doar nu despre ea? Şi totuşi, nu se aflau decât ei doi în încăpere. Şi dacă tonul lui Lucas era plin de dispreţ, nu descoperea totuşi în el vreo urmă de ironie. Poate că băuse şi avea halucinaţii…

— Oricum, reluă el fluturând colanţii, aş fi crezut că o femeie ca dumneavoastră dă dovadă de mai mult rafinament.

Probabil că l-aţi înnebunit de a devenit atât de sălbatic… Aşa obişnuieşte!

O femeie ca ea?… Victoria închise o clipă ochii clătinând din cap, derutată în cel mai înalt grad de imaginea pe care şi-o făcuse despre ea.

Şi pe urmă, brusc, pricepu de unde venea toată neînţelegerea. Până atunci nu văzuse, din punctul lui de vedere, situaţia în care o surprinsese pe ea şi David. Era evident că, pentru un martor neavizat, era loc de interpretări greşite. David aplecat spre ea, cu mâna în decolteul ei…

Cu un gest brusc, luă colanţii pe care el îi ţinea şi acum cu vârful degetelor.

— Domnule Grey…

Se întrerupse, căutând cuvintele potrivite pentru a se explica.

— Nu e ceea ce credeţi dumneavoastră, începu ea. Mi-am… agăţat colanţii adineaori, în tufele de trandafiri de la intrare. Şi i-am scos ca să…

— Şi bluza? Voiaţi s-o scoateţi din acelaşi motiv? o ironiza el.

— Bineînţeles că nu! Aveam o pată şi David încerca s-o scoată.

— Bineînţeles! Unde naiba îmi era capul? Doar o minte şireată şi perversă ca a mea putea vedea ceva rău acolo unde nu există decât un lanţ de întâmplări nefericite.

— Exact.

Puţin obişnuită cu sarcasmele la adresa ei, Victoria crezu că l-a convins. Dar uşurarea el fu de scurtă durată.

— Chiar vă face plăcere să vârâţi zâzanie între perechile de îndrăgostiţi? se interesă el cu răutate. Până la a vă deplasa la locuinţa rivalei? Atenţie la foc, domnişoară. Acest mic joc se va întoarce până la urmă împotriva dumneavoastră şi atunci veţi fi de plâns.

— Domnule Grey, înainte de a continua să mă insultaţi, ţin să vă precizez mai multe lucruri. În primul rând numele meu este West. Doamna West.

— Cum?! Sunteţi soţia lui David? Sceleratul ăsta e căsătorit?

Victoria ridică din umeri.

— Dar nu, eu…

— Fosta lui soţie?

— Bineînţeles că nu!

— Cumnata lui?

Victoria renunţă să-i mai dea vreun răspuns. În cele din

urmă, va reuşi să descopere legătura de rudenie care o lega de David.

Suspansul nu dură mult. În momentul în care era să-şi iasă din fire, uşa se deschise şi David intră împingând în faţa lui o tânără cu părul lung, fără îndoială foarte frumoasă când nu era atât de furioasă.

— A sosit timpul, declară David, să facem prezentările. Gabby, ţi-o prezint pe Victoria. Mamă, iat-o pe încântătoarea prostuţă care refuză să se mărite cu mine deoarece crede că eşti amanta mea.

— Femeia asta e… mama ta?

Gabrielle izbucni într-un râs lipsit de veselie. Iar Lucas îi privea cu atenţie, când pe David, când pe Victoria, cu o expresie de curiozitate nedisimulată.

— Mama ta! repetă Gabrielle. Ai fi putut găsi şi tu ceva mai plauzibil, ce naiba! Probabil că mai purta scutece când a rămas însărcinată cu tine!

David nu se lăsă descumpănit.

— Victoria este mama mea vitregă. Mama mea adoptivă, dacă preferi. Aveam optsprezece ani când mama mea adevărată a murit, ceea ce a fost o lovitură dură pentru familia mea, mai ales pentru tatăl, surorile şi fraţii mei. Dacă Victoria n-ar fi fost

acolo ca să ne ajute să trecem peste această încercare, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu noi. Chiar înainte de a se căsători cu tatăl nostru, noi o

Consideram ca făcând parte din familie. Şi, mai apoi, n-am auzit-o niciodată plângându-se. Şi totuşi, te asigur că n-a fost distractiv să ne aibă pe toţi pe cap. De aceea, cel mai puţin ce-i datorez este un enorm respect pentru ceea ce a făcut şi continuă să facă pentru familia mea. Şi pretind de la cei pe care-i iubesc să dovedească acelaşi respect faţă de ea!

Victoria se simţea mai mult decât încurcată. S-ar fi ascuns şi într-o gaură de şoarece dacă i s-ar fi oferit această posibilitate de scăpare. Aruncă o privire îngrijorată în direcţia Gabriellei. Ca să ridici o viitoare noră împotriva soacrei, nimic nu era mai potrivit decât s-o prezinţi pe aceasta din urmă ca pe o sfântă. Şi n-ar fi fost deloc surprinsă ca Gabrielle, din mândrie, să se încăpăţâneze în resentimentul ei faţă de ea. Justificat sau nu.

— Mama ta vitregă, repetă neîncrezătoare Gabrielle.

— Gabrielle se hotărâse să-mi facă o surpriză aşteptându-mă la aeroport, îi explică David. Numai că i-a luat-o înainte o femeie pe care am îmbrăţişat-o cu căldură şi căreia – colac peste pupăză – i-am oferit pandantivul de smarald pe care îl alesesem împreună, Gabby cu mine. În consecinţă, am fost

judecat, condamnat şi executat pe loc.

Victoria îşi reaminti de modul extravagant în care David o ridicase în braţe şi se învârtise cu ea, râzând, înainte de a o săruta.

— Îmi spusese că va dărui bijuteria mamei lui, rosti îmbufnată Gabrielle.

— E o greşeală pe care oricine ar fi putut-o face, răspunse împăciuitoare Victoria.

— Mai ales că nu mi-a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

Pentru prima oară, îşi ridică ochii spre Victoria.

— Tot ceea ce ştiam despre familia lui este că tatăl lui era profesor de istorie, că fratele lui Jason mai locuieşte încă împreună cu mama şi că cele două surori lucrează pe undeva prin Australia.

— Şi celălalt frate?

David se încruntă, luat pe nepregătite de întrebarea lui Lucas.

— Care?

— Ai menţionat nişte fraţi, deci existau cel puţin doi. Dacă am memoria bună, Jason a făcut studii de drept. Dar celălalt?

Victoria se crispă şi surprinse privirea încurcată pe care i-o aruncase David înainte de a răspunde:

— L-am pierdut pe Steven şi pe tatăl meu cam în acelaşi timp, acum patru ani, răspunse el fără chef.

Dintre toţi, David fusese fără îndoială cel mai zdruncinat de dispariţia lor. Victoria nu reuşise să-i potolească furia şi sentimentul de vinovăţie.

— Un accident? se interesă Lucas.

— O boală de rinichi în cazul lui Steven. Iar tatăl meu… a avut un accident de maşină la câteva luni după moartea lui Steven.

— Probabil că a fost foarte greu pentru voi toţi. Câţi ani avea fratele tău?

— Cinci ani.

Gabrielle vru să se apropie de el şi să-i pună mâna pe braţ, compătimitoare, dar se răzgândi văzând privirea întunecată pe care i-o aruncă David. Se părea că n-o iertase pentru acuzaţiile ei.

— Era o mare diferenţă de vârstă între voi, remarcă Lucas.

Apoi se întoarse spre Victoria, privind-o cu interes.

— Era fiul dumneavoastră?

Tânăra ridică plină de demnitate capul, simţind un nod în gât la gândul acesta.

— Da. Îl consideram pe Steven ca pe propriul meu fiu, dar nu l-am adus eu pe lume, dacă asta vreţi să ştiţi. Mama lui adevărată era Miranda, prima soţie a lui Joshua. Toţi copiii s-au născut din prima lui căsătorie.

— Victoria…

David se apropie de ea, aruncându-i o privire ameninţătoare lui Lucas.

— Nu eşti obligată să…

— Nu-i nimic, David, îl asigură ea cu calm. Având în vedere circumstanţele, este firesc ca domnul Grey să se intereseze de familia noastră.

— Prin urmare, aţi adoptat cinci copii când v-aţi căsătorit cu tatăl lui David, remarcă Lucas. Probabil că îl iubeaţi nespus de mult.

Victoria îşi plecă ochii spre fustă, pe care o netezi cu palma.

— Da, şopti ea cu o voce încordată.

— Dacă mai ai şi alte întrebări de pus, Lucas, poţi să mi le pui mie, interveni din nou David pe un ton repezit. Las-o în pace pe Victoria.

Lucas ridică din sprâncene.

— Doar nu-ţi închipui că mi-o poţi prezenta pe tânăra ta mamă vitregă fără să-mi stârneşti curiozitatea, David?

Gabrielle, simţindu-se susţinută de fratele ei, interveni şi ea în discuţie.

— Având în vedere felul cum mi-ai vorbit întotdeauna despre ea, mă aşteptam să întâlnesc o femeie de vreo cincizeci de ani şi nu… în sfârşit, Victoria ar putea să-ţi fie soră!

— Chiar soră mai mică. Fiindcă are un an mai puţin decât mine. Dar nu asta e problema. Ceea ce m-a înfuriat este că n-ai avut destulă încredere în mine ca să te apropii de noi la aeroport. Astfel, această neînţelegere s-ar fi lămurit imediat…

— Şi tu ce-ai fi făcut dacă m-ai fi văzut aruncându-mă în braţele altui bărbat şi sărutându-l? Eşti sigur că ai fi venit să mă întrebi cu calm ce se întâmplă?

— Nu, dar aş fi aşteptat totuşi să fiu sigur de ceva înainte să te acuz.

Ridicase din nou tonul. Victoria consideră oportun să facă pe mediatoarea.

— David, ştii că lucrurile nu stau chiar aşa. Tu vorbeşti despre logică, nu despre sentiment. Şi este departe de a adopta răceala unui raţionament logic, fiindcă în acest caz ai fi avut o

explicaţie calmă cu Gabrielle, fără să-ţi sară muştarul.

— Şi tu eşti de partea ei?

— Nu sunt de partea nimănui, David. Recunoaşte însă că, dacă de la început i-ai fi vorbit Gabriellei despre mine, n-ar fi survenit această neînţelegere. De aceea, este destul de greu să-i reproşezi ceva…

Apoi se întoarse zâmbind spre Gabrielle.

— Sper că într-o zi vom putea râde împreună de această poveste. Dar în această seară, consider preferabil să renunţ la invitaţie.

— Nu!

Reacţia fu unanimă deşi, aparent, din motive diferite. David voia să rămână lângă el fiindcă o iubea. Gabrielle dorea un intermediar între ea şi David. Totuşi, Victoria nu putea înţelege de ce dorea Lucas s-o reţină. Din politeţe? Pentru a se face iertat pentru insultele nejustificate pe care i le adusese adineaori? Probabil.

— Regret că v-am pus într-o asemenea situaţie, se scuză Gabrielle.

Tânăra îi întinse mâna, dar Victoria ezita. Apoi, arătându-i mâinile pline de praf, ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar ar fi trebuit să mă spăl pe mâini

imediat ce am sosit…

— Victoria! Dar cum ai ajuns în halul ăsta? Doar nu te-ai putut murdări aşa când ai căzut în tufele de trandafiri?!

Victoria avu impresia că David certa o fetiţă care-şi murdărise rochia de duminică. Oftă.

— A trebuit să schimb o roată pe drum, mărturisi ea. Asta e. Există o sală de baie la etaj?

— Să schimbi roata? Unde? Când?

— La câteva străzi de aici.

— Şi ai schimbat-o tu? Pe întuneric?

N-ar fi avut aerul ăsta îngrozit nici dacă i-ar fi mărturisit că a jefuit o bancă.

— David, spuse ea cu oarecare nerăbdare, nu mai face din ţânţar armăsar. Nu e necesar să ai studii de specialitate ca să schimbi o roată. Instrucţiunile din cărţulie erau foarte clare. Chiar şi un copil de zece ani le-ar fi putut înţelege.

— Dar cum ai făcut să desfaci buloanele? Şi să le strângi apoi corect?

— Trebuie să înţelegi o dată că nu sunt chiar atât de fragilă cum îţi imaginezi.

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui Lucas. Victoria îi întâlni privirea şi încercă să-l facă să priceapă, pe tăcute, că ar fi

dorit să-şi păstreze privirile pentru el.

Probabil că Lucas îi înţelese mesajul, fiindcă nu-i sări în ajutor lui David, care sfârşi prin a accepta inevitabilul, având totuşi grijă să precizeze.

— O să te conduc la plecare, e mai prudent aşa. Şi vin să-ţi iau maşina mâine.

Victoria preferă să nu insiste. Chiar dacă era sigură că a efectuat corect înlocuirea roţii, ştia din experienţă că David nu-şi va abandona rolul de protector pe care şi-l atribuise singur faţă de ea.

— Urmează-mă, îi spuse el. O să te poţi spăla pe mâini în timp ce eu o să caut ceva cu care să-ţi dezinfectezi zgârieturile.

— Lasă, David, interveni Lucas, prinzând-o de cot pe Victoria. Mă ocup eu de asta. Cred că e mai urgent ca tu şi Gabrielle să lămuriţi micul vostru diferend. Şi imediat ce veţi găsi rezolvarea, vă sugerez să vă alăturaţi invitaţilor. Săracii de ei, cred că au început să se simtă înfometaţi, ca să nu mai vorbim curioşi de dispariţia noastră. Spune-i lui Iris să servească supa, Gabby. Eu o să mă ocup de Victoria.

Tonul lui era fără drept de apel şi, în mod obişnuit, Victoria s-ar fi răzvrătit împotriva acestui exces de autoritate. Dar oboseala pricinuită de atâtea incidente succesive, asociată

cu căldura reconfortantă a mâinii lui Lucas pe braţul ei, o făcură să nu se mai formalizeze.

Capitolul 3

— Nu vă simţiţi obligat să vă ocupaţi de mine, domnule Grey.

— Dar ce fel de gazdă aş fi, dacă n-aş face asta? După dumneavoastră, îi spuse el invitând-o să urce în ascensor.

Victoria se încruntă.

— Nu există nicio chiuvetă la parter?

— Ba da, dar trusa de prim ajutor se găseşte la etaj. Mâna lui strânse uşor cotul Victoriei, când se urcară în cabina mare şi capitonată a liftului.

— Nu e puţin cam extravagant să ai un ascensor într-o casă cu două etaje? întrebă ea uimită.

— De fapt e o necesitate, nu un lux. Dar e bine să îmbini utilul cu plăcutul, nu credeţi? Şi, dacă este posibil, aleg întotdeauna ce este mai bun.

— Când ai posibilitatea, de ce nu?

Nervozitatea o făcea să fie caustică. Dar Lucas nu păru să acorde atenţie tonului ei.

— Ce e bun nu e întotdeauna şi scump, Victoria, remarcă el, sprijinindu-se de oglindă cu braţele încrucişate la spate. De exemplu, cel mai frumos lucru pe care mi l-ai putea oferi acum, este un zâmbet.

Victoria roşi.

— Un zâmbet de recunoştinţă în lipsă de altceva, insistă el cu ochii râzători. În fond, te-am smuls din ghearele fiului tău vitreg. Întotdeauna te tratează aşa?

În defensivă, Victoria se crispă instinctiv.

— Cum aşa?

— Ca pe o femeie fragilă, care riscă să se frângă la cea mai slabă suflare de vânt.

I-ar fi plăcut să-l pună la punct, dar era greu s-o facă, fără să dea dovadă de rea-credinţă. Nu era ea prima care se plângea de protecţia, adeseori înăbuşitoare, pe care o manifesta David faţă de ea?

— De când tatăl lui… David şi-a luat foarte în serios rolul de cap de familie, mormăi ea ferindu-şi privirea.

— Am remarcat. Şi, dacă nu mă înşel, consideră că trebuie să fii în responsabilitatea lui?

— Sunt singura responsabilă pentru mine.

— Atunci, de ce îl laşi s-o facă?

Victoria oftă. Considerând că e mai bine să ocolească întrebarea.

— Ce încet merge liftul ăsta!

Lucas îşi îndreptă spatele şi abia atunci Victoria îşi dădu seama că se sprijinise intenţionat de buton ca să ţină uşile închise. Cabina se deschise fără niciun zgomot şi tânăra femeie ieşi repede, conştientă că fusese pe punctul de a ceda unui acces de claustrofobie.

— Dacă îmi arăţi unde este baia, termin cât pot de repede.

Lucas deschise o uşă, părând că face o reverenţă când o lăsă să intre. Enervată, Victoria se pregătea să treacă pragul, dar se opri brusc.

Camera era spaţioasă; decorată în tonuri de maro şi bej. În mod incontestabil masculină. Un pat mare ocupatei singur o treime din cameră.

— Unde m-ai adus? îl întrebă ea, deşi ghicise deja.

— În camera mea. Îţi place?

„Enorm!” Decorarea, aproape spartană în sobrietatea ei, reflecta personalitatea ocupantului ei: rece dar teribil de atrăgătoare.

Neliniştea Victoriei se transformă într-un fel de agresivitate.

— Nu asta e problema. Există aici vreo sală de baie? În cazul că ai uitat, am venit sus ca să mă spăl pe mâini.

— E adevărat. Pe aici, te rog.

O luă înaintea ei şi deschise o nouă uşă, aliată în apropierea patului. Victoria simţi că i se pune un nod în gât.

— Alta nu mai există?

— Te deranjează că ai intrat în camera mea, doamnă Victoria West? Doar nu îţi imaginezi că voi profita de necazul care ţi s-a întâmplat?

Îşi bătea joc de ea. Sau, mai degrabă, se bucura văzând că a pus-o în încurcătură.

— Vrei să spui că apreciezi faptul că mă aflu în camera ta drept un necaz pentru mine? se interesă ea ironic.

Lucas izbucni în râs.

— S-ar putea spune şi aşa. Dacă nu cumva eşti un înger şi te afli aici pentru a mă readuce pe drumul cel bun.

— Categoric, nu. Şi nu conta pe mine nici în privinţa asta nici în altele.

— Am înţeles, dar un bărbat are câteodată nevoie de încurajare ca să se îndrepte.

— Ascultă, domnule Grey, conversaţia asta nu ne duce nicăieri.

— Crezi? şopti el, privind-o cu o intensitate tulburătoare.

Supusă chinului unui examen al cărui obiect era, Victoria se pregătea să reacţioneze când Lucas rupse tăcerea.

— Spală-ţi mâinile, în timp ce eu o să caut ceva să-ţi dezinfectez zgârieturile.

Sala de baie era imaginea restului casei: luxoasă, dar fără ostentaţie. Chiuvetă şi cadă. O faianţă caramel, asortată cu o mochetă groasă de culoare maro închis. Prosoapele şi halatul de baie erau în armonie cu diversele elemente de decoraţie.

Cu ajutorul unei periuţe. Victoria insistă asupra unghiilor. Dar nu era nimic de făcut: murdăria care intrase sub ele refuza să se lase cu uşurinţă îndepărtată. Dacă îşi putea permite, de voie de nevoie, să nu aibă ciorapi şi bluza să fie puţin pătată, refuza să se arate cu nişte mâini de mecanic auto.

Lucas se apropie de ea cu o sticlă de alcool şi vată. O prinse de încheietură, dar ea încercă să scape de apropierea lui.

— Pot s-o fac şi singură, protestă ea.

— Nu, o să mă ocup eu.

Ţinând-o cu putere, începu să tamponeze zgârieturile de pe mâinile tinerei femei. Gesturile lui erau blânde, uimitor de delicate. Fu surprinsă de asta. Mâna lui părea atât de mare în comparaţie cu a ei; şi părea foarte puternică, în ciuda fineţii ei.

Se aşteptase la mai multă asprime din partea lui. În niciun caz la atâta blândeţe. Mintea ei o luă razna o clipă; îşi închipui că e goală, înfiorată sub mângâierile senzuale ale acestei mâini.

Devenind brusc conştientă de direcţia pe care o luaseră gândurile ei, se înroşi.

— Te doare? o întrebă imediat Lucas, interpretând greşit sensul îmbujorării ei.

— Puţin…

Se întoarse spre oglindă. Părul, pe care îşi dăduse atâta osteneală să-l aranjeze, era ciufulit din cauza vântului. Lumina din cameră îl făcea să pară mai închis la culoare. Regretă încă o dată că nu a moştenit coama de foc a mamei ei. De la Monica Bailey nu-i rămăseseră, din nefericire, decât pistruii. Toată copilăria, Victoria invidiase părul lung al mamei. Din acest motiv reacţionase atât de violent când fusese dusă la spital pentru a o vizita, după ce suferise o congestie cerebrală. Nu atât boala o frapase pe micuţa Victoria cât faptul că, sub bandaje, craniul era ras. Şi pentru ea, aceasta fusese o presimţire îngrozitoare, dramatic confirmată după câteva zile, de moartea mamei ei.

Din acea zi, Victoriei îi fusese frică de tunsul părului. Numai în caz de mare nevoie, punea piciorul într-un salon de

coafură.

Probabil că Lucas îi urmărise direcţia privirii, fiindcă îi spuse:

— Vrei o perie?

— Mulţumesc, dar am tot ce-mi trebuie în poşetă, spuse ea, îngrozită la ideea că ar trebui să folosească un obiect atât de intim care-i aparţinea lui Lucas.

După ce îşi aranjă părul, se simţi ceva mai sigură pe ea. Mai rămâneau unghiile. Oftă din adâncul pieptului.

— Ce mai e?

— Unghiile mele. Crezi că oamenii le vor remarca?

— Da.

Cel puţin, Lucas era sincer.

— Dar am o soluţie. Stai pe loc, să mă întorc imediat.

Apăru după două minute cu o mică trusă de manichiură. O deschise, scoţând toate ustensilele necesare îngrijirii mâinilor, inclusiv două sticluţe cu lac de unghii.

— Aparţin Gabriellei, îi explică el. Şi nu cred că se va supăra pe mine dacă ţi-o voi împrumuta în mod excepţional.

Scoase una dintre sticluţe şi o ridică în bătaia luminii.

— … „Roşu pasionat”, anunţă el.

— Eu… nu folosesc niciodată lac de unghii.

— Ei bine, de data asta vei face o excepţie, Victoria. Doar de data asta. Şi nimeni nu te va bănui că vrei să pari o femeie fatală fiindcă ţi-ai dat o dată unghiile cu ojă.

— Nu asta voiam să spun…

— Culoarea te deranjează?

— Da.

— Nu ai încredere în gustul meu?

— Nu.

Îi arătă cu vârful degetului cealaltă sticluţă. Nuanţa era mai puţin agresivă.

— O prefer pe aceea.

Lucas scoase râzând sticluţa.

— „Prună senzuală”. O alegere foarte bună.

Victoria se făcu la fel de roşie ca lacul din prima sticluţă şi, cu o mână nesigură, începu să-şi lăcuiască unghiile cu pensula. Dacă ar fi lăsat-o singură, n-ar fi fost atât de neîndemânatică, dar el stătea acolo, aşezat alături de ea pe marginea căzii de baie, şi o privea.

— Acolo nu e bine, remarcă el.

— Ştiu.

Îşi ridică ochii spre el.

— N-ai nimic altceva de făcut?

— Nu.

— Ei bine, atunci fii drăguţ şi găseşte ceva. Nu mă pot concentra când stai atât de aproape de mine.

Contrar oricărei aşteptări, Lucas se ridică fără să protesteze şi intră în cameră. Când reveni, Victoria îşi terminase mâna stângă şi studia rezultatul. Pentru prima oară, nu era chiar atât de rău.

Ceea ce nu păru să fie şi părerea lui Lucas.

— Dacă m-ai lăsa pe mine? îi sugeră el. Dacă eşti atât de neîndemânatică lucrând cu mâna dreaptă, mă întreb ce va ieşi cu stânga.

Propunerea lui fu atât de neaşteptată încât nu reacţionă nici măcar când îi şterse lacul cu dizolvant.

— Îmi închipui că faci manichiura în timpul liber? îl ironiza ea când îşi regăsi glasul.

— De fapt, unghiile de la picioare sunt specialitatea mea. Dar sunt sigur că tehnica de bază e aceeaşi.

— Să nu-mi spui că ai lucrat într-un salon de coafurăcosmetică-manichiură – pedichiură!

Îşi regretă imediat remarcă ridicolă şi speră că el nu se va supăra pentru o reflecţie stupidă şi negândită.

— Îmi ofer serviciile într-un cadru… mai intim, răspunse

Lucas.

Şi Victoria simţi un torent de foc străbătându-i trupul… Vorbele lui Lucas făcuseră să se nască în ea nişte gânduri ciudate şi îndrăzneţe. Victoria şi-l imagină mângâind o femeie lascivă şi senzuală în acel pat mare, aflat în camera vecină. Mâinile lui masau pielea goală a tinerei femei care gemea sub mângâierile lui şi…

— Victoria…

— Ce… Ce e?

— Ai aerul că te afli la ani-lumină depărtare de aici.

Se rugă în gând să nu mai fie atât de transparentă, cum era de obicei caracterizată de către cunoscuţi. Dacă Lucas Grey i-ar fi putut ghici cursul straniu al gândurilor, ar muri de ruşine.

— Mişcă puţin mâna ca să se usuce lacul, în timp ce am să mă ocup de cealaltă, îi repetă el cu răbdare.

— Oh! Mulţumesc.

Se execută fără întârziere. Cu cât mai repede va termina, cu atât mai curând vor ieşi din acest loc prea intim.

— Probabil că erai foarte tânără când te-ai căsătorit cu tatăl lui David.

Victoria se crispă imediat, simţindu-se prinsă în cursă.

— Optsprezece ani.

— Şi părinţii tăi au fost de acord?

— Nu mai aveam părinţi. Mama a murit când aveam doisprezece ani, iar tatăl meu când aveam şaisprezece.

— Şi cine s-a ocupat de tine, după moartea lor?

— Joshua şi Miranda.

Avu măcar satisfacţia să-l vadă şocat. Asta o să-l înveţe minte ca altă dată să nu mai fie atât de indiscret. Când termină unghiile de la cealaltă mână, Victoria se ridică.

— Vrei să spui că locuiai împreună cu viitorul tău soţ încă de pe vremea când prima lui soţie trăia?

Victoria dădu din cap în semn că da.

— Mă ocupam de casă în locul lor. Şi când Miranda a murit, m-am măritat cu Josh.

Era liber să tragă concluziile pe care le dorea din acest rezumat al vieţii ei, dar puţin îi păsa. Luându-şi poşeta, se îndreptă spre uşă.

— Trăiaţi toţi trei împreună? insistă Lucas luându-se după ea.

— Toţi opt. Şi toţi copiii locuiam în casă pe vremea aceea.

— Doamne…

Mirarea lui Lucas făcu loc unei expresii mânioase.

— Probabil că Avea vreo patruzeci de ani când s-a căsătorit cu tine. Şi te aflai sub tutela lui! Autorităţile l-au lăsat să facă aşa ceva?

— Avea exact patruzeci şi cinci de ani când s-a însurat cu mine şi autorităţile n-au avut nimic ele spus în privinţa noastră. Eram majoră, în consecinţă autorizată să mă mărit cu cine îmi plăcea.

Victoria găsi repede scara şi începu să coboare, refuzând să fie din nou închisă în luxoasa „închisoare” a ascensorului împreună cu Lucas, mai ales că nu avea de gând să-i mai suporte proasta dispoziţie. Pusese deja destul de nebună ca să-l provoace şi din vina ei va avea de acum o părere atât de proastă despre bietul Joshua.

— Ce s-a întâmplat, Victoria? Te-a sedus când erai prea vulnerabilă, iar apoi a mizat pe sentimentul tău de vinovăţie pentru a…

— Nu! Dacă ţii neapărat să ştii, Joshua a fost întotdeauna de o moralitate ireproşabilă. Dacă l-ai fi cunoscut, ţi-ai da seama că bănuielile tale sunt ridicole. Niciodată n-ar fi încercat să seducă pe cineva.

— Vrei să spui că defunctul tău soţ era impotent când s-a însurat cu tine?

Foc de furioasă. Victoria se opri la jumătatea scării ca să-l poată privi în faţă.

— Cu ce drept îmi pui o întrebare atât de personală? Nici măcar nu te cunosc!

— Era? insistă Lucas privind-o ţintă.

— Nu!

— Şi totuşi, n-ai avut copii cu el.

Victoria simţi că i se pune un nod în gât.

— Doream un copil, intenţionam să avem unul. Dar destinul nu ne-a lăsat destul timp.

Mânia lui Lucas se topi brusc. Cu o blândeţe neaşteptată, atinse obrazul Victoriei cu vârful degetelor.

— Îmi pare rău, Victoria. Nu voiam să te fac să retrăieşti nişte momente dureroase.

Surprinsă de această schimbare de atitudine, Victoria îi întâlni privirea.

— Eram curios, asta-i tot, adăugă el. Persoana ta mă intrigă.

— Văd. Prin urmare, din vina mea eşti atât de indiscret?

— Nu indiscret. Interesat.

Victoria se pregătea să-i spună ce gândea despre interesul lui, când atenţia îi fu distrasă de sosirea ascensorului.

Amândoi se întoarseră spre bărbatul în scaun rulant care ieşea din cabină şi se îndrepta spre baza scării. Chipul ridat şi bronzat al infirmului se destinse într-un zâmbet larg.

— Ia te uită! îmi pare bine că te văd, fiule! Eşti cam scump la vedere în ultimul timp.

Lucas bombăni printre dinţi.

— N-are rost să mă iei peste picior! Nu am lipsit chiar atât de mult timp. Lasă-mă mai degrabă să-ţi prezint o tânără. N-ai putea ghici niciodată cine este.

Oh, ba da! gândi Victoria înspăimântată. Ştia prea bine chiar…

Închise ochii timp de o clipă. Seara asta va fi un coşmar de la început până la sfârşit? Spera că nu. Cu puţin noroc, se va trezi în curând în patul ei.

Şi atunci va putea râde de apariţia neaşteptată, şi de nedorit în această împrejurare, a bătrânului domn în scaun rulant, pe care-l cunoştea atât de bine…

— Victoria, ţi-l prezint pe tatăl meu. În fine, tatăl meu adoptiv, Scott Sinclair. Scott, doamna este Victoria West, mama vitregă a lui David.

— Mama vitregă a lui David? repetă Scott.

— Mama adoptivă, dacă preferi termenul.

Bătrânul schiţă un zâmbet ironic, dar Victoria ţinea în continuare mâna întinsă spre el, rugându-l din priviri să n-o dea de gol.

— Încântată să vă cunosc, domnule Sinclair.

Bătrânul ezită o clipă, apoi dădu din cap strângându-i mâna. Dar o luminiţă şăgalnică îi juca în priviri.

— Încântat, doamnă West.

O strânse uşor de mână, ca pentru a o linişti şi Victoria putu în sfârşit să respire uşurată.

— Ce te amuză, Scott? îl întrebă Lucas, care îi privea cu atenţie.

— Oh… nimic, numai că există o mulţime de vitregi şi vitrege pe aici. Taţi… mame… Trăim într-o lume vitregă, nu găseşti?

Apoi pufni în râs ca un puşti.

— Şi dacă m-ai conduce în salon, Victoria? îi sugeră el. Am putea face astfel cunoştinţă. Deşi, ce lucru curios, am impresia că te cunosc deja.

Pe chipul lui de bătrân lup de mare apăru un zâmbet care o sperie teribil pe tânăra femeie.

A doua zi dimineaţă, în timp ce-i pregătea lui Jason micul dejun, Victoria îşi aminti, nu fără teamă, de scena din ajun.

Oftând, puse ouăle şi şunca într-o farfurie.

— Mulţumesc, Victoria.

Jason se aşeză la masă şi începu să mănânce, continuând să citească dintr-o carte de specialitate.

— David a plecat deja?

Victoria dădu din cap în semn că da. Se trezise cu noaptea în cap ca să se ocupe de maşina ei pe care o dusese el însuşi în garajul familiei Grey, după terminarea recepţiei.

— Te-ai distrat bine aseară? o întrebă distrat Jason, absorbit de lectură.

— Nu. Am petrecut cea mai îngrozitoare seară din viaţa mea.

— Da? îmi pare bine!

După cum se aşteptase, Jason nici măcar nu-i auzise răspunsul. Fără să-şi ridice nasul din carte, întinse mâna spre cafetieră, pe care Victoria o împinse spre el.

Tânăra femeie împacheta sandvişurile şi le puse în geanta pe care el o aruncase lângă scaun. Apoi privi capul blond aplecat spre complicatele texte de lege. La fel ca şi fratele lui. Jason moştenise părul blond al mamei lor, dar, spre deosebire de David, mai moştenise şi inteligenţa mai mult teoretică decât practică a tatălui său. Serios şi meticulos, îşi dedica întreg

timpul şi energia studiilor. Spre marele necaz al Victoriei, care îi reproşa că e atât de delăsător în alte domenii.

Jason îşi ridică brusc capul pentru a arunca o privire speriată spre pendulă.

— Cum?! S-a făcut atât de târziu? Şi eu care am un curs la ora nouă!

Înghiţi ultima felie de pâine prăjită şi se ridică grăbit.

— Presupun că n-ai avut timp să-mi pregăteşti un pachet pentru prânz?

— Ba da, e în geanta ta, răspunse ea amuzată.

Această scenă se repeta, cu regularitate, în fiecare dimineaţă. De la fereastră, îl privi fugind până în staţia de autobuz aflată de cealaltă parte a străzii şi, oftând, se apucă să facă ordine prin bucătărie.

Sarcinile gospodăreşti n-o deranjaseră niciodată. Le îndeplinise mereu cu dragă inimă. Totuşi, de câtva timp se surprindea încercând sentimentul că la douăzeci şi cinci de ani, ducea deja o viaţă de pustnică!

Începuse deci să parcurgă rubrica zilnică de mică publicitate. În secret, bineînţeles. Nici nu putea fi vorba să le vorbească despre asta lui Jason sau David. Ar fi fost îngroziţi la ideea că ar putea lucra în afara casei.

Deşi zburau în prezent cu propriile lor aripi, cele două fiice ale lui Joshua – Tracy şi Maxine – trimiteau lunar o contribuţie la bugetul familiei pentru ca ei să nu-i lipsească nimic. Dar aceşti bani nu-i puteau aduce ceea ce îi lipsea cu adevărat Victoriei: independenţa. Se săturase să fie răsfăţată, protejată, dorea să cunoască viaţa.

Numai că se lovise repede de o problemă: nu avea nicio calificare profesională. Şi nicio dorinţă de a-şi relua studiile.

Şi, într-o bună zi, dăduse peste acest anunţ:

Infirm bătrân şi morocănos, caut doamnă pentru companie. Calităţi cerute: simţul umorului, loialitate, răbdare de sfântă. Va trebui să suporte schimbările dese de dispoziţie ale bolnavului, să se lupte împotriva unei familii care îşi vârî nasul peste tot şi să joace pocher. Bigotele nu sunt binevenite. Candidatura să fie însoţită de o fotografie.

Răspunsul plin de umor al Victoriei fusese urmat imediat de un telefon. După mai multe conversaţii cu Scott, îl întâlnise în cele din urmă, la sugestia acestuia, în restaurantul parcului.

Acolo, în timpul prânzului, aflase că dăduse anunţul pe ascuns de fiul şi fiica lui. Faptul că ea îi răspunsese atât de hazliu îi făcu să râdă pe amândoi şi o oarecare complicitate se stabili între ei. Victoria descoperise în Scott un bărbat voluntar

şi imprevizibil, dar nu atât de acrit pe cât se aşteptase. Şi nici nu era atât de in vârstă cum pretinsese. În ciuda handicapului său, era încă destul de verde pentru cei şaizeci şi cinci de ani ai săi. Un accident îl ţintuise în scaunul rulant acum zece ani, dar mai avea încă destulă putere în picioare ca să se poată îngriji singur. N-avea deci nevoie decât de cineva care să-i ţină companie, o femeie cu care să poată comunica, să glumească şi eventual faţă de care să facă pe tiranul uneori, altceva decât infirmierele autoritare şi mohorâte pe care familia i le adusese până acum.

Victoria nici n-ar fi putut visa ceva mai bun. Era slujba ideală pentru ea. Prea frumos ca să fie adevărat, după cum îşi putuse da seama chiar în ajun!

Considerând că Scott are dreptul la o explicaţie, Victoria făcuse în aşa fel încât să stea alături de el la masă. Aşteptase aperitivele pentru a-i şopti:

— Ştiu că te întrebi de ce m-am prefăcut că nu te cunosc, dar pur şi simplu am intrat în panică…

— Mi-am dat seama.

În mijlocul celor patruzeci de invitaţi, putuseră cu uşurinţă să stea de vorbă, chiar dacă Victoria era conştientă de privirea lui Lucas, care părea s-o supravegheze cu coada ochiului.

Şi când se gândea că Scott urma s-o prezinte oficial a doua zi copiilor lui! După portretul pe care i-l făcuse, şi-l imaginase pe Lucas ca pe un bărbat serios, aspru chiar, grijuliu peste măsură faţă de tatăl lui. Deloc asemănător cu persoana pe care tocmai o întâlnise.

Nu ar fi putut înţelege faţetele diametral opuse ale personalităţii lui Lucas dacă Scott nu i-ar fi explicat, deşi fără nicio plăcere, că solicitudinea câteodată excesivă a fiului său avea totuşi motive. Sănătatea lui Scott intrase în declin acum trei ani, după moartea soţiei sale. Suferise o profundă depresie şi abia acum începea să iasă din acest lung şi întunecos tunel. Cel mai greu era pentru el să-şi convingă copiii că depăşise această încercare şi că nu mai avea nevoie de asistentă. Din nefericire, ei persistau în ideea de a-i impune prezenţa constantă a unei infirmiere, niciodată aceeaşi, fiindcă Scott simţea o plăcere diabolică să le calce pe nervi până ce bietele victime îşi luau lumea în cap din cauza purtării lui capricioase.

Fapt care-l făcuse pe Scott să se hotărască să-şi recruteze singur o doamnă de companie. O acţiune învăluită în cel mai mare mister. Şi când o anunţase în cele din urmă pe Victoria că vrea s-o prezinte fiului său, aceasta acceptase fără teamă, sigură că va putea face o impresie bună.

Evident însă că, în prezent, datele problemei se schimbaseră.

— Trebuie să deduc după panica ta că nu ai vorbit încă familiei despre această slujbă? se interesă Scott.

— Eu… preferam să aştept mai întâi să-l întâlnesc pe fiul tău.

— Îţi înţeleg ezitarea. Tânărul David are aerul că se poartă cu tine ca o cloşcă.

Victoria oftă.

— Din fericire, nu i-am pomenit încă nimic despre asta. M-aş fi înfuriat, dacă ar fi trebuit să-i ascult degeaba mustrările.

— Degeaba? Ce vrei să spui?

Tonul sec al lui Scott o intimidă.

— Ei bine. Eu… e evident că acum nu mai pot accepta slujba.

— Şi de ce nu?

— Fiindcă… în sfârşit vreau să spun… cu David şi Gabrielle care… Oh, ar fi foarte jenant.

— Baliverne! Ascultă. Victoria, ţi-am spus cât mi-a fost de greu să găsesc pe cineva. Aş mai putea căuta de acum înainte ani de zile şi n-aş da peste o persoană atât de potrivită ca tine. Şi nu uita că şi ţie îţi convine slujba asta: aproape de casă, program

flexibil, salariu bun…

— David va fi furios.

— Ar fi fost oricum, indiferent ce slujbă ţi-ai fi găsit. Şi dacă vrei să-ţi afirmi independenţa, începe prin a-i spune să se ocupe de problemele lui…

— Dacă ar fi atât de simplu…

— Dar este simplu, Victoria. Nu poţi să-mi faci acum o asemenea figură. Dacă mă laşi baltă, Lucas mă va da iar pe mâna unui caporal în fustă care mă va urmări toată ziua cu diverse leacuri…

— Exagerezi, Scott.

Bărbatul ridică din umeri.

— Puţin. Dacă nu sunt nişte despoţi, atunci sunt nişte midinete care se fâţâie pe tocurile lor înalte, cotcodăcind nişte prostii…

— Scott!

Deşi vorbiseră în şoaptă, Victoria privi cu nervozitate în jurul ei. Mâna i se crispă pe furculiţă când întâlni privirea fiului lui Scott. În fine, a fiului vitreg. În cursul conversaţiei, aflase că Lucas şi Gabrielle erau încă la şcoala primară când Scott se căsătorise cu mama lor, o canadiancă ale cărei origini aristocratice urcau până în secolul al XVI-lea.

Că era nobil sau nu, Victoria se rugă ca el să nu ştie să citească mişcarea buzelor.

— Victoria, insistă Scott, am făcut o înţelegere. Mi-ai promis…

— Şi nu mă ţin de cuvânt, asta e! Vezi, deja te dezamăgesc, încercă ea să glumească. Aşadar, nu mă mai vrei.

— Victoria, de la început te-am vrut pe tine! Numai pe tine!

Victoria îşi dădu seama îngrozită că aceste cuvinte fuseseră rostite într-un moment de linişte totală când, din nefericire, toate conversaţiile dintre comeseni încetaseră. Noroc că David nu auzise. Aplecat spre Gabrielle, nu dădea nimănui atenţie în afară de ea.

În schimb, Lucas… Ridică ochii spre el cu curaj, dar tot curajul ei pieri văzându-i expresia. Ochii lui păreau două pietre de onix fixate într-o mască de piatră. Victoria încercă să zâmbească, dar tentativa el fu sortită eşecului. Din fericire, ceilalţi musafiri ignorară politicos ieşirea lui Scott şi îşi reluară discuţiile. În schimb, Victoria renunţă la conversaţia ei cu Scott şi se concentră asupra conţinutului farfuriei.

Se temea de supărarea lui Scott, dar se părea că acesta nu se simţise contrariat că i-a întors spatele în tot restul cinei. După

ce se ridicară de la masă, o prezentă chiar celorlalţi invitaţi, încântat de efectul surprizei pe care o obţinea de fiecare dată când menţiona legătura ei de rudenie cu David.

Victoria făcu nişte eforturi deosebite pentru a se arăta sociabilă, ceea ce era deloc uşor. Se simţea ameninţată pe mai multe fronturi deodată. Lucas Grey, care încerca s-o evite cu orice preţ, David, care se interesa mereu dacă petrece o seară plăcută, şi Scott. De a cărui limbă ascuţită se temea.

În cele din urmă, simţindu-şi nervii încordaţi la maximum, se văzu nevoită să pretexteze o migrenă ca să poată fugi. Ceea ce îl sperie pe David. Extrem de prevenitor, îi acoperi umerii cu haina lui şi îi propuse s-o însoţească. Victoria mormăi un rapid „bună seara şi mulţumesc” la adresa lui Lucas dar nu putu evita ca Scott să-i sărute mâna.

Şi, după modul cum îi făcu cu ochiul, înţelese că nu îşi spuseseră încă ultimul cuvânt…

Capitolul 4

După ce puse în funcţiune maşina de spălat vase, Victoria deschise ziarul la pagina de mică publicitate. Era inutil să se lamenteze asupra acestei ocazii ratate, era mai bine să-şi întoarcă privirea spre viitor.

Tocmai redacta un răspuns la o ofertă interesantă de serviciu când auzi soneria telefonului. Ridică distrată receptorul, aşteptându-se să-l audă pe David dându-i instrucţiuni pentru maşină.

— Aveai o întâlnire cu mine, dimineaţa asta.

Strânse cu putere receptorul. Vocea lui gravă o urmărise toată noaptea…

— Vă rog, cine este la aparat? întrebă ea ca să mai câştige timp.

— Ţi-e teamă?

— Domnul Grey? întrebă ea cu inocenţă.

— Ce uimitoare putere de deducţie, doamnă West! Şi ce viaţă trepidantă duci probabil încât uiţi atât de repede angajamentele. Am amânat o întrevedere importantă pentru această întâlnire misterioasă, dar interesata nu s-a prezentat.

Nu avea nevoie să-l vadă ca să-şi imagineze zâmbetul lui ironic.

— Îmi pare rău… eu… eu…

— Ai uitat?

— Nu, eu…

— Ai avut o ofertă mai bună?

— Nu! Numai că am considerat că… nu era potrivită. Şi

contam pe Scott să anuleze această întâlnire.

— A încercat. Dar a adus atâtea laude pe toate tonurile posibile acestei femei, încât faptul că s-a răzgândit atât de brusc mi s-a părut cel puţin curios. După descrierea lui, aveam de-a face cu o persoană înzestrată cu toate virtuţile, în orice caz nu genul care lasă baltă pe cineva în ultimul moment. Imgineză-ţi cât de uşurat m-am simţit când am reuşit în sfârşit să-l fac să-şi dezlege limba şi am descoperit originea intimităţii voastre de aseară. Şi e plăcut să constat că nu vom avea de-a face cu o străină…

De ce aceste cuvinte căpătau în gura lui Lucas o rezonanţă atât de ameninţătoare?

— Nu l-am lăsat baltă, se apără ea.

— Perfect. Atunci, de când începi?

Victoria oftă.

— Dar nici nu mai poate fi vorba să încep! Nu pot lucra pentru… familia logodnicei fiului meu!

Formularea i se păruse atât de stupidă încât îi venise greu s-o rostească.

— De ce nu? Nu se practică aşa ceva în cercul tău? o ironiză el. Pot să te asigur că noi cei din familia Grey, avem idei largi. În plus, logodna nu e încă oficială, fiindcă Gabrielle nu

ştie dacă vrea sau nu să se mărite.

— Domnule Grey, eu…

— Ştii că, până în prezent, tatăl meu a refuzat întotdeauna să admită că are nevoie de ajutor. Nu cred că şi-a dat vreodată seama cât de mult depindea de mama mea. Dar de când a rămas singur, e realmente insuportabil. Pentru prima dată de nu ştiu când, aseară, când era cu tine, a redevenit el însuşi: vanitos, dar vesel şi fericit că trăieşte.

Victoria se simţea prinsă în cursă. Lucas îi atinsese coarda sensibilă.

— Îmi pare rău, rosti ea. Va trebui să găsiţi pe altcineva. Şi acum… trebuie să închid telefonul, fiindcă am o prăjitură în cuptor. La revedere, domnule Grey.

Închise înainte ca el să fi putut protesta şi se aşeză să-şi termine corespondenţa.

După trei sferturi de oră, auzi zgomotul familiar al maşinii ei în faţa casei. Surâzând, închise ultimul plic şi se ridică să-l întâmpine pe David. Dar zâmbetul îi îngheţă pe buze când văzu silueta care ieşea cu greu din Austin-ul mic. Nu aparţinea fiului ei adoptiv.

— Bună, Victoria! Mi-a fost cam greu să te găsesc. Nu aveţi număr şi…

— Avem număr, dar e ascuns de gardul viu. Trebuie să-l mai tund. Ce cauţi aici, domnule Grey?

El înaintă pe alee şi îi întinse cheile.

— David n-a avut timp să vină să-ţi aducă maşina. Aşa că m-am oferit eu.

— Ai vorbit cu David în dimineaţa asta?

În faţa aerului speriat al tinerei femei, Lucas schiţă un zâmbet liniştitor.

— Nu i-am spus nimic, Victoria. Şi îţi promit că o să tac în continuare. Nu ai o ceaşcă de ceai să-mi oferi?

Fu tentată să-l refuze, dar îşi reaminti la timp că e patronul lui David. Şi după somptuoasa recepţie la care fusese invitată aseară, ar fi fost o necuviinţă să-i trântească uşa în nas.

— Şi cum o să te întorci la birou? îl întrebă ea.

Lucas ridică din umeri.

— Cu taxiul. Poate că o să mă laşi să telefonez! Dacă nu cumva preferi să mi-l comanzi chiar tu? O să aştept afară…

— Nu, bineînţeles că nu. Intră!

Fără să se lase rugat, bărbatul urcă treptele verandei.

— Poate că o să am dreptul şi la o bucată din prăjitura pe care o coceai…

Ceea ce nu fusese până acum în obrajii ei decât o roşeaţă

se transformă în văpaie. Lucas se opri în prag, privind-o cu ochi zâmbitori.

— Sper că migrena de aseară nu te-a împiedicat să dormi.

Dar Victoria se săturase să fie ţinta ironiilor lui. Ridică imediat capul, hotărâtă să scape cât mai repede de el.

— Telefonul este în bucătărie, îi comunică ea. Şi eu o să pregătesc ceaiul.

— Mulţumesc. Eu îl beau fără zahăr.

Regretând că n-a instalat un aparat telefonic şi în salon, Victoria începu să-şi facă de lucru cu ceainicul şi ceştile, simţind privirea lui Lucas aţintită asupra ei, în timp ce suna la compania de taxiuri.

— Să zicem într-o oră? îi spuse el interlocutorului de la celălalt capăt al firului.

Victoria se întoarse spre el, încruntându-se. Lucas îi răspunse printr-o expresie neputincioasă.

— Sunt foarte ocupaţi, îi explică el. Dar o să-mi beau repede ceaiul şi o să aştept pe trotuar. Nu vreau să abuzez de ospitalitatea ta, de vreme ce te văd atât de ocupată.

Privirea lui se îndreptă asupra ziarului deschis încă la pagina cu oferte de serviciu: nişte cercuri roşii le însemnaseră pe câteva dintre ele.

Victoria ascunse imediat ziarul într-unul din sertarele mesei. Se aştepta la o remarcă sarcastică din partea lui Lucas, dar acesta din urmă se apropie de fereastra care dădea spre grădină.

— Casa e atât de mare pe cât pare? se interesă el.

— Din nefericire, da.

— De ce, din nefericire? Nu-ţi place?

— Oh, ba da, dar acum e aproape goală. Opt încăperi doar pentru trei persoane înseamnă o adevărată risipă. Casa asta ar fi avut nevoie de o familie numeroasă ca să prindă din nou viaţă.

— În acest caz, de ce nu o vindeţi?

— David se opune categoric. Locul acesta e plin de amintiri fericite. Joshua şi Miranda au cumpărat-o imediat după căsătoria lor.

— Şi el a hotărât să i-o lase fiului, şi nu celei de a doua soţii?

— David este executorul testamentar al lui Josh. Josh ştia că, indiferent ce s-ar întâmpla, fiul lui se va ocupa de mine.

— Şi nu ţi-a lăsat nimic?

Victoria se crispă în faţa acestei critici indirecte.

— Mi-a dăruit deja enorm. Era un om extrem de generos.

De ce nu te duci să mă aştepţi în salon? Aduc imediat tava.

Îl găsi în faţa etajerelor, studiind mai multe fotografii sprijinite de cărţi.

— Soţul tău?

Îi arătă poza unui bărbat de vreo cincizeci de ani, surâzător, ţinând la braţ o Victoria mai tânără.

— Nu, tatăl meu. Josh este acolo.

Cu degetul, îi indică fotografia unui pescar fericit, ţinând în mână un peşte mare.

— Era un bărbat frumos, comentă Lucas ca pentru el însuşi. David îi seamănă.

Exista un fel de acuzaţie în acest compliment pronunţat fără nicio tragere de inimă. Victoria zâmbi, amuzată fără voia ei.

— Toţi copiii lor sunt foarte frumoşi. Ţi-l imaginezi probabil pe Josh ca pe un bătrân decrepit. Să ştii că nu m-am măritat cu el din milă. Nici pentru banii lui. M-am măritat cu el fiindcă aşa am vrut.

— Pari în defensivă. Ai avut deseori ocazia să-ţi aperi căsătoria?

Victoria se aşeză pe canapea şi servi ceaiul, contrariată de tendinţa lui de a o lua mereu peste picior.

— Oamenii nu se pot împiedica să flecărească. Şi

crede-mă, diferenţa de vârstă dintre noi a stârnit multe bârfe.

— Şi aici cine este? Prima lui soţie?

Victoria îşi îndreptă privirea spre fotografie şi un zâmbet îi îmblânzi trăsăturile când se uită la tânăra femeie blondă.

— Da, e Miranda.

— Era foarte frumoasă.

Victoria puse ostentativ ceaşca lui Lucas în celălalt capăt al măsuţei joase, în faţa unui fotoliu, sperând că el va înţelege mesajul.

Dar Lucas îl ignoră în mod deliberat şi se instală alături de ea pe canapea, cu braţul sprijinit pe spătarul de pluş. Nesimţindu-se deloc în largul ei din cauza acestei apropieri tulburătoare, Victoria îşi păstră ochii aplecaţi spre ceaşcă. Dar simţi privirea lui insistentă fixând-o.

— Ceva îmi spune că nu te vei simţi destinsă până nu vom rezolva mica noastră problemă.

— Ce problemă?

— Ascultă, tatăl meu mi-a spus cu câtă plăcere ai acceptat să lucrezi pentru el. Plăcere reciprocă, bineînţeles. Acum că te-am cunoscut, îl înţeleg. Cel mai mare atu pe care îl ai în ochii lui este simţul umorului şi faptul că nu ţi-e milă de el. Şi sincer vorbind, inspiră încredere. Recunosc că, la început, am fost

furios. Mă întrebam ce ţicnită o fi răspuns la anunţul lui.

Zâmbi, înainte de a continua:

— Dar nici eu n-aş fi putut alege mai bine. Presupun că n-ar folosi la nimic să-ţi ofer bani mai mulţi.

— La nimic, ai ghicit.

Suma pe care i-o propusese Scott i se păruse deja extraordinară.

— Am… am uitat să-ţi spun că David nu ştia nimic de demersurile mele.

— Dacă doreşti, îl informez eu. Am putea să-i sugerăm că, de fapt, e vorba mai mult de o favoare pe care ne-o faci decât de o slujbă. Dar asta numai în cazul că David e adevăratul obstacol din calea ta.

— Ce vrei să spui? Cine altul ar putea fi?

— Eu.

Clătină din cap în faţa aerului mirat al tinerei femei.

— Văd că în prezenţa mea devii nervoasă, Victoria. Totuşi, te pot asigura că stau destul de puţin pe acasă şi că tatăl meu ocupă un apartament izolat într-una din aripile locuinţei. Sunt sigur că m-ai putea evita fără mari eforturi.

O scuti de un răspuns jenant, jucându-şi ultima carte.

— Scott ţi-a pomenit de tentativa lui de sinucidere de

acum un an?

Expresia îngrozită a Victoriei vorbi în locul ei.

— Mă gândeam eu. Refuză să discute despre asta cu cineva, chiar cu un medic. A încercat să înghită medicamente cu whisky. Nici eu nici Gabrielle nu eram în ziua aceea acasă, dar, din fericire, o rugasem pe Iris, menajera noastră, să aibă grijă să nu-i lipsească nimic. În acea perioadă ajunsese în culmea disperării. De atunci, urcă panta încetul cu încetul. Acum înţelegi de ce este atât de important să aibă alături de el pe cineva ca tine.

Făcu o pauză, simţind că tânăra femeie e gata să cedeze.

— Victoria, Scott are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. N-ai putea reveni asupra refuzului tău şi să faci măcar o încercare? Dacă lucrurile nu merg, nimeni nu îţi va reproşa asta, ai cuvântul meu de onoare şi mă angajez chiar să te ajut în viitoarele tale demersuri. Hai, spune-mi că accepţi!

Capitolul 5

— Știu că nu-i bun pentru el, doamnă Ransome, dar la ce foloseşte să-i gătiţi mâncăruri dietetice dacă tot nu le mănâncă?

Iris Ransome, menajera, nu păru deloc impresionată de această logică. Zgomotul cratiţelor în chiuvetă exprima clar

opinia ei în această problemă.

Victoria oftă, punând tava cu prânzul pe masă. Nu avusese intenţia s-o supere, bineînţeles; de două săptămâni se purta cu mănuşi cu această menajeră geloasă ca o tigroaică atunci când era vorba de prerogativele ei. „Iris şi David s-ar înţelege de minune” se gândi cu ironie Victoria. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea prezenţa ei în această casă şi n-o tolerau decât din cauza unei vagi ameninţări rostite de Lucas.

— Nu este o critică, doamnă Ransome.

— În orice caz, seamănă.

Iris se întoarse, ştergându-şi mâinile pline de spumă pe şorţul cu flori. Vocea ei gravă şi morocănoasă, alura ei bărbătoasă, părul cenuşiu cu o tunsoare aproape militărească îi atrăsese din partea lui Scott porecla de „sergentul”. Acţiona conform unei rutine riguroase şi unor orare stricte de la care nu făcea derogări decât în cazuri excepţionale şi întotdeauna cu neplăcere.

— O să-i faceţi toate capriciile, nu-i aşa? bombăni ea. E foarte viclean şi ştie cum să vă ia. Dar regimul prescris de doctor îi interzice să mănânce mai mult de un ou pe săptămână iar la jambon nu are dreptul!

— Regimul?

— Alia, bineînţeles că nu v-a pomenit de el! Şi totuşi, doctorul i l-a prescris. Vedeam eu că se foloseşte frigiderul, dar credeam că e pentru dumneavoastră. Domnul Lucas mi-a recomandat să vă las să vă serviţi.

Punctase această ultimă remarcă printr-o grimasă care spunea mult despre ceea ce credea ea în această privinţă…

Victoria era furioasă foc. „Scott e un vulpoi bătrân” se gândi ea. Înţelegea acum de ce era atât de grăbit s-o invite în saloanele de ceai în timpul plimbărilor lor. Putea astfel să încalce nepedepsit legile severe impuse de doctorul lui şi de Iris.

— Domnul Grey nu m-a informat că…

— Domnul Lucas îmi lasă întreaga responsabilitate a bucătăriei.

— Da, mi se pare firesc.

— După zece ani de serviciu credincios în această familie, cunosc exact gusturile fiecăruia. Şi nu am deloc nevoie de sfaturile dumneavoastră.

Victoria îşi înfrână dorinţa de a o saluta milităreşte.

— Nici nu mi-aş permite să vă dau sfaturi, doamnă Ransome.

— În orice caz, acum sunteţi la curent. Regimul domnului Scott este afişat aici. Inutil să-i mai faceţi poftă cu sandvişurile

dumneavoastră. Mai ales că le puteţi mânca în bucătărie, la fel ca toată lumea.

O concesie generoasă, care o făcu să zâmbească pe Victoria în timp ce ieşea din bucătărie.

Se îndreptă spre ceea ce era numit pompos „cartierul general” al lui Scott când cineva o interpelă:

— Ai primit o altă mustrare de la superiorul în rang militar?

Noroc că nu avea o tavă în mână, fiindcă i-ar fi dat precis drumul. Se întoarse repede, cu inima bătând în galop.

Lucas se afla exact în spatele ei.

— Te credeam la Bonn! exclamă ea.

— Sunt. În acest moment te adresezi sosiei mele.

Îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor.

— Trebuia să pleci în dimineaţa asta şi să stai o săptămână în Germania, protestă ea.

— Unul dintre colaboratorii mei s-a dus în locul meu.

După câte auzise ea spunându-se, conferinţa de la

Bonn era extrem de importantă şi Lucas delega arareori pe altcineva în locul lui. Prefera să-şi asume singur aceste responsabilităţi. Îl privi cu suspiciune.

— Avea nevoie să capete experienţa, îi explică el. Cum te

înţelegi cu Iris?

Victoria trecu imediat în defensivă.

— S-a plâns de mine?

— Ea se plânge de toţi şi de orice, dar are inimă bună. Îi va trebui doar puţin timp ca să se obişnuiască şi cu tine. Vrei să-mi vezi biroul?

Îi indică încăperea în care intrase cu David în prima seară, ca să-şi scoată colanţii.

— Scott mă aşteaptă pentru partida zilnică de şah.

— Până aranjează el piesele, avem câteva minute la dispoziţie ca să stăm de vorbă.

Victoria intră înaintea lui în cameră, simţindu-se puţin nervoasă, dar se opri surprinsă. Camera era complet transformată. Dacă n-ar fi fost pereţii albi şi mocheta vişinie, nici n-ar fi recunoscut-o. Unicul fotoliu de piele trona în spatele unui birou de abanos, alături de care se aflau o canapea şi o măsuţă joasă.

— Îţi place?

Victoria dădu din cap.

— Nu ştiu la ce servesc toate aceste aparate, dar sunt impresionante.

— Fac nişte cercetări…

Ochii lui Lucas străluceau de entuziasm în timp ce îi explica în detaliu funcţiunile fiecărui aparat, cu o dragoste şi un respect care indicau limpede că, pentru el, nu erau nişte instrumente banale, ci nişte entităţi vii. Victoria îi asculta în tăcere explicaţiile şi încerca în zadar să-l urmeze pe acest teren care rămânea totuşi absolut de neînţeles pentru ea.

Lucas îi reamintea de Jason care, total absorbit de un subiect, perora câte o jumătate de oră cu o surescitare aproape copilărească, fără să-şi dea seama că nimeni nu-l mai asculta. Zâmbi la această comparaţie.

— Am spus ceva amuzant?

— Eu… mă simt… eşti într-adevăr pasionat de munca ta, improviză ea.

— De fapt, multe lucruri mă pasionează, Victoria, şopti el. Şi devin chiar îndrăzneţ când sunt inspirat. Tu nu?

— Îndrăzneaţă? Niciodată. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

El o studie cu o lumină şăgalnică în ochi.

— Stai jos.

Dar, fiindcă Victoria continua să stea în picioare, insistă:

— Te rog!

Atunci, tânăra femeie se aşeză în faţa lui, la marginea

canapelei, cu mâinile împreunate pe genunchi.

— Noua slujbă îţi place, Victoria?

— Da.

— Ai întâlnit vreo dificultate?

— Niciuna.

— Mi-ai spune dacă ai avea vreuna?

Victoria nu-i răspunse imediat şi Lucas ridică o sprânceană.

— Admiţi că eu, în calitate e patron, am dreptul să-ţi pun anumite întrebări…

— Scott are prioritate faţă de tine. Înainte de toate, eu lucrez pentru el, aşa că poate conta pe loialitatea mea.

Lui Lucas nu-i plăcu să fie astfel pus la punct.

— Nu astfel vedeam eu lucrurile.

— Îmi pare rău.

Lucas clătină din cap.

— Nu, nu îţi pare deloc rău. Îţi face chiar plăcere să mă contrazici, nu-i aşa, Victoria? Ştii totuşi cât de important este pentru mine să aflu cum îi merge tatălui meu…

— Da. Şi îţi înţeleg perfect îngrijorarea. Dacă va surveni ceva despre care ar trebui să afli, fii sigur că îţi va fi imediat adus la cunoştinţă.

— Adevărat?

Zâmbi pe neaşteptate şi, hotărând să nu mai insiste, continuă imediat, fără a-i lăsa timp Victoriei să răspundă:

— De fapt, voiam să aflu dacă eşti fericită aici, Victoria.

— Doamna Ransome este atât de eficace încât n-am mare lucru de făcut în afară de a-i ţine companie lui Scott. Fiindcă cu cred că adevăratul lui duşman e plictiseala. Vorbea zilele trecute că ar vrea să se ducă din nou la clubul unde se trage cu arcul.

— Chiar că ar fi bine să se ducă. Dar eu vorbeam despre tine, nu despre el. David îţi face cumva probleme acasă?

— Puţin… dar nu-ţi face griji pentru mine.

— Cum mi-aş putea face griji? Te-am văzut la lucru. O mână de fier într-o mănuşă de catifea. O voinţă implacabilă ascunsă sub blândeţe şi răbdare. La început, mă gândeam că va trebui să te apăr de Scott. Acum, mă întreb dacă n-ar trebui să fac invers!

Gluma lui rămase fără efect asupra Victoriei. Înţelegea prea bine unde voia să ajungă, dar refuza să intre în jocul lui. Era hotărâtă să păstreze o atitudine profesională, indiferent cât ar costa-o asta.

— Ştii că luna viitoare e ziua lui Scott?

— Nu.

Era enervant modul cum sărea de la un subiect la altul!

— Mamei îi plăcea la nebunie să organizeze petreceri la aceste ocazii.

O reală afecţiune se simţea în vocea lui Lucas când vorbea despre mama lui. Victoria mai avusese ocazia să remarce asta. În timp ce Scott nu vorbea niciodată despre soţia lui şi nicio fotografie de-a ei nu exista în apartamentul lui. Lucru ce o intriga pe Victoria în cel mai înalt grad.

— Adora surprizele, continuă Lucas, şi m-am gândit că am putea organiza o petrecere surpriză pentru Scott. De ani de zile refuză să ne lase să-l sărbătorim.

— Şi crezi că în prezent ar aprecia asta? Mă tem că o recepţie…

— Dar cine vorbeşte de o recepţie? Nu, mă gândeam în primul rând la un cadou. Mi-ar plăcea să fie o compensaţie pentru aceşti trei ani în care n-am îndrăznit să-i oferim nimic.

— La ce te-ai gândit?

— Ei bine… fiindcă a fost întotdeauna o fire sportivă, chiar după accidentul lui…

— Victoria? Victoria! Unde te-ai ascuns?

Vocea furioasă a lui Scott răsună pe culoar. Uşa biroului se dădu brusc de perete, lăsând să apară în pragul ei un Scott

mânios. Victoria înţelese acum de ce toate uşile casei erau capitonate.

— Ah! Am dat în sfârşit de tine! Ce se petrece aici? se interesă el suspicios. Complotaţi? îi dai raportul, Victoria?

— Mai degrabă refuză să-l dea, răspunse Lucas cu ironie. Tocmai mi-a spus verde în faţă că tu eşti stăpânul şi nu eu.

Scott nu-şi ascunse satisfacţia.

— Credeai că o s-o faci praf cu farmecul tău viril, Lucas? îl luă el peste picior. Ar fi trebuit să te avertizez că-ţi pierzi timpul cu ea, băiete! De ce crezi că am ales-o pe ea? Am remarcat imediat că are minte, mititica asta. Nu ca gâsculiţele alea care picau în fund în faţa ta…

— Nu le-am încurajat niciodată.

— Cred că e obositor să fii irezistibil, remarcă Victoria, încurajată de prezenţa lui Scott.

— Dacă aş fi fost atât de irezistibil precum spui, noi doi ne-am petrece altfel timpul decât schimbând banalităţi politicoase. Te rog să mă crezi, Victoria.

— Lucas!

Iar Scott, departe de a încerca să-şi apere protejata, se mulţumi să mustăcească şi să bată darabana cu degetele pe braţul scaunului. Din fericire, nu folosea în acel moment scaunul

echipat electronic pe care îl confecţionase Lucas special pentru el, fiindcă în acest caz ar fi fost propulsat afară din cameră în marşarier.

— Ai căutat-o cu lumânarea, spuse Lucas. Dacă nu m-ai fi provocat…

— Bun, cum a rămas cu partida noastră de şah, Victoria? îl întrerupse Scott.

— Aşteaptă puţin, replică Lucas. Vine în câteva clipe în apartamentul tău. Îţi promit. Mai am nevoie de ea două minute.

— Ca să facă ce?

— Nimic în ceea ce te priveşte, crede-mă!

Scott îl privi cu neîncredere, apoi se hotărî să schimbe subiectul.

— Ce sunt aiurelile astea? se interesă el arătând cu bărbia spre echipamentul electronic. Te-ai putea crede într-un laborator.

— Într-un anumit fel, chiar este. Fac nişte cercetări pe cont propriu.

— Aici?

— Da. M-am gândit să lucrez un timp acasă. Din motive de securitate.

— Ce naiba, ai început să te temi de spionaj industrial? Şi

cine va conduce firma, cât timp vei sta închis aici între patru pereţi?

— Gabby.

— Gabby?!

— De mult timp am convenit că se va ocupa într-o bună zi de toate problemele administrative, în aşa fel încât eu să mă pot consacra cercetării. Acum ori niciodată are ocazia să-şi arate calităţile. Şi ştiu că este capabilă.

Scott făcu o mutră gânditoare.

— Poate că ai dreptate.

— Şi acum, tată, dacă vrei să ne laşi…

Bombănind printre dinţi, Scott ieşi din cameră, urmărit cu o privire distrată de Victoria.

— Cât timp vei lucra acasă? nu se putu ea împiedica să-l întrebe pe Lucas.

— Nu ştiu încă. De ce? E vreo problemă?

Puţin spus! Perspectiva de a-l şti pe Lucas în casă o va face să se simtă tot timpul ca pe ghimpi.

— Dacă stai acasă, prezenţa mea aici nu se mai justifică, inventă ea pe loc.

Lucas începu să râdă.

— Se vede că nu mă cunoşti când lucrez! Aş putea fi la

fel de bine şi pe o altă planetă. Nu, sincer îţi spun că n-ai de ce să-ţi faci griji, Victoria. Nu ne vom călca pe picioare. De fapt, nici nu vei băga de seamă că sunt aici.

Tânăra femeie îl privi neîncrezătoare.

— Nu e o decizie neaşteptată?

— Deloc.

După rapiditatea răspunsului. Victoria fu convinsă că minţea. Nu spuse totuşi nimic.

— De mult timp vreau să-i dau mână liberă surorii mele. Dar am aşteptat să fie ceva mai sigură pe ea, atât pe plan personal cât şi profesional. O să-ţi spun mai multe despre asta, dacă doreşti, mâine, când vom da o raită prin magazine. Însă acum, nu-l mai face să aştepte pe stăpânul tău.

Victoria ignoră sarcasmul, prea alarmată de informaţia pe care o strecurase cu viclenie „printre rânduri”.

— Ce magazine?

— Pentru cadoul lui Scott. Am nevoie de sfatul tău.

— De ce nu mergi cu Gabby?

— Nu are timp.

— Dar ziua lui Scott este abia luna viitoare.

— Deja suntem în criză de timp pentru ce am eu în minte.

— Aşadar, ai prevăzut totul? în aceste condiţii, nu prea

văd la ce ţi-aş mai putea fi de folos.

— Victoria, te rog să ai încredere în mine, de acord? Am mare nevoie de tine. Nu pot să greşesc în acest caz. Înţelegi?

Şi de data asta, tânăra simţi că-i dispar toate reticenţele în faţa tonului lui rugător.

— Dar dacă nu vrei, nu te oblig să…

— De acord, oftă ea. Dar nu înainte de ora trei.

— O să-i cer permisiunea lui Scott să i te răpesc mâine după-amiază. Şi acum, dispari din faţa ochilor mei! N-am timp de pierdut cu vorba!

Ca şi cum ea îl împiedica să lucreze! Dar când închise uşa, i se păru că aude râsul lui Lucas…

Capitolul 6

A doua zi după-amiază, aşa cum conveniseră, Victoria îl însoţi pe Lucas la o galerie de magazine specializate. Se interesau despre preţurile echipamentelor de întărire a musculaturii când, în toiul informaţiilor pe care le debita vânzătorul zelos, Lucas o luă de braţ pe Victoria şi o trase afară din magazin.

— Ce faci, Lucas? Ce te-a apucat?

Fără nicio altă explicaţie, acesta opri un taxi în care o

împinse pe tânăra femeie înainte de a se aşeza alături de ea şi a-i da şoferului adresa de acasă.

— Atitudinea tipului ăla nu te jena deloc?

Tonul agresiv al lui Lucas o şocă atât de mult pe Victoria, încât îl privi de parcă atunci căzuse din nori.

— La ce te referi?

— Tot timpul te atingea!

— Să nu exagerăm! M-a luat de braţ ca să-mi arate cum se foloseşte vâsla.

— Cât de naivă eşti, Victoria! Cunosc eu genul ăsta de tipi musculoşi. Se cred irezistibili. Şi trebuie să-ţi atrag atenţia că arăţi provocator în bluza asta. Este atât de transparentă încât parcă nici n-ai avea nimic pe tine.

— Nu e deloc transparentă!

— Porţi un sutien roz pal, împodobit cu dantelă englezească.

Jenată la culme, Victoria se făcu roşie ca sfecla şi, maşinal, îşi strânse poşeta la piept. Şoferul începu să râdă pe înfundate.

Atitudinea ei încurcată îl calmă pe Lucas.

— N-ai remarcat nimic?

— Nu, recunoscu ea.

— Nu prea ai spirit de observaţie.

— Nu când eşti tu de faţă.

Dându-şi seama de ambiguitatea spuselor ei, se grăbi să adauge:

— Eşti atât de mare încât nu văd nimic!

Explicaţia era cam trasă de păr şi Lucas avea motive să pară sceptic. Aşa că era mai bine să revină la un subiect de conversaţie mai puţin periculos.

— Când o să te duci să cumperi echipamentul de gimnastică, Lucas? îl întrebă ea. Ai studiat toate mărcile fără să iei nicio hotărâre. Ca să nu mai vorbesc că n-am văzut să-ţi fi fost în vreun fel de folos.

— E adevărat că sunt cam nehotărât. Mă gândesc chiar să transform vechea piscină acoperită în sală de gimnastică. Ce ai zice să mergem la masă? Am putea discuta în liniște. De acord?

— Nu pot. Mă aşteaptă Scott şi…

— Nu. Când am plecat l-am anunţat că s-ar putea să întârziem, spuse el înainte de a se apleca spre şofer şi a-i da noi instrucţiuni.

Protestele Victoriei i se stinseră pe buze când descoperi vechiul feribot din portul Auckland transformat în restaurant. Șeful de sală îi conduse spre o masă situată pe un balcon care

dădea spre chei, unde erau amarate o mulţime de mici ambarcaţiuni colorate.

— N-ai venit niciodată aici? se interesă el, văzându-i încântarea copilărească de pe chip.

— Nu.

— Există mai multe locuri de acest gen de-a lungul cheiului.

Numai unul sau două şi Victoria fu nevoită să recunoască faptul că nu pusese niciodată piciorul acolo. Lucas o întrebă atunci unde obişnuia să ia masa în oraş. Tânăra femeie îşi muşcă buzele, extrem de încurcată.

— Nu… nu-mi mai amintesc. Nu prea am ieşit în ultimul timp.

Lucas o privi în tăcere până ce chelnerul se apropie să preia comanda. În faţa încurcăturii ei evidente, îi sugeră un fel de mâncare pe care ea fu mai mult decât fericită să-l accepte, deşi numele lui nu-i spunea nimic.

— De ce zâmbeşti?

Cu capul înclinat, el reîncepuse s-o studieze şi, încetul cu încetul, un mic zâmbet îi apăruse pe buze.

— Îmi imaginez cum erai ca fetiţă. Probabil că foarte blândă, foarte retrasă, nu-i aşa?

Victoria ridică din umeri.

— Se spunea de multe ori că eram visătoare. Mai ales profesorii mei. De fapt, pe limba lor, asta însemna că eram o elevă mediocră. Pentru ei, o fiică de pastor trebuie să fie neapărat ascultătoare şi serioasă, inteligentă şi…

— Fiică de pastor? Ah, acum înţeleg mai bine!

— Înţelegi ce?

— Răbdarea, compasiunea, spiritul tău de sacrificiu…

— Nu consider că a fi atentă faţă de celălalt înseamnă un sacrificiu.

— Şi totuşi, dacă n-aş fi intervenit, ai fi renunţat la o slujbă care îţi plăcea ca să nu-l superi pe David.

Victoria reuşi să devieze conversaţia, întrebându-l pe Lucas care erau intenţiile lui în privinţa sălii de gimnastică pe care voia s-o facă pentru Scott. Acesta îi schiţă un plan pe un şerveţel de hârtie şi, în cursul mesei, ştiu cu abilitate s-o tragă de limbă pe Victoria asupra propriilor ei aspiraţii.

Îşi beau liniştiţi cafeaua când, brusc, Victoria deveni livid㠄.

— Victoria! Ce s-a întâmplat?

— David. Tocmai intră însoţit de Gabrielle. Nu, nu te întoarce! Oh, Doamne, vin încoace. Şi o să ne vadă!

Aproape că voia să se ascundă sub masă când şeful de sală îi conducea pe tineri spre o masă aflată în apropiere de a lor. Pistruii erau şi mai vizibili pe chipul ei palid.

— Linişteşte-te, Victoria. Luăm masa împreună şi nimic mai mult. N-ai de ce să te simţi vinovată. La urma urmei, asta vor face şi ei.

— Da, dar ei sunt logodiţi!

Dacă ar mai fi avut meniul la îndemână, şi-ar fi ascuns faţa în spatele lui.

— Oh, ne-a văzut David! Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vin.

— Victoria, potoleşte-te! N-ai făcut nimic rău. Să iei prânzul într-un restaurant în compania unui bărbat nu este un păcat capital!

Îi luă mâna şi refuză să-i dea drumul când încercă să şi-o tragă.

— Şi nu trebuie să-i dai nicio explicaţie lui David, dacă nu doreşti s-o faci.

— Vine aici, se lamentă Victoria.

— Perfect. Cel puţin, acum vom putea pune lucrurile la punct.

Lucas întoarse capul şi-i zâmbi surorii lui, înainte de a-l

saluta pe David.

— Bună, David. V-aş fi invitat cu plăcere la masa noastră, dar noi tocmai am terminat.

David fixa mâinile lor împreunate. Victoria reuşi în sfârşit să-şi retragă mâna.

— Nu trebuia să lucrezi astăzi, Victoria? o întrebă David.

Tânăra femeie dădu din cap.

— Ba da.

David se încruntă, reamintindu-i atât de mult de tatăl lui, încât trezi în ea un sentiment de culpabilitate.

— Victoria a mers cu mine ca să mă ajute să aleg un echipament pentru sala de gimnastică pe care intenţionez s-o amenajez pentru tatăl meu. Luna viitoare e ziua lui. Nu ţi-a spus Gabby?

David îi aruncă o privire plină de reproş Gabriellei. Care-i răspunse cu un surâs inocent.

— Nu, răspunse el. Nu sunt la curent.

— Ei bine, acum eşti. Victoria îmi dă nişte sfaturi extrem de folositoare. Mi-a explicat că a studiat serios această problemă când se ocupa de Steven.

David făcu ochii mari de uimire, iar Victoria se simţi din nou îngrozitor de încurcată. Dacă îi vorbise despre Steven –

despre care nu vorbea niciodată în afara familiei – lui Lucas, însemna că-l plasa pe acesta din urmă într-o categorie specială.

— Şi, pentru a-i mulţumi că a suportat fără să se plângă corvoada suplimentară pe care i-am impus-o, am ţinut să-i ofer prilejul să ia masa în oraş. Şi sunt cu atât mai fericit acum, fiindcă mi se pare că nu iese prea des.

Această ultimă remarcă lăsa să se subînţeleagă că Victoria se plânsese de asta. Tânăra femeie vru să protesteze, dar David i-o luă înainte.

— Victoria nu are decât să ne spună, lui Jason sau mie, dacă vrea să iasă în oraş.

— Şi o face?

Se părea că David nu pricepea deloc că Victoria ar fi putut să-şi petreacă nişte ore în compania cuiva care nu făcea parte din familie.

David ridică din umeri.

— Nu, dar e normal. Ea preferă să stea acasă şi să ducă o viaţă liniştită. Nu-i aşa, Victoria?

Victoria se feri să-l contrazică. Totuşi, ardea de dorinţa de a-i striga că nu e adevărat, că ar fi avut câteodată un chef nebun să se distreze, să scape de acea viaţă prea liniştită pe care fiii ei vitregi i-o impuneau. Se mulţumi să mormăie câteva cuvinte

care abia se auziră dar părură să-l satisfacă pe David fiindcă, fără să mai insiste, se întoarse la masa unde îl aştepta Gabrielle.

Lucas explodă, dar în şoaptă.

— Îţi cunosc loialitatea faţă de cei apropiaţi, Victoria, dar atitudinea lui David frizează obsesia. E ceva ce nu ştiu şi ar putea fi o explicaţie?

— Ce vrei să spui?

— Sora mea şi cu ei sunt pe punctul de a se logodi. A trebuit s-o scap de mai multe ori de nişte relaţii îndoielnice. N-aş vrea să fie pe punctul de a comite o nouă eroare.

— Nu! N-ai de ce să fii îngrijorat. David este doar…

— Gelos. Îngrozitor de gelos. Nu te-a mai văzut niciodată în compania unui bărbat şi îşi dă brusc seama că nu eşti rezervată exclusiv familiei West.

Victoria îşi ridică spre el ochii mari de culoarea atunci coapte. Simţea un nod în gât şi nu reuşea să scoată niciun cuvânt.

— De când a murit tatăl lui, continuă Lucas, n-ai voie să te uiţi la un alt bărbat. Dar acum, rolul tău de văduvă înlăcrimată te sufocă şi David simte asta. Se teme, nu numai pentru el ci şi pentru tine. Şi eu îl înţeleg. Când te privesc, am impresia că eşti Scufiţa Roşie care s-a rătăcit în pădure. Şi care s-a trezit

măritată şi mama unei numeroase familii înainte să-şi fi trăit adolescenţa. Cu inima ta mare şi nevinovată, eşti în stare să cazi în ghearele primului lup ieşit în cale. Ceea ce îţi trebuie, Victoria, este puţină experienţă înainte să te aventurezi singură în pădure…

Capitolul 7

În zilele ce urmară neplăcutului incident de la restaurant, Lucas rămase invizibil, lucru ce o bucură pe Victoria.

— Nu e de mirare, îi explică Scott într-o dimineaţă, după ce o bătu măr la şah. Aşa e Lucas. Nu numai că e inteligent, dar are chiar şi geniu. Învârte zile sau chiar săptămâni o problemă în mintea lui, apoi se închide câteva zile ca s-o rezolve.

— N-ai fi mai mândru de el nici dacă ar fi propriul tău fiu, remarcă ea.

— Pentru mine, este copilul meu, la fel ca Gabby. Caricatura aceea de bărbat cu care a fost măritată Renata nu merita numele de tată. Nu s-a ocupat niciodată de copiii lui până când şi-a dat seama că s-ar putea folosi de ei pentru a-şi împiedica soţia să divorţeze. A ţinut-o legată de el ani de zile, până ce i-a tocat moştenirea. Şi după ce izvorul a secat, a dat-o afară în stradă, pe ea şi pe copii.

Şocată de tabloul sordid pe care i-l înfăţişase Scott, Victoria se nelinişti văzându-l atât de furios.

— Scott…

El o bătu uşurel pe braţ.

— Calmează-te, Victoria. Nu-mi mai fac sânge rău din cauza asta. Am acceptat trecutul. Dar, câteodată, mă simt revoltat gândindu-mă că mizerabilul ăla profită pe undeva de viaţă, în timp ce Renata mea…

Trase adânc aer în piept, apoi reluă cu o voce gravă:

— Ne-am iubit timp de douăzeci de ani, dar din cauza lui n-am putut trăi împreună decât opt. Câtă nedreptate!

— Înţeleg, rosti Victoria cu blândeţe.

— Cea mai bună revanşă pentru tot, sunt Lucas şi Gabby. Slavă Domnului că amândoi seamănă cu mama lor, chiar dacă, fizic, Lucas este leit tatăl lui. Dar are fineţea şi înţelepciunea Renatei. După moartea ei, când îmi pierdusem orice interes faţă de viaţă, Lucas mi-a spus că îi dădeam o ultimă satisfacţie acelui scelerat. Şi avea dreptate. Atunci, am jurat să trăiesc ca să-mi ţin nepoţii pe genunchi, recunoscându-i ca fiind ai mei!

Victoria nu era surprinsă că Lucas ştiuse să găsească motivaţia care trebuia pentru a-i reda pofta de viaţă tatălui său vitreg. După ce strânse piesele de şah, se apropie de fereastră

şi-şi sprijini fruntea de geamul rece. Lucas era nu numai inteligent şi perspicace, dar dădea dovadă şi de o profundă sensibilitate. Era un bărbat pasionat, care trăia viaţa intens. Un bărbat tandru, atent.

Un amalgam complex, formând o personalitate fascinantă pe care nu credea că o va putea descifra vreodată.

După câteva zile, Lucas ieşi în sfârşit din biroul lui şi Victoria descoperi cu uimire în ce ritm infernal lucrase, într-o săptămână stabilise, cu ajutorul unui arhitect, planul definitiv al sălii de gimnastică şi alesese echipamentul adecvat. De data asta, adusese furnizorii la domiciliu, ca s-o scutească pe Victoria de o altă alergătură prin magazine. Angajă un antreprenor cu întreaga lui echipă. Fiindcă timpul se răcise şi Scott se hotărâse să frecventeze din nou clubul unde trăgea cu arcul, nu fu greu la început să-l ţină departe de piscină.

Dar când soarele îşi făcuse din nou apariţia, Victoria trebui să inventeze fel şi chip de pretexte pentru a-l convinge pe Scott să renunţe la plăcerile scăldatului în piscină.

— Mi se ascunde ceva, nu-i aşa? o întrebă el într-o dimineaţă.

— Nuuu… Ce ţi-a trecut prin minte?

— Doar nu sunt complet ramolit, Victoria. Într-o zi apa e

prea rece, în altele trebuie curăţată piscina… Există vreun motiv pentru care nu mai trebuie să înot? Doctorul v-a spus ceva?

— Nimic. Absolut nimic.

— Victoria, minţi la fel de prost cum joci şah. Trebuie să fie ceva îngrozitor dacă refuzi să-mi vorbeşti despre asta.

Speriată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, Victoria se grăbi să-l liniştească pe Scott.

— Nu, îţi garantez că nu e ceva legat de sănătatea ta.

— Aha, deci e vorba de un complot! triumfă el.

— Scott!…

Chiar dacă o făcea pentru o cauză bună, pentru Victoria era un adevărat chin să mintă.

— Mărturiseşte, Victoria!

— Da, recunoscu ea obosită. Dar nu trebuie să fii îngrijorat.

— Aha, ceva îmi spune că are o legătură cu ziua mea, sau mă înşel oare?

Părea atât de fericit la această perspectivă, încât ultimele temeri ale Victoriei se risipiră imediat.

— Scott, rosti ea cu severitate, nu are rost să mai insişti, fiindcă tot n-o să-ţi spun. Şi promite-mi că nu vei mai pune întrebări.

Bătrânul profită de faptul că Lucas tocmai intrase în cameră, ca să scape de promisiune.

— Ah, Lucas, ai picat tocmai la ţanc! Voiam să te văd.

Lucas se apropie şi se aşează pe braţul unui fotoliu. Fără voia ei, Victoria îi admiră silueta şi muşchii care se reliefau sub blugii strâmţi şi puloverul roşu.

— M-am hotărât să reiau legătura cu nişte vechi prieteni din Canada şi Victoria s-a oferit să le scrie pentru mine. Dar mă gândeam că ar fi mai uşor pentru ea să le lucreze la unul din calculatoarele tale, decât să le bată la maşina mea de scris. Ai putea să-i arăţi cum să se folosească de cel care se află în biroul tău?

Scott nu-i pomenise niciodată Victoriei despre ideea lui, fiindcă altfel s-ar fi grăbit să-l convingă să se răzgândească. Atitudinea lui Lucas faţă de ea nu era de natură s-o încurajeze.

— Prefer vechile maşini de scris, declară ea. Şi n-am pus în viaţa mea mâna pe un calculator…

— În toate trebuie să existe un început, Victoria, o întrerupse cu blândeţe Lucas. Şi cred că pot afirma că sunt un profesor excelent.

Victoria simţi că se înroşeşte până la rădăcina părului, în timp ce Lucas o privea candid, încercând parcă să insinueze că

era singura care avusese perversitatea să găsească un înţeles echivoc în vorbele lui.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Victoria, dar sunt sigură că ai ceva mai bun de făcut decât să te ocupi de mine.

Nu se simţea în stare să se lupte în acelaşi timp cu tatăl şi fiul, care de data asta făcuseră front comun. Aşa că, după ce îşi văzu argumentele slabe respinse unul după altul de inamic, nu-i mai rămase decât să capituleze. În concluzie se stabili ca, în timp ce Scott îşi făcea siesta cotidiană, ea va petrece o oră în biroul lui Lucas ca să se familiarizeze cu calculatorul lui ultramodern.

Şi acesta se arătă într-adevăr un excelent profesor. Răbdător, detaşat, fără schimbări bruşte de dispoziţie. Totuşi, simpla lui prezenţă alături de ea compromitea progresele tinerei femei. Cu mintea aiurea, făcea cu greutate exerciţiile date de Lucas. Însă el nu părea să remarce atingerile ocazionale ale mâinilor sau picioarelor lor. Puterea lui de concentrare era fenomenală, agilitatea minţii remarcabilă şi îndemânarea de invidiat.

Singura dată când Victoria putu constata un oarecare progres fu în ziua când Lucas era plecat de acasă.

Şi fredona o melodie în timp ce aranja un buchet de flori

în acea după-amiază în holul mare, când Lucas veni să se intereseze despre progresele elevei lui.

— Azi ţi-ai făcut exerciţiile?

— Da, adineaori le-am terminat. Scott s-a dus să se lungească puţin şi…

— Ai putea veni un minut cu mine?

Victoria îl urmă intrigată până în apropierea calculatorului.

— Vrei să-l deschizi, te rog?

Oarecum neliniştită, Victoria făcu operaţiunea cerută şi oftă uşurată când ecranul monitorului prinse viaţă sub ochii ei.

— Bine. Acum poţi căuta RX 780?

Victoria studie în zadar lista fişierelor.

— Nu-l găsesc.

— Aşa este. Şi cel mai curios lucru este că azi – dimineaţă când am plecat exista. Un fişier care conţinea nişte date de cea mai mare importanţă!

Rostise apăsat fiecare silabă şi acum o privea cu o severitate care o făcu să se înfioare.

— Ce ai făcut, Victoria?

— Probabil că l-am transferat din greşeală într-unul din fişierele mele. Am exersat transferul şi…

Începu să caute îngrozită Rx 780. Fără succes, însă.

— Trebuie să se găsească undeva. Un fişier nu poate dispărea chiar atât de uşor.

— L-am căutat peste tot. Nu e nicăieri.

— Nicăieri? repetă ea cu vocea pierită.

— Atâtea ore de muncă pierdute, Victoria!

Brusc, Victoria îşi reveni.

— Credeam că păstrezi întotdeauna o dublură a fişierelor pe dischetă.

— E adevărat. Uite-o!

Introduse discheta în calculator. Pe ecranul monitorului apăru imediat mesajul „disc ilizibil”.

— Dar n-am nicio vină, se apără Victoria. Nici măcar nu am atins discheta.

— Eşti sigură, Victoria?

Ochii lui negri o fixau cu o intensitate care o derută. Iar vocea lui liniştită nu prevestea nimic bun.

— Eşti sigură? Faptul că am găsit discheta în alt loc, adică aici…

Arătă cu degetul o cutie neagră metalică.

— … când ceea ce lăsasem pe birou nu te privea? Victoria deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să scoată

niciun sunet.

— Ei?

— Am… am aranjat puţin lucrurile pe biroul tău, îi mărturisi ea în sfârşit.

— Nu era treaba ta.

— Ştiu, dar era atâta dezordine… am şters doar praful. Probabil că am uitat să pun discheta la locul ei. Dar nu a căzut pe jos şi nici n-am introdus-o în calculator.

— Ştii ce se află aici?

Mângâie cu palma cutia neagră. În semn că nu ştie, Victoria scutură din cap.

— Un magnet, spuse el. Un magnet foarte puternic.

— Oh!

Deşi nu se pricepea la informatică, Victoria ştia că dischetele şi magneţii nu fac deloc casă bună.

Se întoarse spre Lucas, simţind că inima îi bate nebuneşte. De ce părea totuşi atât de calm, în faţa unei asemenea catastrofe? De ce nu urla, de ce n-o dădea pe uşă afară?

— Lucas, îmi pare nespus de rău. Toată munca ta… Şi totul din vina mea… Am distrus totul. Crezi că ţi-ai putea aminti ce ai făcut? probabil că acum mă urăşti. Dacă vrei, pot să demisionez…

— Nu!

Deşi surprinsă de răspunsul tăios al lui Lucas, Victoria primi această izbucnire cu un simţământ de uşurare. Orice era preferabil în locul impasibilităţii lui.

— Ce altceva îmi mai rămâne de făcut, Lucas? Nu voi putea repara niciodată stricăciunile produse. Ţi-am spus că nu vreau să mă apropii de calculator. Vezi, trebuia să mă asculţi! N-o să mă mai ating niciodată de el. Niciodată!

Clipea puternic din ochi ca să nu plângă, astfel că nu sesiză intenţia lui. Lucas o luă în braţe, şoptindu-i:

— Oh, Victoria, te rog, nu plânge!

Cu preţul unui mare efort, Victoria se stăpâni şi nu izbucni în plâns.

— Pot să-mi regăsesc fişierul. Am stocat toate informaţiile la firmă. Din precauţie, fac întotdeauna mai multe copii. Şi oricum, trebuie să salvez altfel acest fişier.

Victoria, care începuse să se destindă în braţele lui, se crispa din nou. Îndepărtându-se puţin de el, atâta cât îi permiteau braţele lui Lucas, îi întâlni privirea.

— Vrei să spui că nu e pierdut? Atunci de ce m-ai făcut să cred contrariul?

Remuşcările îngrozitoare pe care le avusese se

transformară brusc într-o mânie surdă.

— Dă-mi drumul, te rog.

— Nu credeam că vei lua lucrurile în tragic.

Îi dădu drumul şi se sprijini de marginea biroului; stătea cu braţele încrucişate la piept şi o privea.

— Tatăl tău nu te-a învăţat să întinzi şi celălalt obraz când eşti lovit în loc să te cerţi?

— Tatăl meu?

— Pastorul.

— Tatăl meu era istoric. Mama era pastor, nu el.

După o clipă de stupefacţie, Lucas începu să râdă.

— Presupun că am căzut în cursă. O femeie pastor nu e ceva obişnuit. Fac parte din acea categorie de oameni cam mărginiţi care îşi închipuie că unele profesiuni sunt exclusiv masculine.

— Totuşi, David pretinde că la Computel sunt angajate multe femei, la toate nivelurile de responsabilitate.

Indiferent care erau defectele lui, Lucas nu se temea să-şi recunoască greşelile. În mintea ei, Victoria adăugă onestitatea la celelalte calităţi ale lui.

— Cu o soră ca Gabby, mi-ar fi fost greu să fac altfel, glumi Lucas. Nu ai fraţi şi surori, nu-i aşa? Probabil că ai avut o

copilărie foarte liniştită. Şi singuratică.

— Nu eram deloc singură. Tatăl meu scria tratate de istorie şi lucra în cea mai mare parte a timpului acasă. De multe ori mă lua cu el şi ne plimbam mult, timp în care îmi povestea o mulţime de mituri medievale şi legende. Erau pasiunea lui. Cu el, istoria devenea vie. Era cam timid cu adulţii, dar cu copii era fermecător.

— Şi soţul tău a fost istoric. El ce epocă prefera?

Inima Victoriei se strânse şi îşi feri privirea.

— Secolul XVIII. Dacă nu mai ai nevoie de mine, eu…

— De ce eşti întotdeauna în defensivă când fac vreo aluzie la soţul tău, Victoria? Nu vorbeşti niciodată despre el.

Îi prinsese încheieturile mâinilor şi o trăsese spre el, împiedicând-o să bată în retragere, cum avusese intenţia.

— Lasă-mă!

— Încerc doar să înţeleg de ce îţi vine atât de greu să evoci trecutul, obiectă el liniştit. Erai împreună cu el în momentul accidentului?

— Nu.

— I-ai fost infidelă?

— Nu!

— Avea o amantă? Te maltrata?

— Cu ce drept îmi pui toate aceste întrebări?

— Abuza de tine? Te bătea?

Şocată şi furioasă, Victoria se zbătea în zadar să se elibereze. Lucas îi strângea încheieturile mâinilor ca într-o menghină.

— Dacă nu aşa stau lucrurile; de ce îţi este atât de teamă de bărbaţi, Victoria?

— Nu-mi este teamă.

— De mine, da. Fugi imediat ce mă apropii de tine.

— Eu… eu lucrez pentru tine.

Lucas ignoră acest argument şubred, rostit fără pic de convingere.

Şi de ce nu ieşi niciodată? l-am întrebat într-o zi pe David dacă există cineva în viaţa ta, în afară de el şi fratele lui, şi m-a privit de parcă eram un pervers.

— L-ai întrebat aşa ceva? Cu ce drept?

Închise ochii, simţindu-se copleşită. Nu era de mirare că David începuse să-i supravegheze cu atâta atenţie programul, în ultimul timp. Insistase şi asupra faptului că trebuia să se dedice, înainte de orice, lui Jason, ceea ce ea considerase ca o lipsă totală de respect faţă de propriile ei dorinţe. Dar, în lumina acestei informaţii, atitudinea lui David se explica.

— Din pură curiozitate, spuse Lucas. Nu ai niciun motiv să duci o viaţă de pustnică. Au trecut trei ani de când eşti văduvă şi n-ai ieşit niciodată cu un alt bărbat. Cu excepţia unui prânz la restaurant în compania mea. De ce, Victoria? Chiar dacă ţi-ai iubit cu pasiune soţul, este timpul să…

— Taci! Nu doresc să vorbesc despre asta.

— Dar, în fond, de ce?

Ce manie îngrozitoare să vrea să afle întotdeauna totul!

— Fiindcă nu te priveşte.

— Şi dacă aş dori să mă privească şi pe mine? Aş vrea să te ajut.

Oh, dacă ar putea! Dar nimeni nu putea să facă ceva pentru ea. Inima i se strânse în piept. Lucas îi oferea compasiunea lui; era un sentiment firesc şi oricine în locul lui, sau aproape oricine, ar fi făcut la fel. Nu trebuia să vadă mai mult în gestul lui. Restul nu era decât pură imaginaţie. Şi ea nu avea dreptul să se lase impresionată. Ea îi datora lui Joshua, lui David şi întregii familii să fie tare cât era omeneşte posibil.

— Lucas… vreau pur şi simplu să fiu lăsată în pace.

— Şi obţii întotdeauna ceea ce doreşti, Victoria?

Mâinile lui Lucas îi cuprinseră talia. Victoria se înfioră.

Părea s-o invite să se sprijine de el, să-i acorde încrederea

ei. Dar ea nu putea s-o facă.

— E aproape imposibil să-ţi vezi toate dorinţele împlinite.

— Fiica pastorului a vorbit acum, declară el zâmbind.

Îi dădu drumul şi Victoria avu brusc impresia că a fost abandonată.

— Aş dori ca şi tu şi fiii tăi vitregi să participaţi la aniversarea lui Scott. Având în vedere că ai cooperat activ la alegerea cadoului, participarea ta se impune chiar. Dar ziua ta când este?

Victoria ezită, apoi zâmbi:

— Pe 25 decembrie.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez. Ai ţinut fără îndoială să le faci o splendidă surpriză părinţilor tăi! Primeai două cadouri de Crăciun?

— Mă duceau întotdeauna să văd un spectacol.

— Îţi place teatrul?

— Nu merg prea des. Eu…

Se întrerupse, apoi se forţă să continue.

— Josh mă ducea câteodată, dar mergea mai mult pentru mine decât pentru el. I se întâmpla câteodată să adoarmă chiar în mijlocul piesei!

— Firma Computel sponsorizează două teatre şi primesc

întotdeauna bilete gratuite. Ieri am primit bilete pentru o comedie muzicală. Te interesează?

Ochii Victoriei se luminară, dar numai pentru o clipă.

— Ar trebui să merg cu tine? se interesă ea.

Crezu că zăreşte o umbră de mânie în ochii lui Lucas, dar care dispăru foarte repede. Poate că se înşelase.

— Credeam că David sau Jason ar fi fericiţi să te însoţească.

— Da, bineînţeles că da. Dar chiar nu vrei să te duci? Nici ţie nu-ţi place teatrul?

— Ba da, dar am alte planuri pentru seara respectivă.

— Înţeleg.

O femeie. Nu putea fi vorba decât de o femeie. Probabil că avea întâlnire cu una dintre colaboratoarele lui. David îi vorbise despre unele dintre ele, inteligente şi frumoase, pe care Lucas le invita cu plăcere la restaurant, la prânz sau la cină. Nu era ceva firesc? Cu ele putea vorbi de la egal la egal…

Dar măcar astfel va putea da uitării temerile ridicole în privinţa intenţiilor lui Lucas faţă de ea. Nu asta dorea, în fond?

Totuşi, acceptă cu un curios sentiment de decepţie, nu numai biletele, dar şi invitaţia pentru ziua lui Scott. Era sigură că fiii ei vitregi vor accepta s-o însoţească. David, ca s-o

supravegheze îndeaproape pe mama lui vitregă şi Jason pentru a-l cunoaşte în sfârşit pe bărbatul care stârnise atâtea disensiuni în familia West…

Capitolul 9

— Eşti încântătoare în seara asta. Victoria. Verdele închis îţi vine de minune.

Încadrată între Jason şi David pe canapea, tânăra femeie se întrebă dacă Lucas alesese cel mai bun moment pentru a-i face complimentul. Categoric, nu! Totuşi, puţinul alcool pe care-l băuse o făcea să se simtă îndeajuns de destinsă pentru ca admiraţia sinceră din ochii lui Lucas să-i facă mare plăcere.

— Mulţumesc, rosti ea cu timiditate.

— E aproape de culoarea ochilor tăi când te tracasează ceva, adăugă el cu o notă de provocare în voce. Ca acum, de exemplu…

— Nimic n-o tracasează, interveni sec David, se simte doar încurcată. Victoriei nu-i place să fie flatată.

— Nimic mai normal! Dar n-am vrut s-o flatez, era doar un compliment sincer, replică Lucas, fără să renunţe la zâmbetul lui imperturbabil. Nu vi se pare important să-i spui unei femei că e frumoasă?

Noroc că interveni Jason ca să prevină replica usturătoare a lui David.

— Parcă ieri ţi-ai cumpărat rochia, Victoria, nu-i aşa? i-am spus că trebuie să se facă frumoasă pentru teatru.

Victoria se înroşi şi-şi plecă privirea spre rochia cu o croială cuminte, dar care-i venea extrem de bine, dezvăluindu-i formele mai mult decât îşi imagina ea.

Fiindcă Scott se apropia de ei, Lucas îşi ridică paharul pentru un toast.

— Pentru Scott! Să-l mai putem sărbători încă de multe ori la fel ca astăzi.

— Voi fi atât de in formă graţie sălii de gimnastică încât o să vă îngrop pe toţi! râse Scott.

Când descoperise splendidul cadou, Scott vărsase câteva lacrimi. În afară de un banc pentru dezvoltarea musculaturii, sala de gimnastică mai era echipată cu un jacuzzi, o piscină nouă, o saună şi o ţintă pentru antrenamentul cu arcul.

Sala de gimnastică era independentă de casă, dar era legată de aceasta printr-o galerie acoperită care ducea direct în „Cartierul general!” al lui Scott.

Bătrânul îşi îmbrăţişase cu dragoste copiii. Chiar David, emoţionat, îşi uitase o clipă proasta dispoziţie – fără îndoială

datorată unei noi certe cu… Gabrielle – ca să strângă mâna lui Scott cu afecţiune.

— Erai în temă, nu? o întrebă el pe Victoria.

Tonul lui posomorât îi ascundea cu greu emoţia. Tânăra femeie îi zâmbi.

— Da, dar ideea îi aparţine în întregime lui Lucas. Mi-e teamă că darul meu e mult mai puţin original.

Scott se arătase totuşi foarte fericit la vederea halatului de baie oferit de Victoria. Iar ea îi datora acest semn de afecţiune. În fond, graţie lui Scott simţea că începe să aibă încredere în ea. O încredere care izvora din descoperirea că era perfect capabilă să supravieţuiască în afara coconului protector pe care familia West îl ţesuse în jurul ei. Îşi putea câştiga viaţa şi chiar să cumuleze mai multe activităţi fără să se prăbuşească sub povara responsabilităţilor.

Şi cel mai important lucru era că începuse să înveţe să spună nu. Lui David. Lui Lucas şi… cel mai recent chiar ei!

Remarcând că avea cupa goală, o întinse cu hotărâre spre Lucas.

— Cred că a băut destul, spuse Jason în şoaptă.

Victoria, căreia nu-i scăpase această remarcă, îi adresă o privire plină de reproşuri fiului ei vitreg.

— Mi-e sete.

— Ai băut deja două pahare.

Apoi i se adresă lui Lucas:

— Victoria nu bea niciodată.

— Nu e adevărat. Mi s-a mai întâmplat să beau!

— Când?

— La căsătoria mea.

Jason ridică din umeri.

— O cupă. Şi abia te mai ţineai pe picioare.

— Ce mod plăcut de a începe o lună de miere! remarcă Lucas.

— Oh, dar nu a existat nicio lună de miere, spuse Jason. Tatăl meu trebuia să ţină a doua zi o conferinţă. Se gândiseră să-şi petreacă mai târziu luna de miere, făcând o călătorie, dar nu au plecat niciodată, nu-i aşa, Victoria? Ori Steve, ori unul dintre noi vă reţinea acasă.

— Nu aveam nevoie de o lună de miere, spuse Victoria.

Cu excepţia lui David, aflat la vârsta când putea înţelege situaţia fără a fi nevoie să i se explice, niciunul dintre copiii West nu cunoscuse adevăratul motiv al căsătoriei grăbite a tatălui lor. Deşi fiicele trebuiseră să suporte la şcoală nişte comentarii răuvoitoare, erau prea mici la acea vreme pentru a

înţelege semnificaţia bârfelor privitoare la profesor şi la tânăra lui menajeră. Când Joshua începuse să se ia la bătaie cu colegii pentru a apăra reputaţia Victoriei şi o asistentă socială venise să-i vadă pe copii, Joshua se hotărâse să acţioneze.

Cererea lui în căsătorie fusese formulată în termeni excesiv de delicaţi. Victoria acceptase. Dar nu pentru a pune capăt bârfelor. Sau nu numai. Dacă inocenţa ei în faţa dragostei era neştirbită, sensibilitatea ei era pe deplin matură. Când acceptase cererea lui în căsătorie, ştia că n-a fost făcută din dragoste romantică, ci din prietenie adevărată şi respect reciproc, care-i vor ajuta să treacă peste diferenţa de vârstă şi se va transforma într-un sentiment mai stabil decât o pasiune trecătoare.

În ciuda paturilor gemene din dormitorul mare, legătura ei cu Josh fusese solidă ca stânca.

Când Steven murise şi Joshua plânsese în braţele ei ca un copil, Victoria simţise intuitiv schimbarea de echilibru în relaţia lor. Venise momentul să devină femeie şi soţie.

Cu timiditate, îşi sedusese soţul. El se arătase de o nespusă tandreţe şi ştiuse să împlinească speranţele şi toate aşteptările tinerei femei. Joshua îi mărturisise mai apoi că aşteptase încurajările Victoriei pentru a stabili o mai mare

intimitate între ei. Fusese un amant blând şi plin de atenţii, animat de o incertitudine mişcătoare în dorinţa lui de a o satisface. Victoria îl liniştise, nerăbdătoare de a crea o existenţă în care noua legătură dintre ei va fi şi mai strânsă.

Dar destinul hotărâse altfel…

Lucas o privea ciudat şi Victoria îşi dădu seama că începuse să viseze în mijlocul conversaţiei. Căută cu disperare să reînnoade firul, când un zgomot răsună pe culoar, urmat de un strigăt care-l făcu pe Lucas să se repeadă afară din cameră.

Uşoara ameţeală datorată alcoolului, care schimbase starea de spirit a Victoriei, se risipi imediat când, ajunse pe culoar în urma celorlalţi şi o văzu pe Iris întinsă pe jos, în mijlocul ceştilor, cafetierei, zaharniţei şi a laptelui vărsat.

Fără a pierde o clipă, Lucas dădu ordine celor din jurul lui. Iris le mărturisi că durerile de abdomen care o supăraseră în ultimul timp se accentuaseră în seara asta până la spasmul îngrozitor care o făcuse să scape platoul.

Era totuşi dificil de a şti dacă lacrimile care-i curgeau pe obraji se datorau durerii sau ruşinii că a provocat o asemenea dezordine.

— Îmi pare rău, repetă ea dând din cap. Toată mizeria asta… îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji Iris, declară Gabrielle. O să ne ocupăm noi de toate.

— Dar cum o să faceţi?

— O să ne ajute Victoria, spuse liniştit Lucas.

Victoria dădu din cap, zâmbind. De departe, în noapte, răsună sirena unei ambulanţe.

În faţa aerului sceptic de pe faţa lui Iris, Lucas continuă:

— O să aibă grijă de noi, nu-i aşa, Victoria? Ai putea să te instalezi aici timp de câteva zile.

Lui David îi sări imediat muştarul.

— Aici? Ca să facă pe menajera?

Conştient de privirile dezaprobatoare din jurul lui, provocate de reacţia lui vehementă, îşi drese vocea.

— Vreau să spun… bineînţeles că poate ajuta, dar nu e nevoie să locuiască aici.

— Nu, dar ar fi mai uşor pentru ea.

— Dar… noi?

— David, începu Jason.

Dar Gabrielle nu-l lăsă să termine. Se postă în faţa lui David, cu mâinile în şolduri.

— Cum? Nu sunteţi în stare să vă descurcaţi singuri câteva zile? Ce aşteptaţi de la Victoria? Să se întoarcă acasă

după o zi de muncă pentru a vă pregăti masa, pentru a vă spăla rufele şi eventual să vă şi legene?

Vorbele ei fuseseră atât de „la obiect” încât David se făcu roşu ca sfecla.

— Cine vorbeşte! se apără el. Nici tu nu ai ridicat niciodată un deget să faci ceva. De ce n-ai încerca de data asta, ocupându-te de gătit?

— După câte ştii, eu conduc o firmă, deci muncesc, lucru pe care se pare că l-ai scăpat din vedere. N-am timp să fac pe menajera. Nu-mi dădusem până acum seama că eşti atât de egoist, bietul meu David. Îmi închipui că îi vei sugera acum tatălui meu să facă menajul?

De data asta, Lucas consideră că e cazul să intervină.

— Ascultaţi-mă, vă rog pe amândoi să vă rezolvaţi altă dată problemele. Acum o obosiţi pe Iris şi o insultaţi pe Victoria, care are dreptul la tot respectul vostru pentru munca pe care o face. Şi, în plus, e în stare să se exprime şi singură. E singura de aici care poate lua o hotărâre. Victoria?

Încurajată de sprijinul neaşteptat pe care i-l dăduse Lucas, Victoria se grăbi să răspundă întrebării îngrijorate din ochii lui Iris.

— Va trebui să vin la spital, Iris, ca să-mi spui cum

obişnuieşti să conduci casa. Ca să nu ai prea multă bătaie de cap când vei reveni. Poate că nu voi fi la fel de eficace, dar cred că voi fi în stare să menţin casa în stare de funcţionare. Mai ales dacă păstrezi comanda de la distanţă…

Deoarece infirmierii sosiseră deja, Iris nu mai avu timp să-i răspundă, dar Lucas veni şi o luă de mână pe Victoria înainte de a urca în ambulanţă.

— Foarte drăguţ din partea ta, Victoria. Dar din partea ta, nimic nu mă mai miră. Ai ştiut să găseşti exact cuvintele potrivite ca s-o linişteşti. Câteodată, se teme că îmbătrâneşte. Bineînţeles că nici nu se pune problema să ne despărţim de ea, fiindcă practic face parte din familie, dar nu vrea să admită că e nevoie, uneori, să fie ajutată… li foarte posesivă în privinţa noastră… îţi mulţumesc că ai înţeles cum stau lucrurile.

David o însoţi pe Gabrielle la spital şi Jason o duse pe Victoria acasă pentru a-şi lua lucrurile trebuincioase instalării la Nympheas. După reacţia nesăbuită a lui David, se grăbi să-i reamintească faptul că el fusese cercetaş şi, în consecinţă, era întotdeauna la înălţimea oricărei situaţii. Victoria nu îndrăzni să-l contrazică.

La întoarcere, Scott îi prezentă noua ei locuinţă, o cameră frumoasă aflată alături de cea a Gabriellei.

— Şi convenienţele sunt salvate, îi spuse el arătând cu bărbia spre camera lui Lucas, aflată la celălalt capăt al culoarului. Nici măcar fiul tău vitreg nu va putea găsi ceva de spus.

— David nu e atât de îngust la minte cum pare, spuse Victoria oftând. Numai că… a fost de mic victima bârfelor şi ştie cât pot fi de distrugătoare.

— Şi de aceea încearcă să te protejeze excesiv de mult. Iar eu ştiu că ai rămas pentru mine. Fiindcă altfel, am impresia că nu ţi-ar fi displăcut ca Lucas şi Gabrielle să se descurce singuri. Sau mă înşel oare?

Izbucni în râs în faţa micului zâmbet al Victoriei.

În timpul nopţii, Iris fu operată de peritonită. După operaţie, rămase câteva zile într-o stare de moleşeală, înainte de a-şi reveni şi a-şi regăsi autoritatea, înţelegând că va avea o convalescenţă mai îndelungată decât crezuse, îi dădu Victoriei o listă lungă de instrucţiuni detaliate şi se resemnă să suporte cu stoicism hrana şi îngrijirile de la clinica particulară unde o transferase Lucas. Totuşi, după câteva zile, Victoria începu să bănuiască faptul că Iris aprecia mai mult decât voia să recunoască acest repaos forţat şi nesperat. Mai ales că una din verişoarele ei, văduvă şi singură, venea s-o viziteze în fiecare zi.

Când Victoria trecea pe la clinică, le găsea pe cele două femei tunând şi fulgerând împotriva fast-foods-urilor, a degradării mediului ambiant sau a leneviei de care dădeau dovadă tinerii din ziua de astăzi!

Ceea ce nu era în mod sigur şi cazul Victoriei. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se expună criticilor lui Iris. Aşa că muncea pe rupte de dimineaţa până seara, ţinând să justifice astfel mărirea substanţială de salariu pe care o acceptase doar pentru ca prezenţa ei la Nympheas să rămână pe plan strict profesional.

De altfel, ţinând cont de asta, refuzase în prima zi să ia masa împreună cu familia. În faţa refuzului ei categoric de a părăsi bucătăria – „locul menajerei11Lucas nu insistase. Dar, după două minute, Scott, Gabrielle şi cu el veniseră să mănânce împreună cu ea. Şi de atunci consimţise să ia masa în sufragerie.

Îi venea din ce în ce mai greu să-l privească pe Lucas ca pe un simplu patron. Deşi se purta faţă de ea ireproşabil, nu putea să ignore privirile lui atente, atitudinea lui gânditoare când se afla în prezenţa ei şi mai ales zâmbetele lui care aveau supărătoarea putere s-o tulbure peste măsură.

Şi apoi, sosi seara când trebuia să meargă la teatru. Victoria, cu ajutorul Gabriellei, se îmbrăcase şi se fardase cu

grijă. Jason o scosese la masă în oraş înainte de spectacol. Se simţea fericită. Poate doar puţin dezamăgită că tovarăşul ei nu era cel pentru care inima ei începuse să bată imediat ce îşi ridica ochii spre ea… Dar, în sfârşit, nu avea de ce se plânge.

Până când, pe neaşteptate, Jason puse mâna pe braţul ei.

— Ia te uită cine vine lângă noi!

Tânăra îşi întoarse capul şi încremeni.

— Bună seara, Lucas, rosti încântat Jason. Nu ştiam că vii şi tu.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Lucas îşi înclină capul în direcţia Victoriei.

— Bună seara, Victoria. Arăţi nemaipomenit.

Apoi se întoarse spre tânăra care se afla în spatele lui şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Vă prezint pe Tanya Jacobson. Tanya, ea este Victoria West şi fiul ei vitreg, Jason.

Însoţitoarea lui Lucas nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Rochia de seară neagră se mula pe trupul ei perfect. Nişte cercei enormi de coral se balansau la urechile ei. Din coc scăpaseră câteva bucle rebele care-i încadrau chipul frumos.

În faţa prospeţimii acestei tinere abia ieşită din

adolescenţă, Victoria avu pe neaşteptate impresia că a îmbătrânit cu zece ani.

Şi toată plăcerea pe care o simţise la perspectiva acestei seri dispăru pe loc…

Capitolul 9

Tanya se aşeză într-un foşnet de tafta, apoi se aplecă spre Victoria sprijinindu-se de braţul lui Lucas.

— E formidabil, nu-i aşa? Ador comediile muzicale! Ai văzut-o pe ultima, care s-a jucat aici?

Victoria clătină din cap, simţind că nodul care i se pusese în gât o împiedica să-i răspundă. Ce îşi imaginase ea? Că Lucas era interesat de ea? Ce pretenţie! Ce nevoie avea el de o femeie cuminte şi rezervată ca ea când avea întreaga exuberanţă şi prospeţime a Tanyei Jacobson?

În mod sigur, Tanya nu-şi pune probleme existenţiale şi, cu atât mai mult, nu se încurca în principii demodate.

Lucas se mişcă pe locul lui şi piciorul lui o atinse pe Victoria, care tresări. Temându-se ca el să nu-i ghicească gândurile, deschise programul pentru a-şi găsi o preocupare. Manevra el fu însă destinată eşecului, fiindcă Lucas se aplecă spre ea.

— Pot să mă uit şi eu?

— Nu ţi-ai cumpărat unul?

Stătea atât de aproape de ea încât îi venea greu să respire.

— I-am dat Tanyei.

— Atunci, uită-te cu ea!

Luminile se stinseră progresiv şi Victoria speră din tot sufletul că spectacolul va reuşi să-i schimbe ideile. Mânia pe care o simţea acţiona ca o veritabilă otravă şi, ca să fie cinstită faţă de ea însăşi, semăna mult cu un acces de gelozie. Se aşeză mai bine în fotoliul ei, decisă să-şi ignore vecinul şi să se concentreze asupra spectacolului.

Din fericire, reuşi. Coregrafia, muzica, subiectul, totul era super şi amuzant. Victoria se surprinse de mai multe ori râzând.

Aşa că acceptă bine dispusă propunerea lui Lucas, în pauză, să bea împreună un pahar la bar. Acolo, Tanya le spuse că studiază arhitectura la universitatea din Auckland şi, extrem de repede, Jason şi ea îşi găsiră numeroase puncte comune de interes.

Barul, luat cu asalt cam de jumătate de spectatori, era atât de aglomerat încât Lucas şi Victoria se treziră despărţiţi de cei doi studenţi.

— E frumoasă, nu-i aşa? spuse Lucas, urmărindu-i

privirea.

— Cam tânără pentru tine, nu se putu ea abţine să-i răspundă.

— Crezi?

Cu riscul de a-şi trăda gelozia, Victoria insistă:

— Pare mai interesată de Jason decât de tine.

— Şi tu ai remarcat? De fapt, le stă bine împreună. Sunt de aceeaşi vârstă, amândoi blonzi şi frumoşi foc…

Victoria începu să-şi pună întrebări. Lucas nu părea deloc îngrijorat de interesul pe care i-l arăta Tanya lui Jason. Ori avea vederi foarte largi, ori era prea sigur pe el.

După terminarea pauzei, toată lumea se întoarse în sală. Totuşi, o schimbare de locuri interveni, fără ca cineva să spună ceva, şi Tanya se aşeză în locul Victoriei, alături de Jason. Din ce în ce mai intrigată, Victoria se hotărî să meargă drept la ţintă.

— Cine e tânăra?

— Fina mea.

În faţa zâmbetului şiret pe care i-l aruncă Lucas, Victoria înţelese că îşi bătuse joc de ea când o lăsase să-şi facă gânduri despre legătura lui cu Tanya.

— Eşti insuportabil!

Lucas acceptă critica fără să se despartă de surâsul lui.

— Sunt gata la orice josnicie ca să te cuceresc, Victoria.

Şi cu un gest ferm şi tandru totodată, o luă de mână.

După o oră şi jumătate, cortina se lăsa şi izbucni un tunet de aplauze. Dar seara nu se terminase fiindcă Jason şi Tanya doreau să danseze. Cum să se opună?

— Şampanie? propuse Lucas după ce se instalară în fotoliile confortabile de la o discotecă.

Fără să mai aştepte, Jason şi Tanya se avântaseră pe ringul de dans.

— Aş prefera o cafea, spuse ea.

— Te temi? Poate că ai dreptate. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima oară când ai băut?

— Ce? întrebă ea, prefăcându-se că nu-şi aminteşte.

— Te-ai mutat la Nympheas. Vrei să luăm prânzul împreună, mâine?

Acelaşi obicei de a sări de la un subiect la a: ul.

— Eu… nu, ştii prea bine că nu pot.

— Nu ştiu nimic. Ştiu doar că îmi trebuie multă imaginaţie ca să te am doar pentru mine câteva ore.

— Nu avem de ce să fim singuri.

Lucas oftă.

— Victoria… când o să încetezi să mai joci teatru? Tot te

mai temi de mine? Totuşi, te-am privit de multe ori pe furiş. Mă doreşti, Victoria. Recunoaşte.

— Lucas, nu mai spune aşa ceva! Nu aici!

— Dar unde? în maşină? Acasă? în camera mea?

Apoi vocea lui coborî cu un ton.

— În patul meu?

— Lucas, te rog…

Se simţea prizonieră. Captivă în fotoliul unde o ţintuia privirea lui Lucas.

— Am încercat să intru în ritmul tău, Victoria. Să-ţi respect incertitudinile. Dar de fiecare dată când fac un pas spre tine, tu te retragi cu doi. Şi dacă eu mă dau înapoi, tu rămâi acolo unde eşti. Ce e de făcut?

De ce o chinuia astfel? Victoria închise o clipă ochii, simţind că se înroşeşte.

— Şi totuşi, adineaori erai geloasă, Victoria.

— Nu fi caraghios!

— Nu cred că sunt. Nu ştiu dacă eşti pregătită să auzi ce am să-ţi mărturisesc, dar îmi asum riscul: şi eu sunt gelos, Victoria. Nu-mi place gândul că ai putea fi interesată de un alt bărbat în afară de mine. În unele momente mă înnebuneşti, îţi dai măcar seama? Nu? Nu vezi că simt o dorinţă nepotolită de a

te mângâia, de a te iubi? Blândeţea şi tot felul tău de a fi mă fac să-mi pierd capul. Te doresc, Victoria, dar în primul rând nu vreau să te sperii. Vreau să te cunosc, să ştiu ce gândeşti, ce simţi. Vreau să ştiu ce îţi inspir eu. Dar nu cumva să regreţi sau să ai remuşcări când se va petrece ceva între noi. Acesta este motivul pentru care m-am înarmat de la început cu răbdare…

Extrem de emoţionată de aceste cuvinte tandre, Victoria îl privi o clipă în tăcere. În ciuda emoţiei care îi sugruma glasul, reuşi să repete:

— De la început?

— De prima dată când te-am văzut. Seara când ţi-am lăcuit unghiile. Nu mai pot intra în baia mea fără să mă gândesc la tine, cum stăteai acolo ciufulită şi cu un aer adorabil, încurcat. Scoseseşi limba ca o fetiţă când încercai să-ţi dai cât mai bine unghiile cu ojă, dar nu aveai nimic dintr-un copil. Erai o femeie, o femeie extrem de atrăgătoare! Visez să fac dragoste cu tine sub duş, pe mochetă, indiferent unde! Câteodată am impresia că o să explodez, fiindcă sunt obligat să fac pe indiferentul ca să nu te sperii.

Şi când se gândea că şi imaginaţia ei vagabonda adeseori pe aceleaşi drumuri!

— Aşadar; din vina ta am toate lucrurile astea

îngrozitoare în cap! exclamă ea fără să-şi dea seama.

Lucas păru extrem de interesat şi se aplecă spre ea.

— Ce lucruri îngrozitoare, Victoria? Despre mine? Despre tine şi mine?

— Nu! Oh, Doamne!… Mai bine plec. Jason…

Tenul ei care pălise, ochii ei speriaţi, îl convinseră pe Lucas care puse mâna pe braţul ei când vru să se ridice.

— Linişteşte-te! Mă duc după el. Dar mai întâi, răspunde-mi la o ultimă întrebare.

Tânăra se încruntă, bănuitoare.

— Ai mai făcut dragoste, Victoria?

Cruzimea întrebării era temperată de blândeţea vocii şi, deşi jenată, Victoria nu se simţi ofensată.

— Ţi-am mai spus. Am încercat să avem un copil.

— Dar numai după moartea lui Steven?

— Ce te face să crezi asta?

— Două sau trei lucruri spuse de tine, ceva spus de Jason. Şi asta ar explica protecţia excesivă din partea lui David. Îmi închipui că, după moartea soţiei lui, au circulat o serie de bârfe despre tine şi Joshua?

Victoria clătină din cap. O umbră de mânie trecu prin privirea lui Lucas.

— Ignoranţa îi face cruzi pe oameni. S-au mulţumit doar să vorbească?

— Am primit şi nişte scrisori anonime.

Chipul lui Lucas se întunecă.

— Şi atunci, v-aţi căsătorit.

— Da. Dar am vrut-o, se grăbi ea să adauge. Eram mândră să fiu soţia lui Joshua. Şi n-am regretat niciodată.

— Nu. Bineînţeles că nu!

Nu îi punea cuvântul la îndoială. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Sunt sigur că Joshua n-a avut niciun motiv să se plângă de tine.

— Căsătoria noastră n-a fost poate… adevărată la început, dar a devenit mai târziu. Când… Când Josh a înţeles că sunt pregătită să-i accept dragostea.

— Şi un copil de la el, poate? Pentru a-l înlocui pe cel pe care tocmai îl pierduse?

Victoria se revoltă la această idee.

— Nu! Steven era…

Îşi plecă ochii, căutând cuvintele potrivite.

— El ocupa un loc aparte în inimile noastre.

Lucas o privi, dându-i de înţeles că depindea numai de ea

dacă voia sau nu să-şi continue mărturisirea.

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta? îi sugeră el cu blândeţe.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Victoria continuă:

— Avea o malformaţie cerebrală şi, în ciuda numeroaselor tratamente medicale, rămăsese cu o paralizie a picioarelor şi vorbea cu greutate. În plus, suferea de o insuficienţă renală. Totuşi, capacităţile lui intelectuale erau intacte. Steven era un băiat foarte inteligent, foarte sensibil. Adora muzica, mai ales cea clasică. Miranda nu se simţea nici ea foarte bine, dar îl ajuta să lupte împotriva handicapului. Şi să profite la maximum de ceea ce-i putea oferi viaţa. Ceea ce a şi făcut, până la sfârşit.

Avea o voce sfârşită. Trase adânc aer în piept şi-şi continuă povestirea.

— A lăsat un gol imens după moartea lui, fiindcă a te ocupa de el, a-i asigura confortul, buna dispoziţie presupunea un consum enorm de energie. Cred că, vrând să am un copil, doream să umplu acest gol. Şi Josh ştia cât de mult iubesc copiii…

— Şi era pregătit să-şi întemeieze o nouă familie, în acea perioadă a vieţii lui!

Victoria îşi ridică ochii spre el. Nişte ochi întunecaţi în care se putea citi uimirea că şi-a deschis sufletul în faţa lui.

— Pentru mine, da. Dorea înainte de orice să fiu fericită.

Rămaseră un timp tăcuţi, apoi Lucas îi strânse mâna cu blândeţe.

— Îmi pare rău că ţi-am redeşteptat nişte amintiri dureroase… O să-l anunţ pe Jason că te conduc eu.

Victoria îl urmări cu privirea, gânditoare. Lucru ciudat, dacă se simţise uşurată făcându-i aceste confidenţe, ele o făceau să se simtă cu conştiinţa şi mai încărcată.

Oftă din adâncul inimii. Trebuia să-i vorbească lui David. Nu pentru a-i cere un sfat, ci pentru a pune lucrurile la punct. Nu mai putea continua să-l mintă pe Lucas. Putuse s-o facă până acum datorită distanţei care exista între ei. Dar interesul pe care i-l arăta, chiar dacă era trecător, îi interzicea să mintă în continuare.

Rulară un timp în tăcere, apoi, fără ca Victoria să-l fi încurajat în vreun fel, Lucas începu să-i vorbească despre el. Îi povesti despre copilăria, despre părinţii lui. Şi, puţin câte puţin, Victoria descoperi în ce infern trăise mama lui, suferinţa ei răsfrângându-se şi asupra copiilor…

— Când rămâneam singuri cu ea; era veselă,

drăgăstoasă… dar imediat ce sosea tatăl meu, se închidea în ea. Foarte devreme am înţeles că se temea de el.

— O bătea?

— Nu. O făcea, nici mai mult nici mai puţin, să treacă drept o nebună. Sub o înfăţişare fermecătoare şi nişte maniere elegante, ascundea de fapt o rară cruzime. Metodic, îi distrugea încrederea în ea. Acasă o acuza că este plictisitoare, insipidă, proastă, că îşi ratase viaţa de femeie, în public, dimpotrivă, era extrem de atent cu ea, ceea ce îi atrăgea simpatia tuturor. Se spunea: „Priviţi-l pe domnul Grey cât este de bun şi de răbdător cu biata lui soţie depresivă! Nu se plânge niciodată că are de dus o asemenea povară”.

Întâlniră o maşină şi, la lumina farurilor, Victoria îi surprinse surâsul amar.

— În ochii acestui om fără inimă, Gabby şi cu mine nu contam câtuşi de puţin. Nu se ferea de noi. Sub ochii noştri o chinuia pe marna, închipuindu-şi probabil că o dispreţuiam la fel de mult ca şi el. În orice caz, noi eram prea mici ca să înţelegem. Pe urmă, din fericire, l-a întâlnit pe Scott. După tot ceea ce îndurase alături de tatăl meu, n-a ezitat nicio clipă să ceară divorţul. Dar el s-a opus din răsputeri. La fel ca şi bunicii mei materni. Preferau ca fiica lor să treacă drept nebună decât să

suporte scandalul unui divorţ. Datorită sprijinului nesperat venit din partea socrilor lui, Lennox a lansat zvonul că mama e alcoolică. Iar ea a continuat să-l suporte, din dragoste pentru noi. Până în ziua în care nu a mai avut niciun ban. Am uitat să-ţi precizez că mama fusese bogată şi el o luase din interes. Abia atunci a consimţit s-o lase să plece. Mama a părăsit Canada liberă, dar fără niciun ban.

— Voi îl cunoşteaţi pe Scott?

— L-am cunoscut aproape de la începutul legăturii lor. Era întotdeauna prezent pentru a ne asculta, pentru a discuta despre problemele noastre, şi aveam destule, crede-mă. Când ne-am mutat la el, de mult timp eu şi sora mea îl consideram adevăratul nostru tată.

Privirea Victoriei se pierdu în întunericul străpuns de lumina farurilor. Încerca să şi-l imagineze pe Lucas copil, apoi adolescent revoltat împotriva tatălui său. Din fericire, în viaţa lui apăruse Scott care fusese un tată excepţional, Victoria era sigură de asta.

— Victoria?

Tânăra femeie clipi din ochi şi privi în jurul ei. Sosiseră. Şi, pe neaşteptate, se simţi îngrozitor de vulnerabilă, dându-şi seama că e singură cu Lucas. După ceea ce îi dezvăluise…

Coborî repede din maşină şi urcă treptele verandei, căutându-şi cheia. Lucas o ajunse din urmă înainte s-o fi găsit.

— Victoria, repetă el cu o voce blândă.

Nu avea nevoie să formuleze în cuvinte ceea ce aştepta de la ea. Putu să-i citească pe chip cu multă uşurinţă. Şi mai ales în ochi.

— Nu, Lucas…

— Doar o sărutare, Victoria. O sărutare castă.

Castă? Cum putea vorbi de castitate după ce îi spusese la discotecă? Şi când propriile ei gânduri…

— Eu… nu pot, rosti Victoria cu greutate. Nu înţelegi…

— Nu, nu încă, e adevărat, şopti el. Dar încerc, Victoria, încerc.

Se aplecă şi gura lui o atinse pe a ei. Tânăra femeie închise ochii, abia îndrăznind să respire. Atingerea lui o făcu să se clatine. Instinctiv puse mâna pe braţul lui Lucas, căutând un sprijin. Încurajat, el îşi lipi buzele de ale ei. Apoi, sărutarea deveni mai insistentă. Şi geamătul Victoriei aţâţă scânteia dorinţei lor.

În curând, se sărutau cu patimă; o patimă de care Victoria nu s-ar fi crezut în stare.

Îşi dădu seama brusc în ce vârtej se lăsase antrenată.

Speriată, încercă să-l respingă. Dar el o ţinea cu putere.

— Acum este prea târziu, Victoria, îi şopti Lucas. Nu mai poţi nega că mă doreşti şi tu. Mâine dimineaţă trebuie să plec la Wellington la un seminar, dar voi reveni repede. Cât mai repede posibil.

Victoria petrecu o noapte foarte agitată. Lucas era un strateg remarcabil. Dărâmase unul câte unul zidurile ei de apărare şi o pusese cu abilitate în faţa propriilor ei emoţii. Şi acum… Lucas avea dreptate. Nu mai putea nega că-l doreşte. Dar niciodată nu se va putea dărui unui bărbat fără să-l iubească. Or, ea nu-l iubea pe Lucas… Sau cel puţin aşa credea.

Telefonul primit a doua zi dis-de-dimineaţă de la spital nu-i mai dădu timp să întârzie asupra acestei dileme.

— Cred că trebuie să veniţi cât mai repede posibil, doamnă West. Trebuie să luăm nişte hotărâri importante în privinţa soţului dumneavoastră. Nu mai putem tergiversa în continuare lucrurile.

Joshua.

Victoria avu dureroasa senzaţie că a primit o lovitură de pumnal în inimă. Joshua avea mai multă nevoie de ea decât Lucas. Atâta timp cât soţul ei trăia, nimic nu o va face să se dezică de dragostea pe care i-o datora.

Capitolul 10

Trei ani. Trei ani lungi de aşteptare urmaseră după accident. Dar speranţa murise de mult timp. Din fericire, Victoria avusese de-a face cu medici care nu o minţiseră, alimentând-o cu false iluzii.

Revoltată la început, Victoria sfârşise prin a se resemna, şi în cele din urmă prin a accepta situaţia. Copiii avuseseră aceeaşi evoluţie. Toţi învăţaseră „să integreze” această dramă în viaţa lor cu o relativă seninătate.

Toţi în afară de David. David care se afla la volanul maşinii, când accidentul îl aruncase pe tatăl său în acest abis fără cale de întoarcere. David care băuse două pahare de alcool înainte de plecare, fără a depăşi limitele impuse de lege, dar destul pentru a se simţi vinovat, chiar dacă poliţia ajunsese la concluzia că nu era vinovat de accident. Cauciucul unui camion explodase, propulsând vehiculul peste maşina lor. David fusese destul de abil ca să evite coliziunea, dar camionul se izbise de partea dreaptă a maşinii lor. Printr-o minune, David scăpase doar cu câteva contuzii minore, dar Joshua nu avusese acelaşi noroc. Timp de câteva zile, starea lui oscilase între viaţă şi moarte, înainte de a se stabiliza într-o comă profundă. Şi de

atunci nu-şi mai recăpătase niciodată cunoştinţa.

Pentru David, tatăl lui murise din acea seară şi niciodată, dar absolut niciodată, nu se dusese la spital la căpătâiul acestui om ţinut în viaţă doar de aparate.

La început, Jason, Maxine, Tracev şi Victoria făcuseră cu schimbul, pentru ca să existe întotdeauna o prezenţă familiară alături de Joshua. Puneau muzică, îi vorbeau, încercând să provoace întoarcerea la viaţa conştientă. Dar, după luni întregi de insuccese, un psihiatru de la spital le sugerase să rărească vizitele şi să-şi reia cursul normal al vieţii. Copiii se conformaseră acestui sfat, mai uşuraţi decât ar fi îndrăznit să recunoască. Doar Victoria continua să vegheze în numele tuturor. Le încurajase pe fete să plece de acasă, reamintindu-le că Joshua şi Miranda doriseră întotdeauna să le vadă independente. Dar niciodată nu-i trecuse prin minte că Joshua ar fi dorit ca ea să-şi refacă viitorul fără el. Niciodată nu se gândise să renunţe la legămintele de fidelitate pe care le pronunţase la căsătorie.

Iar acum îl asculta pe doctor pronunţându-şi verdictul după atâţia ani de lentă agonie.

— Trebuie să priveşti lucrurile în faţă, doamnă West. Starea soţului tău se degradează permanent. Ştii ce înseamnă

asta…

Victoria clătină încet din cap. Mai avuseseră deja aceste discuţii, şi nu o singură dată, dar refuzase să se gândească la unicul mod de rezolvare. Îşi ridică privirea spre chipul serios al doctorului Martin. În cursul acestei îndelungi încercări, o reală prietenie bazată pe respect se stabilise între ei.

— Nu conta pe un miracol, Victoria, continuă el. Ştiu că ai o credinţă puternică. Bineînţeles că uneori, în cazuri excepţionale, unii pacienţi au revenit la viaţă. Dar, din nefericie, soţul tău a ajuns într-un punct critic. Nu mai e o chestiune de zile, poate nici de ore…

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Fără îndoială, vrei să rămâi alături de el în ultimele clipe. Dacă doreşti, le poţi telefona şi copiilor.

Cum să-l anunţe pe David de moartea iminentă a tatălui său? Acel tată despre care, de mult timp spunea, cui îl asculta, că a murit? Dacă ea îi înţelegea atitudinea, Victoriei îi era totuşi ciudă pe David că nu-i mărturisise totul viitoarei lui soţii. Şi fără să vrea, prin tăcerea ei, îi devenise complice. Ce se va întâmpla în ziua când Lucas va afla adevărul? Fiindcă, mai devreme sau mai târziu îl va afla, la fel ca şi Scott şi Gabrielle.

O voce se făcu auzită la difuzor, întrerupând cursul

gândurilor Victoriei. Doctorul Martin era chemat în salonul de urgenţe. Se ridică şi o părăsi, lăsând-o singură cu gândurile ei.

Joshua părăsi definitiv viaţa după câteva zile, foarte lin, înconjurat de copiii şi soţia lui. Victoria fu singura care rămase ciudat de impasibilă. Se simţea golită de emoţii, ca şi cum ceva murise şi în ea.

Vru să-şi reia munca chiar de a doua zi. Copiii nu insistară, înţelegând fără îndoială că avea nevoie să se agaţe de o activitate pentru a putea depăşi această nouă încercare. David se oferi să se ocupe de toate demersurile necesare pentru funeralii.

În pofida aerului ciudat al doamnei de companie, Scott se abţinu de la orice întrebare. Victoria pretextase că cineva apropiat e bolnav pentru a-şi justifica vizitele frecvente făcute la spital în ultimul timp şi Scott nu dorise să afle mai mult. În schimb, Lucas, la întoarcerea de la Wellington, se arătă mult mai curios. Sau mai degrabă îngrijorat.

— Unul dintre copii? întrebă el.

Luată pe neaşteptate, Victoria se încruntă.

— Ce e cu copiii?

— La care te duci în fiecare zi la spital. Consacri cel puţin două ore pe zi tinerilor handicapaţi din regiune, nu-i aşa? Unul dintre ei are vreo problemă?

— M-ai văzut acolo? se miră ea.

— Te-am urmărit săptămâna trecută. Voiam să ştiu cum foloseşti cele două ore de după-amiază.

— M-ai spionat? şopti ea şocată.

Era adevărat că îşi petrecea întotdeauna o parte din timp la serviciul de pediatrie, dar se înfiora la gândul că Lucas ar fi putut-o descoperi la căpătâiul lui Joshua…

— Bineînţeles. Şi nu spera să mă auzi exprimându-mi regretul, fiindcă sunt gata s-o iau de la capăt! explodă el. Până când voi reuşi să pătrund în fortăreaţa ta. De ce nu mi-ai spus nimic, Victoria? Nu voiai să vorbeşti despre Steven? Dar dacă mi-ai spus totul despre el, nu mai aveai motive să te ascunzi când îi vizitai pe acei copii. De când trebuie cineva să se ruşineze din cauza generozităţii?

— Nu, eu…

— Îţi mărturisesc, m-am temut că te duci să vezi un bărbat. Şi nu m-am putut împiedica să fiu gelos, deşi ştiu cât eşti de cinstită. Regret că am nutrit asemenea gânduri, dar nu regret în mod sigur că am descoperit adevărul.

Victoria pusese capăt acestei discuţii, neputând suporta ironia situaţiei. Lucas o lăuda pentru mărinimia sufletului când ar fi trebuit s-o dispreţuiască dacă ar fi cunoscut adevărul. Nu se

putea ascunde în spatele scuzei că a procedat astfel pentru a nu da pe faţă minciuna lui David. Îl lăsase pe Lucas s-o sărute când era încă o femeie măritată. Fusese infidelă soţului ei. Şi nimic nu putea scuza în ochii ei pornirile vinovate pe care le avusese pentru un alt bărbat. Un bărbat de care începuse să se îndrăgostească.

Cu preţul unui mare efort, reuşi să-şi îndeplinească sarcinile obişnuite. Şi dacă Scott şi Gabrielle se mirară de atitudinea ei ciudată, amabilă dar mult mai rezervată, ştiură să-i respecte dorinţa de singurătate. Lucas, ale cărui priviri insistente le surprindea, nu-i mai puse şi alte întrebări. Dar nu putea să nu-i remarce îngrijorarea, aproape palpabilă, în timp ce o privea pe furiş.

În ziua înmormântării, avură parte de o vreme splendidă. În cimitirul mic, soarele scălda în lumina lui dalele de marmură acoperite de frunzele îngălbenite ale castanilor. Şi Victoria, în faţa mormântului lui Joshua, putu în sfârşit să verse lacrimile prea mult timp reţinute. Ceva asemănător unui baraj care se rupe, golind-o de toată energia.

David se comportase atât de bine în timpul ceremoniei, încât fu realmente şocată când, ajunşi acasă, dădu pe gât mai multe pahare de alcool. Nu se mai atinsese de băutură de la

accident şi părea că vrea să recâştige timpul pierdut.

— Nu-ţi face griji, Victoria, o asigură Maxine. Simte nevoia să se destindă, e o reacţie naturală.

— N-am impresia că băutura îi este de mare folos. David părea cufundat în gândurile lui sumbre. După ce discută cu fetele despre viaţa pe care o duceau în capitala Australiei, Victoria nu-şi mai putu stăpâni îngrijorarea.

— Cred că ai băut destul, David, observă ea fără să aibă aerul că îi reproşează ceva.

— Nu vrei să-ţi vezi de treburile tale? Nu mă mai urc la volan în seara asta.

Cu un râs amar, se trânti în fotoliul care fusese al tatălui său.

— Să-mi spui când vrei să pleci, Victoria, interveni Jason. O să te însoţesc, fiindcă eşti prea obosită ca să conduci.

David ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Unde s-o conduci?

— I-am spus lui Scott că mă întorc în seara asta, răspunse Victoria în locul lui.

Întâi se gândise să-şi ia câteva zile libere, dar, după ce chibzuise bine, se răzgândise. Cu cât îşi relua mai repede activitatea, cu atât mai bine.

— Lui Scott sau… lui Lucas? se interesă David. Arţăgos, în faţa palorii bruşte de pe chipul Victoriei, Tracey interveni.

— David, calmează-te…

— Tu n-ai fost acolo şi nu ai de unde să ştii. Victoria pretinde că lucrează pentru Scott, dar de fapt îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu fiul lui. Nu e adevărat, Victoria? I-ai spus că eşti încă măritată?

— Nu. Dar din vina cui, David?

Intervenţia spontană a lui Jason în favoarea Victoriei nu făcu decât să arunce gaz pe foc.

David începu să urle:

— În orice caz. Nu era cazul să-l încurajezi, aşa cum o faci. Nu vedeţi că abia aşteaptă să ne lase pe toţi baltă ca să se ducă la tipul ăla?

Victoria ar fi vrut să-i explice lui David că se înşela şi că nu avea intenţia să-i lase baltă, dar ar fi fost inutil. Din prudenţă, Jason şi surorile lui, o duseră la bucătărie unde o îndemnară să bea un pahar de coniac ca să-şi revină. Şi acolo, hotărârii de comun acord să-l lase pe David să-şi verse furia de unul singur, fără să-i mai iasă vreunul în cale.

Tracey se oferi s-o conducă pe Victoria la Nympheas, în timp ce Maxine şi Jason vor rămâne acasă ca să-şi supravegheze

fratele şi să fie siguri că nu face vreo prostie.

Trecuse de opt seara când Victoria împinse uşa casei. Nu-şi mai amintea dacă îi promisese sau nu lui Scott să pregătească cina. De trei zile, memoria îi cam juca feste. Se sprijini de uşă, conştientă că scăpase de o greutate enormă care-i împovăra umerii. Dar se simţea slăbită şi un pic ameţită. Trebuia acum să meargă înainte, să înfrunte inevitabilul, se gândea ea, când vocea gravă a lui Lucas o făcu să deschidă ochii.

— Te-ai întors!

— Da.

Nu-i dădu nicio explicaţie şi fu fericită că el nici nu-i ceru una.

— Pari obosită.

Victoria clătină din cap.

— Sunt. Mă întrebam dacă ai vedea vreun inconvenient… în sfârşit, m-aş duce să mă culc imediat. Îmi pare rău pentru cină, dar nu cred că mai am puterea să…

— Gabby a ieşit împreună cu tatăl nostru. L-a dus la un spectacol şi pe urmă merg la restaurant.

— Oh!

Dându-se la o parte din uşă, Victoria se clătina uşor. Podeaua începu să se legene sub picioarele ei. Dacă nu cumva

chiar ea…

Lucas făcu o mişcare s-o prindă, dar se răzgândi în ultimul moment.

— Ai băut ceva?

Nu era un ton acuzator.

— Doar un coniac.

— Şi ai mâncat?

— Dacă am mâncat?

Făcu un efort să-şi amintească. Când mâncase ultima oară?

— Nu… nu mai ştiu.

Lucas o privi cu un aer înţelegător.

— Te sfătuiesc să mănânci ceva. În caz contrar, te vei simţi rău. Şi asta îţi va da ocazia să guşti din preparatele mele. De două ore sunt în faţa maşinii de gătit.

— Tu? Habar n-aveam că ştii să găteşti.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

Îl urmă docilă în sufragerie. Masa era pusă pentru două persoane. Faţa de masă albă, lumânări, lumină difuză, porţelan şi argintărie. Într-o cupă de cristal pluteau petale de trandafiri.

Privirea Victoriei se opri la paharul de vin şi la sticla pe jumătate golită. Şi-l imagină pe Lucas aşteptând-o singur, în faţa

lumânărilor care se topeau încetul cu încetul. Şi imaginea asta o mişcă.

— Ai pregătit toate astea pentru mine? şopti ea. Dar… nu ştiai când o să mă întorc.

Lucas zâmbea. Împingea în faţa lui o masă rulantă pe care trona o supieră de porţelan. Fără să scoată nici im cuvânt, o seni

— Poftă bună, Victoria, îi spuse el în timp ce se aşeza la rândul lui.

Apoi începu să vorbească. Despre o mulţime de lucruri, lipsite de importanţă, care o ajutară să se destindă încetul cu încetul. Îi acceptă fără falsă modestie complimentele asupra felului cum ştia să gătească şi chiar reuşi s-o facă să râdă, pentru prima oară după multe zile. Fără să-şi dea seama, Victoria se lăsă cuprinsă de această stare de bine. Muzica în surdină, felurile uşoare de mâncare, paharul de vin – unul singur – şi vocea caldă a lui Lucas care o învăluiau într-un cocon de plăcută uitare.

După o delicioasă şarlotă cu fragi – pe care îi mărturisi cinstit că a cumpărat-o de la cofetărie – se instalară în salon ca să-şi bea cafeaua. Un zâmbet vesel apăru pe chipul Victoriei când descoperi focul din cămin.

— Ador focul din şemineu! exclamă ea.

Apropiindu-se de şemineu, îşi dădu capul pe spate ca să-şi ofere gâtul căldurii flăcărilor. Nu-şi dădea seama cât de provocator era gestul ei. În rochia neagră extrem de simplă, era o îmbinare ciudată de austeriate şi senzualitate. Ochii lui Lucas se îngustară în semn de admiraţie în timp ce o privea.

Victoria se aşeză chiar pe mochetă, în faţa şemineului, cu picioarele strânse sub ea. Lucas îi întinse o ceaşcă. După ce bău o înghiţitură din cafeaua delicioasă, nu se putu împiedica să-şi felicite gazda:

— Eşti nemaipomenit, Lucas. Chiar şi cafeaua făcută de tine este fantastică.

— Am trişat puţin. Am pus frişca şi vanilie. Şi o picătură de whisky.

După ce îşi termină cafeaua, Victoria se întinse oftând. Când se întoarse spre Lucas, îi întâlni privirea strălucitoare. Şi atunci ştiu.

Ştiu că nu mai poate refuza ceea ce era scris să se petreacă între ei. În seara asta nu avea puterea să se împotrivească dorinţei care începea să-i cuprindă trupul.

Şi când se aplecă spre ea, îi acceptă sărutarea cu un geamăt înăbuşit. Se rostogoliră pe mochetă şi, în curând, focul ardea nu numai în şemineu ci şi în trupurile lor.

Victoria deschise ochii. Ochii lui Lucas erau închişi, şi plăcerea pe care părea s-o încerce sărutând-o aţâţă dorinţa Victoriei. Se gândi o clipă că mai avea încă timp să-l respingă. Dar nu. Toată fiinţa ei se revoltă la această idee. Nimic nu-i mai putea opri de acum înainte.

Aşa că nu protestă când o duse în camera lui pentru a o aşeza pe patul mare care alimentase adeseori fantasmele Victoriei. Dar în seara asta nu se va mai mulţumi cu imagini himerice. Va fi actriţa principală.

Aşteptă nerăbdătoare s-o dezbrace şi să se dezbrace la rândul lui pentru a o lua în braţe ca să devină femeia lui. Totuşi, chiar în clipa când el se pregătea să satisfacă dorinţa care îi ardea trupul, Victoria simţi o ciudată tristeţe.

Din nefericire, el va afla în curând. Şi atunci, totul se va termina între ei…

Capitolul 12

Un zgomot îndepărtat de motor o trezi din somn pe Victoria. Deschise încet ochii, surprinsă că vede o rază de soare strecurându-se printre perdelele duble. Alături de ea, Lucas părea cufundat într-un somn adânc.

Victoria se înfiora gândindu-se la noaptea pe care o

petrecuseră împreună. Se iubiseră până dimineaţă şi adormiseră epuizaţi abia când începuseră să se ivească zorii. Şi niciodată, dar absolut niciodată, Victoria nu simţise atâta plăcere. Dragostea lui Joshua fusese tandră, dar nu cunoscuse în braţele lui această pasiune care…

Joshua.

Îşi duse brusc mâna la gură ca să-şi înăbuşe strigătul îngrozit, Joshua murise şi, în loc să respecte doliul, ea sărbătorise această nouă libertate în patul amantului, chiar în seara funeraliilor! Simţi că i se face greaţă. Ce fel de femeie devenise?

Fiindcă nimic, nici măcar dragostea ei pentru Lucas, nu putea scuza acest comportament. De săptămâni de zile refuza să recunoască un lucru evident. Dar acum era sigură: îl iubea. Pur şi simplu. Dar era o dragoste… cu sens unic. Lucas avusese toată noaptea la dispoziţie ca să-i spună că o iubeşte. Dar nu o făcuse. Pentru că era cinstit. Ceea ce nu putea spune şi despre ea.

Lucas gemu şi braţul lui cuprinse talia tinerei femei. Buzele lui calde se lipiră de umărul ei.

— Bună, scumpa mea…

Mâna lui îi mângâie sânul cu senzualitate. Victoria intră

în panică.

— Trebuie să mă scol.

— Da, dar nu chiar acum. Am avut un vis fantastic, îi şopti el.

— Care? întrebă tânăra femeie, sperând cu naivitate să-l distragă de la intenţiile lui evidente.

Râsul lui o făcu să se înfioare.

— Visam că mă trezeam din somn şi te găseam goală în patul meu.

Victoria închise ochii.

— Lucas…

Dar se ridică brusc într-un cot, dându-şi seama că zgomotul motorului care o trezise din somn încetase. Maşina parcase în faţa casei. Şi o voce familiară îi ajunse la urechi.

— Lucas! E David!

Cu ochii holbaţi, fixa îngrozită uşa, ca şi cum se temea că o va vedea deschisă cu brutalitate de o lovitură furioasă a piciorului dată de fiul ei vitreg.

— Pentru Gabby, plusă el. A venit s-o vadă. Calmează-te, Victoria.

— De ce ar veni s-o vadă de dimineaţă? Cât e ceasul?

— Zece.

— În viaţa mea n-am stat până la ora asta în pat!

— Un lucru care mă flatează, glumi el. Şi ce ai mai făcut în pat, ceva pe care nu l-ai mai făcut până acum?

Victoria se înroşi ca focul şi Lucas începu să râdă.

— Trebuie să mă scol! repetă ea cu hotărâre, înfăşurându-se pudic în cearşaf.

Lucas nu încercă s-o reţină. Sprijinit într-un cot, privea amuzat eforturile pe care le făcea pentru a-şi ascunde goliciunea.

Victoria se crispă auzindu-i pe David şi Gabby trecând pe culoar. Surprinse câteva frânturi de conversaţie.

— … nu la micul dejun… spunea Gabrielle. În orice caz, n-am văzut-o…

David părea îngrijorat.

— … mi-am ieşit din fire ieri… sper că n-a…

Vocile lor se îndepărtară în direcţia camerei Victoriei care îşi luă hainele şi se îmbrăcă la iuţeală.

— Doamne, Victoria, încetează să te mai simţi atât de vinovată. După câte ştiu, David nu e soţul tău, spuse el, răsucind fără să ştie cuţitul în rană.

Mâinile Victoriei tremurau când îşi trase fermoarul rochiei negre. Lucas se ridica la rândul lui şi îmbrăcă un halat.

— Liniştеşte-te, îi spuse el din nou. Aş dori să-ţi vorbesc puţin despre…

Dar Victoria tresări. David şi Gabby se întorceau. De data asta era clar. Îşi făceau probleme, fiindcă nu-şi puteau închipui unde a dispărut Victoria…

O bătaie se auzi în uşă.

— Lucas? strigă Gabrielle. Te-ai trezit?

Victoria se pregătea să fugă ca să se ascundă în sala de baie, dar Lucas o reţinu de braţ.

— Lasă-mă! îl rugă ea în şoaptă. Nu trebuie ca David să mă găsească aici.

— De ce nu? Mie nu mi-e ruşine de ce s-a întâmplat între noi.

— Mie da.

Chipul lui Lucas se întunecă.

— Chiar nu pricepi că el te-a cocoţat pe un piedestal? E timpul să cobori, Victoria. A sosit de mult timpul ca toată lumea să-şi dea seama că eşti o femeie făcută din sentimente, emoţii şi dorinţe.

Acestea fiind spuse, deschise uşa.

Ar fi fost greu de spus care dintre ei era mai şocat: David, Gabrielle sau Victoria. Victoria văzu ochii lui David, roşii din

cauza nesomnului şi alcoolului, întârziind asupra rochiei de doliu mototolite, apoi întorcându-se spre Lucas cu o furie rece. Tenul Gabriellei, care rămăsese în prag, devenise stacojiu.

— Am venit să-mi cer scuze pentru atitudinea mea de ieri, declară David pe un ton ironic. Dar văd că nu era cazul să mă deranjez.

— David, nu e ceea ce crezi tu, începu Victoria.

Dar Lucas nu o lăsă să continue.

— Ba da, e exact ceea ce crede el. Suntem amanţi.

David nu răspunse şi Victoria simţi că încep să-i tremure picioarele. Tăcerea lui o condamna mai mult decât acuzaţiile din ajun.

— Doar de aseară, îngăimă ea.

Informaţia asta nu făcu decât să învenineze lucrurile.

— De aseară? repetă el îngrozit. Doamne, Victoria, chiar n-ai mai putut aştepta puţin?

— Şi cât timp ar mai fi trebuit să aştepte, David? exclamă Lucas. Trei ani de doliu nu sunt de ajuns?

— Tatăl meu a fost îngropat ieri, declară David. Nu a murit în accident. A rămas trei ani în comă profundă. Victoria nu este văduvă decât de trei zile.

O tăcere îngrozitoare se lăsă în încăpere. Victoria îşi

plecă ochii spre picioarele goale. Nu era supărată pe David. Nu. El nu dezvăluise acest adevăr din răutate, ci fiindcă brusca ei prăbuşire de pe piedestal eliberase conştiinţa lui încărcată.

După ce David plecă, trăgând după el o Gabrielle năucită, Victoriei i-ar fi plăcut să poată fugi în camera ei, dar ştia că ar fi fost imposibil.

Aşa că îşi întoarse capul cu curaj spre Lucas. Privirea lui făcu să i se strângă dureros inima.

— Te gândeai la el?

Tonul lui dur o făcu să se înfioare.

— Când gemeai în braţele mele, insistă el, te gândeai la el? Îţi închipuiai poate că sunt soţul tău?

— Eşti nebun!

Sinceritatea ei scandalizată nu-l impresiona câtuşi de puţin.

— Te-ai folosit de mine!

— Lucas! Taci! Noaptea asta nu a avut nicio legătură cu Joshua.

— Mă crezi idiot, Victoria? Dacă aşa ar fi stat lucrurile, de ce acest mic joc, Victoria? M-ai făcut să cred de la bun început că eşti liberă. Am făcut tot ce am putut ca să nu te sperii, să nu-ţi ofensez demnitatea şi cinstea. În sfârşit, ceea ce luam eu

drept cinste! adăugă el dispreţuitor. Ceea ce interpretam drept timiditate era doar teatru! Oh, ţi-ai bătut joc de mine!

Victoria clătină din cap, disperată.

— Lucas, eu nu…

— A fost o murdărie, o întrerupse el. Mi-ai ascuns existenţa lui pentru a mă prinde mai bine în cursă!

Cu multă greutate, Victoria se stăpâni să nu răspundă la fel de violent acuzaţiilor lui.

— Nu. Eram derutată şi…

— M-ai minţit!

— Da, te-am minţit. Dar, numai pentru că…

— Pentru că mă voiai ca amant fără să-ţi pese de viitor şi de sentimente!

Şi dacă ar fi pălmuit-o nu s-ar fi simţit atât de îndurerată. Se dădu instinctiv înapoi. Ştiuse dintotdeauna că nicio relaţie durabilă nu poate fi întemeiată pe minciună. Acţionând contrar convingerilor ei, nu putea fi privită decât cu dispreţ. Îşi merita soarta!

— Nu te-am încurajat niciodată, Lucas, se apără ea cu voce slabă.

— Dacă ai fi dorit cu adevărat să mă respingi, ar fi fost suficient să-mi spui că eşti încă măritată. Dar ai preferat să joci

rolul văduvei îndurerate şi fidele memoriei soţului defunct, ştiind cu precizie că nu voi rezista dorinţei să te cuceresc. Şi când mă gândesc cât de naiv am fost! Te admiram pentru amabilitatea ta şi simţeam că mă topesc de drag în faţa fragilităţii tale. Dar eşti la fel de fragilă ca un bloc de oţel! Nu ai nevoie de nimeni şi în niciun caz de mine!

— În acest caz, nu vei avea nicio obiecţie la faptul că plec, spuse ea.

Contrar oricărei aşteptări, Lucas nu profită de ocazia oferită pentru a se debarasa de ea. Şi îşi dădu seama, dimpotrivă, că îi dăduse ocazia să se răzbune.

— Crezi că o s-o ştergi atât de uşor? presupun că glumeşti! Doar nu-l vei părăsi pe tatăl meu pentru plăcerea de a te bucura de libertatea mult dorită. Ai uitat că te leagă de noi un contract? Ne datorezi cincisprezece zile de preaviz dacă vrei să demisionezi. Aşa că vei rămâne aici cel puţin până la întoarcerea lui Iris.

Următoarele zile fură un adevărat infern. Sperase că Lucas, o dată calmat, îşi va revizui părerea şi comportarea. Dar nu fu aşa. Amărăciunea lui lua, dimpotrivă, proporţii alarmante. Continua să lucreze la Nympheas, închis în biroul său, unde cerea să i se servească mesele. De câte ori intra în această

încăpere, Victoria avea impresia că intră într-o cameră rece. Se simţea îngheţată până la oase. Nici măcar nu-şi ridica ochii din hârtii când punea tava alături de el.

Iar Scott era mai mult rănit decât furios, fiindcă nu avusese încredere în el.

— Credeai că n-aş fi înţeles? Am destulă experienţă totuşi să ştiu cum e când eşti prins în cursă.

— Ştiu. Şi îmi pare rău, Scott. Numai că… atunci când David a lăsat să se înţeleagă că Joshua a fost omorât în accident, eu… eu n-am vrut să-l contrazic. Nu cred că m-ar fi iertat dacă l-aş fi obligat să-şi dezvăluie sentimentele pe care le avea faţă de tatăl lui.

— Şi i-ai explicat asta lui Lucas?

— Am încercat. Dar n-a vrut să mă asculte.

De două ori chiar, încercase să-i explice. Şi de fiecare dată o întrerupsese cu banalitate.

— Dă-i timp să accepte. Nu e obişnuit să se afle în situaţii pe care nu le prevăzuse şi este o experienţă nouă pentru el. Dar lasă, că-i face bine. Va fi mai puternic, ca fiecare după ce trece printr-o încercare. Suferă atât de mult fiindcă are o părere foarte bună despre tine. Nu fi prea supărată pe el!

— Dar nu sunt deloc supărată. Lucas nu are nimic să-şi

reproşeze în toată povestea asta. Şi îi înţeleg decepţia.

Fu surprinsă şi vexată când Scott începu să râdă.

— Te înşeli, Victoria. Lucas e departe de a fi perfect. Cred că ar fi mirat că-l situezi în categoria sfinţilor. În schimb, aş fi gata să pariez că se aştepta ca tu să fii perfectă.

Lucas o plasase pe un piedestal? Aşa o fi fost, dar acum îi întorsese spatele. În schimb Gabby o făcuse să înţeleagă pe ocolite că n-o condamna, ba chiar îi admira comportarea şi David se purta cu o admirabilă discreţie după dezastruosul episod. Chiar o lăudase când îşi anunţase intenţia de a demisiona. Şi îi promisese s-o ajute. Nimeni nu mai menţionase numele lui Lucas. Probabil că fraţii stabiliseră între ei să nu-i mai pună nicio întrebare supărătoare.

Singurul care părea din zi în zi mai supărat era Lucas. Şi găsise o răzbunare la înălţimea resentimentului său. Dacă stătea toată ziua acasă, în schimb ieşea în fiecare seară. Şi în fiecare seară se întorcea acasă cu o femeie pe care o invita să bea împreună cu el „un ultim pahar” la Nympheas. Niciodată aceeaşi. Întotdeauna superbă. Şi bineînţeles că Victoriei îi revenea sarcina de a-i servi. Sarcină de care se achita cu o demnitate stoică. Chiar dacă mai târziu, în camera ei, se arunca pe pat plângând în hohote.

Dar dacă Victoria accepta în tăcere umilinţa la care era supusă, Gabrielle nu avea de ce să-şi ţină gura. Aşa că într-o dimineaţă, la micul dejun, îi spuse fără menajamente fratelui ei:

— De fapt, ce încerci să dovedeşti cu defilarea asta de femei fatale prin casa noastră? Că nu eşti în stare să găseşti o femeie care să te suporte mai mult de o noapte?

Lucas făcu o mutră încăpăţânată şi nu-i răspunse. Gabrielle profită de tăcerea lui ca să continue:

— Sper că eşti totuşi prudent şi nu-ţi culegi amantele de pe cine ştie unde…

— Gabrielle! explodă el. Faptul că îmi petrec seara cu o femeie nu înseamnă că o duc obligatoriu şi în patul meu! Se mai găsesc şi unele femei care îmi apreciază compania, nu numai fizicul.

Victoria avu parte de o privire rea şi acuzatoare, ca şi cum era direct responsabilă de mărturisirea pe care i-o smulsese Gabrielle.

Astfel că Lucas continuă să cineze în compania frumoaselor „de o singură seară”. Şi, ciudat lucru, Victoria nu simţi nicio bucurie, aflând că totul se limita la o simplă cină. Va veni ziua când, printre acele femei, îşi va găsi şi sufletul pereche.

Pentru a-i dovedi că nu e geloasă, se hotărî să facă nişte pregătiri deosebite pentru noul „tête-à-tête” anunţat pentru acea seară. Dar abia îşi scosese cartea de bucate când sună telefonul.

Verişoara lui Iris fusese chemată la căpătâiul altei bolnave din familie şi Iris se plictisea. În concluzie, se hotărâse să se întoarcă la slujbă. Avea deja certificatul medical scos şi de mâine va prelua din nou frâiele gospodăriei.

Aşa că Victoria uită de cină. Începând de mâine va scăpa de toate obligaţiile ei. Nici mese de pregătit, nici curăţenie de făcut. Scott nu mai avea nevoie de ea; devenise destul de independent pentru ca prezenţa ei să nu mai fie necesară.

Încă o pagină a vieţii ei putea fi întoarsă. De acum va începe un nou capitol. Tracev şi Maxine plecaseră la Sidney, relaţia dintre David şi Gabrielle avansase, Jason, deşi ocupat cu examenele lui, se vedea din ce în ce mai des cu Tanya.

Şi pentru prima oară de mult, mult timp, Victoria era liberă.

Şi îngrozitor de singură.

Cu moartea în suflet, urcă în camera ei ca să-şi facă valiza.

Aproape că terminase când auzi pe cineva intrând. Nu se întoarse, fiindcă intuiţia ei o informase deja asupra identităţii

vizitatorului.

— Se întoarce Iris mâine?

— Da.

Victoria îşi văzu în continuare de treabă, refuzând să ridice ochii spre Lucas, de teamă că îşi va trăda emoţiile.

— Şi tu pleci?

— Nu înainte de ziua de mâine. Nu te teme, voi fi aici ca să servesc cina diseară.

— Ca şi cum asta ar fi o problemă! Chiar eşti atât de grăbită să pleci?

— Credeam că te vei simţi fericit să scapi în sfârşit de mine.

— De când ceea ce doresc eu are vreo influenţă asupra propriilor tale dorinţe?

Acest ultim cuvânt o tulbură. Evoca prea multe lucruri, era prea periculos… Astfel că, atunci când Lucas se apropie de ea, se trase repede înapoi. Tensiunea dintre ei crescu.

— Lucas, nu!

— Nu, ce? Atât de mult timp mi-ai spus: nu pot, nu vreau… Dar mi-ai dovedit că poţi şi că vrei, nu-i aşa? Nu eşti diferită de celelalte. Ai aceleaşi dorinţe ca toată lumea. Şi am ştiut să le satisfac în acea noapte, nu? Nu ai vrea s-o mai facem

o dată, pentru a lua amintiri frumoase, în valiza ta?

Mâna lui prinse braţul Victoriei care, speriată, vru să se degajeze. Dar în zadar. O trase spre el şi gura lui puse stăpânire pe a ei cu o violenţă care o făcu să tresară.

Vru să-l lovească, dar el gemu de plăcere. Încercă să-i scape din mâini, dar el o strânse cu şi mai multă putere.

Eforturile pe care le făcea ca să se desprindă păreau să-i aţâţe şi mai mult dorinţa. O dorinţă care o trezi în scurt timp şi pe a ei. În curând, nu mai ştiu dacă propriile ei gemete exprimau plăcerea sau protestele ei.

Se rostogoliră înlănţuiţi pe pat. Dar Victoria, din mândrie, refuză la început să-i cedeze, deşi toată fiinţa ei dorea ca el să stingă văpăia care o pârjolea.

— Victoria! şopti el printre dinţi. Spune ceva. Spune-mi ce aştepţi de la mine! Spune-mi că mă doreşti.

— Ştii asta.

— Ştiu, dar vreau să aud. Încearcă să mă minţi acum. Îndrăzneşte să pretinzi că nu vei putea să mă iubeşti, aşa cum l-ai iubit pe el. Îndrăzneşte să-mi spui că făcea dragoste mai bine decât mine. Că te satisfăcea mai mult. Oh, Victoria…

Începu să tremure şi strigă brusc:

— Victoria, te iubesc! Ce vrei mai mult?

Capitolul 13

Victoria îşi scoase portmoneul pentru a-i plăti şoferului de taxi, apoi se întoarse cu faţa spre casă. Îşi luă valiza şi înaintă spre treptele verandei, nerăbdătoare să-şi scoată pantofii noi care o băteau.

Nu numai pantofii erau noi. O altă Victoria revenea după trei săptămâni de vacanţă. Hainele elegante, tunsoarea nouă, bronzul uşor. Pielea ei albă rareori depăşea stadiul acesta.

Pentru prima oară în viaţa ei, Victoria cheltuise bani pentru propria ei plăcere. Fără un sentiment de vinovăţie, fără remuşcări. Luase prânzul sau cina în cele mai bune restaurante, se înscrisese în numeroase circuite turistice şi, în general, profitase de tot ceea ce oferea regiunea celor aflaţi în vilegiatură. Puţinii bani lăsaţi de Joshua, pe care se gândise întotdeauna să-i economisească pentru a-i investi cu folos, fuseseră făcuţi praf în timpul acestui sejur. Şi îşi interzisese să regrete, chiar dacă plăcerea ei fusese stricată câteodată de acest gând. În ciuda eforturilor ei, nu putuse învinge acel deprimant sentiment de singurătate care ieşea la suprafaţă în momentul când se aştepta mai puţin.

Bineînţeles că profitase din plin de această vacanţă, dar

acum sosise momentul să facă faţă întrebărilor de care nu se va mai putea ascunde mult timp.

Lucas o iubea cu adevărat, sau doar pretinsese asta pentru a se răzbuna mai bine? După ce făcuseră dragoste cu pasiune în camera ei, după ce îi declarase dragostea lui, se ridicase cu o grabă şocantă şi literalmente fugise, după ce îşi trăsese blugii pe el, după ce mormăise, fără să îndrăznească s-o privească, o scuză vagă pentru comportarea lui.

Extrem de tulburată, Victoria terminase de făcut bagajele şi părăsise casa în mare grabă.

Când ajunsese acasă, telefonase la prima agenţie de voiaj care îi căzuse sub ochi în cartea de telefon şi îşi rezervase un bungalou la Queenstown, pe malul mării, într-un peisaj paradisiac.

Şi, spre marea surpriză a familiei West, Victoria plecase. Niciodată nu mai plecase până acum în concediu şi cu atât mai puţin singură.

Dar avea nevoie să se distanţeze de familia ei, dar mai ales de Lucas, pentru a-şi analiza sentimentele. Niciodată n-ar accepta să trăiască o aventură cu el. Dragostea era un lucru pe care Victoria nu-l privea cu uşurinţă. Nu se putea dărui unui bărbat fără să existe un angajament emoţional de ambele părţi.

Ori, chiar ideea de a se angaja într-un fel, o speria.

Întoarse cheia în broască şi intră. După ce îşi lăsă valiza în hol, se îndreptă spre bucătărie, remarcând în trecere că salonul arăta impecabil. Poate că Maxine şi Tracey reuşiseră să insufle fraţilor lor câteva noţiuni despre modul cum se întreţine o casă, se gândi ea cu ironie.

În pragul bucătăriei, se opri brusc. Acolo, stând la masă şi bând dintr-o ceaşcă, stătea bărbatul care nu încetase să-i ocupe toate gândurile şi chiar visurile, în ultimele trei săptămâni.

Chiar dacă afişa calmul lui obişnuit, ochii şi o imperceptibilă crispare a maxilarelor îi trădară emoţia în momentul când o văzu pe Victoria. Aruncă o privire părului tuns scurt, bluzei din mătase turcoaz şi pantalonilor negri.

— Bine ai venit, Victoria, spuse el ridicându-se. Ai petrecut un concediu plăcut?

— Ce cauţi aici?

— Vrei o ceaşcă de ceai? Tocmai l-am pregătit şi este încă fierbinte.

Luată pe neaşteptate, Victoria îl aprobă distrată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea.

— Nici tu. Ai petrecut un sejur plăcut la Queenstown?

Prin urmare, ştia unde se dusese şi nu încercase să ia

legătura cu ea. Victoria îşi muşcă buzele şi îşi ridică bărbia cu un aer provocator.

— Excelent. Ce cauţi aici, Lucas? repetă ea.

Bărbatul scoase o ceaşcă din dulap şi turnă ceai în ea.

— Locuiesc aici. Îl vrei cu lapte?

— Locuieşti aici?!

— Da. De când ai plecat tu. Şi am înţeles că nu ţi-a fost uşor să întreţii această casă. Mai ales că trebuia să-i îngrijeşti şi pe fiii tăi vitregi care sunt cam dezordonaţi.

— Ai stat aici cu David şi Jason? Dar… de ce?

— Ca să te aştept. Trebuia să apari într-o bună zi şi voiam să fiu aici ca să te primesc.

— Nu… nu înţeleg.

Se aşeză pe un scaun, privindu-l ţintă pe Lucas.

— Nu eşti supărat pe mine? îl întrebă ea.

— Şi de ce aş fi supărat? Fiindcă ai plecat fără să mă anunţi? După ce practic te-am agresat în seara aceea, nu mă puteam aştepta la altceva.

— Nu m-ai agresat, şopti ea.

— Să zicem că nu prea ai avut de ales. N-am nicio scuză. Eram cam nebun la ideea că o să mă părăseşti şi că nu te puteam împiedica s-o faci. Distrusesem tot ce ar fi putut fi între noi din

cauza orgoliului meu nesăbuit şi eram furios pe mine. Şi pe tine, fiindcă mă lăsaseşi s-o fac! Mi-am dat seama că nu mă iubeai destul ca să te lupţi şi să aperi relaţia noastră. Asta m-a distrus. Erai plină de compasiune şi de înţelegere pentru toată lumea, în afară de mine!

Vocea lui mersese în crescendo şi, instinctiv, Victoria, se trase puţin înapoi. Observându-i reacţia, Lucas se calmă imediat.

— Oh, te rog, să nu-ţi fie frică! M-am lăsat dus de val, dar… Cât de egoist am fost! Ca şi cum tu nu avuseseşi parte de destule încercări. Îl pierduseşi pe omul iubit…

Omul iubit? O clipă, crezu că vorbea despre el. Apoi înţelese.

— Îl pierdusem de mult timp pe Joshua. Accidentul… Coma prelungită… Aceşti trei ani au contat dublu. În acest timp, m-am schimbat. Şi când a murit… cred că am simţit un fel de uşurare. Acesta e motivul pentru care m-am simţit atât de vinovată când… am făcut dragoste.

— Am profitat de faptul că băuseşi.

Victoria clătină din cap.

— Nu. Eu am profitat de neştiinţa ta. Dacă ai fi ştiut că abia mi-am îngropat soţul, ai fi fost îngrozit.

Lucas se aşeză în faţa ei şi îi atinse mâna.

— Poate, dar în seara aceea nimic nu m-ar fi putut împiedica să te iubesc. Eram hotărât să te ţin în braţele mele. Şi mai sunt şi acum.

— Dar m-ai dispreţuit, insistă tânăra femeie.

— Nu, Victoria. Mă simţeam rănit de faptul că descoperisem că eşti un om care greşeşte, când eu te crezusem perfectă. Şi mă gândeam că m-aş simţi uşurat dacă ţi-aş face rău. Dar nu s-a întâmplat aşa şi mi-am dat seama că ai nişte calităţi pe care nu le găsisem la o altă femeie.

— Şi totuşi, te-am minţit…

— Aveai toate scuzele s-o faci.

— Nu. În adâncul fiinţei mele, doream ca tu să mă consideri o femeie liberă, nu o soţie inabordabilă. Am înţeles asta doar acum câteva zile…

— Şi nu e normal, Victoria? Ţi-ai asumat prea multe responsabilităţi. Ai devenit soţie fără să-ţi dai măcar seama. Iar în braţele mele ai înflorit ca femeie…

Victoria se înroşi şi Lucas o strânse de mână, zâmbindu-i.

— Când ne-am văzut ultima oară ţi-am spus că te iubesc, dar nu erai pregătită să auzi asta. Am procedat ca un prost, Victoria, şi te rog să mă ierţi.

După o scurtă pauză, rosti cu o voce spăşită:

— Un prost care te iubeşte la nebunie. Nu ţi-am spus asta de când te-ai întors, nu-i aşa?

— Nu.

— Vezi? Cu asta ar fi trebuit să încep. Dar am fost derutat văzându-te atât de schimbată.

Înconjurând masa, îi prinse mâinile pentru a o face să se ridice la rândul ei.

— Victoria, mi-ai lipsit îngrozitor de mult. Te iubesc. Vrei să te măriţi cu mine şi să trăim împreună o fericire eternă?

— O fericire eternă? Aşa ceva nu există decât în romane, spuse ea mişcată până la lacrimi.

— O să-ţi dovedesc contrariul, dacă îmi dai ocazia.

— Lucas?

— Mă iubeşti, măcar? Da, bineînţeles că da. N-ai fi putut face dragoste cu mine aşa cum ai făcut-o, dacă nu m-ai fi iubit.

— În ziua înmormântării lui Joshua.

— Ziua când aveai cea mai mare nevoie de tandreţe şi dragoste… Şi sunt mândru că am fost bărbatul spre care te-ai îndreptat în acel moment. Sunt sigur că Joshua ar înţelege asta.

Îşi plecă ochii spre mâna ei.

— Văd că ţi-ai scos verigheta. Este al doilea lucru pe care l-am remarcat când ai intrat adineaori.

Victoria privi spre mâinile lor înlănţuite. La Queenstown, luase hotărârea să-şi scoată verigheta, slaba verigă care o mai lega încă de Joshua, pentru a întoarce, definitiv pagina trecutului.

— Este un nou capitol, Victoria? şopti el.

— Eu… da.

— Cu mine?

Tânăra femeie trase aer în piept.

— Lucas, nu sunt văduvă decât de câteva săptămâni. Nu putem să…

— Să ne iubim? Dar am făcut-o deja. Dar dacă vrei să respecţi o perioadă de doliu, înţeleg perfect. Te rog numai să nu mă faci să aştept prea mult.

— Ascultându-te, aş putea crede că totul e atât de simplu! Dar mai sunt şi alte persoane la mijloc şi eu… Nu ştiu dacă sunt pregătită să mă recăsătoresc. Cum poţi fi atât de sigur că suntem făcuţi unul pentru celălalt?

Lucas zâmbi.

— Am avut o logodnă lungă, chiar dacă nu a fost oficială.

— Nici măcar nu ştiu ce aştepţi de la o soţie.

— Să mă iubească şi să iubească la fel copiii pe care îi vom avea împreună.

Perspectiva de a avea copii o umplu de bucurie pe Victoria.

— Ce explicaţie crezi că am dat fiilor tăi vitregi pentru a mă instala aici ca să-ţi pândesc întoarcerea?

— Le-ai spus că o să ne căsătorim?

— Absolut. Şi dacă David te îngrijorează, îţi sugerez să mergem să-l vedem împreună ca să punem definitiv la punct această problemă.

— Acum, imediat? Dar trebuie să-mi desfac valiza şi…

— Valiza poate aştepta! Haide! Nu mai avem niciun minut de pierdut. Viitorul nostru depinde de asta!

Înainte de a se urca în maşină, o sărută pătimaş.

— Doar ca să-ţi reamintesc ce ai pierde dacă nu te căsătoreşti cu mine.

Schimbară încă o sărutare în holul de la Nympheas şi, în faţa luminiţei care se aprinsese în ochii Victoriei, Lucas păru satisfăcut şi sigur pe el.

Îi găsiră pe David şi Scott jucând şah în salon. Gabrielle, stând lungită pe divan, era cufundată într-un dosar cu antetul firmei, dosar pe care-l aruncă scoţând o exclamaţie de surpriză la sosirea celor doi.

— Victoria! Când te-ai întors? Arăţi superb! Şi părul tău!

Tunsoarea asta nouă îţi vine de minune.

— Bună ziua la toată lumea, şopti Victoria, emoţionată şi oarecum încurcată că e în centrul atenţiei.

Scott o primi cu o călduroasă strângere de mână, dar David i se păru ciudat de rezervat. Dar Victoriei nu-i trebui mult timp să înţeleagă motivul acestei neobişnuite timidităţi, când Gabrielle îi arătă un inel superb.

— Am observat în sfârşit că are nişte potenţiale calităţi de soţ, glumi ea aruncându-i un surâs vesel lui David.

Acesta răspunse viitoarei sale soţii, venind să se aşeze alături de ea şi cuprinzând-o cu tandreţe de talie. Victoria ar mai fi vrut amănunte în această privinţă, dar Lucas interveni.

— David, ai vedea vreun inconvenient dacă i-ai explica tu mamei tale vitrege că nu va ştirbi onoarea familiei şi că sufletul ei nu va suferi chinurile iadului dacă acceptă să se mărite cu mine?

Victoria îşi simţi inima cât un purice în faţa abordării atât de directe a unui subiect atât de delicat.

Şi Gabrielle păru şocată, dar pentru un cu totul alt motiv.

— Doar nu crezi aşa ceva, Victoria?

— Pe aproape, răspunse Lucas. Are ideea fixă că dragostea nu e de ajuns pentru a face o căsătorie.

— Dacă e din cauza mea, Victoria, interveni David, ţi-am mai spus că nu credeam ce ţi-am spus la mânie. Presupun că eram gelos pe fericirea ta când eu treceam printr-un adevărat haos emoţional. Nu voi împinge ipocrizia până la a spune că am fost bucuros văzându-l pe Lucas că se instalează la noi. De fapt. E un tip îngrozitor, dar cel puţin m-am convins că sentimentele lui pentru tine sunt sincere.

Victoria se întoarse spre Lucas. Acesta îi zâmbi angelic.

— Vreau doar să fii fericită, Victoria, continuă David. E ceea ce dorea şi tatăl nostru. Să fii iubită pentru tine însăţi. Nu e nevoie să dovedeşti nimănui că eşti destul de puternică şi independentă pentru a decide singură ce ai de făcut. Dar pe de altă parte…

Victoria văzu că David îi făcuse cu ochiul Gabriellei.

— … nu-l lăsa pe Lucas să ia hotărârile în locul tău. Poate fi foarte convingător, m-am convins pe pielea mea. Nu fiindcă e sigur de el…

— Oh, David! Credeam că o să mă ajuţi, îl întrerupse Lucas cu nerăbdare.

— Nu când e vorba de fericirea Victoriei.

Începuse aproape să se amuze, situaţia luând puţin câte puţin o întorsătură comică. Mai ales când interveni şi Scott în

discuţie.

— Cred că fericirea Victoriei e ţelul pe care-l urmărim toţi, declară el. Victoria, dacă ai nişte îndoieli în privinţa căsătoriei cu fiul meu, mai gândeşte-te! Şi am soluţia ideală.

— Asta mai lipsea, să te amesteci şi tu în problemele mele! mormăi Lucas ridicându-şi ochii spre tavan.

— Am hotărât că e timpul să-mi lărgesc orizontul, reluă Scott. N-am mai plecat din ţară de când am avut accidentul şi am chef să călătoresc. Am luat deja informaţii de la mai multe agenţii şi m-am decis pentru Asia, China, Japonia, Tailanda. Ar dura cam şase luni. Dacă accepţi să mă însoţeşti, Victoria – toate cheltuielile fiind plătite de mine, bineînţeles – o să ai tot timpul să te gândeşti în vreme ce profiţi de o minunată călătorie.

— Şase luni? urlă Lucas. Vrei să mă omori!

— Vorbeşti serios? întrebă Victoria.

Lucas nu-i dădu vreme lui Scott să răspundă.

— Bineînţeles că nu. Scott, eşti de-a dreptul nebun!

Scott făcu o manevră abilă, fiind gata să-i zdrobească degetele lui Lucas.

— Sunt cum nu se poate mai serios, Victoria. Că vii sau nu cu mine, eu plec în croazieră. De câtva timp, mi-a intrat în cap ideea asta. De când eram mic, visez să descopăr Orientul.

Vrei să plecăm împreună?

Lucas se închisese într-o tăcere mormântală, speriat de chipul gânditor al Victoriei care părea să studieze propunerea.

Înclinând capul, schimbă un zâmbet complice cu Scott.

— Lumea este la picioarele tale, Victoria, insistă el. Șase luni de vis.

Dar Victoriei puţin îi păsa. De ce să trăiască visul altuia când îl putea trăi pe al ei?

— Cred că-l prefer totuşi pe Lucas, dragă Scott, fiindcă cu la el visez, declară Victoria cu vocea răguşită de emoţie.

Era atât de simplu…

Se întoarse spre Lucas şi-l îmbrăţişa, fără să mai remarce zâmbetul amuzat al lui Scott, care-i acceptase fără pic de supărare refuzul şi le făcuse semn lui David şi Gabriellei să meargă la bucătărie ca să deschidă o sticlă de şampanie.

— De mine vorbeai? o întrebă Lucas, neîndrăznind să creadă într-o fericire atât de neaşteptată.

— Cunoşti un alt Lucas pe care l-aş putea cere în căsătorie?

— Acum tu mă ceri în căsătorie? Atenţie, Victoria, nu te voi lăsa să uiţi asta.

— Știu.

— Şi o să-mi folosească drept argument când o să ne certăm.

— Şi asta ştiu. Dar oricum, ştii bine că orice s-ar întâmpla, e numai din vina mea…

O îmbrăţişă cu pasiune şi Victoria se abandonă sărutării lui Lucas. Alături de el, era sigură că va trăi cea mai fantastică aventură a vieţii ei!

Sfârşit